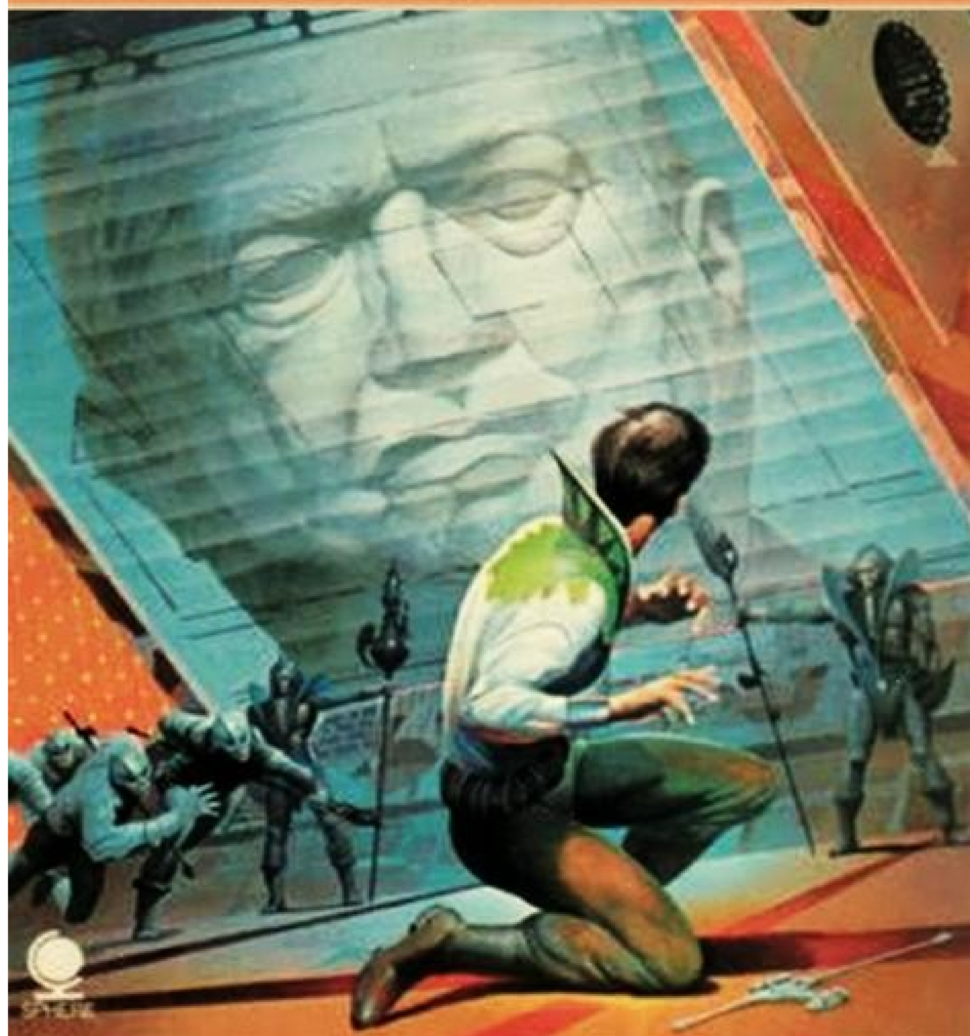
A.E. VAN VOGT

SCLIPIREA VIITORULUI

A. E. VAN VOGT

SCLIPIREA VIITORULUI

- Future Glitter -
1973

Traducere: Oana Negureanu

1

Profesorul Dun Higenroth citi scrisoarea oficială cu buzele strânse:

„…Norocul pe care l-ați avut câștigând Acolada în domeniul dumneavoastră… De aici și decapitarea pentru beneficiul studenților din cadrul programului de educație avansată… va avea loc în Ziua Patrioților. Felicitări…”

Desigur, scrisoarea era mai lungă, dar aceasta era esența ei.

Tăcut, Higenroth întinse documentul spre soția sa, Eidy. Fără un motiv anume, rămase să privească atent cum tânăra doamnă citea vestea despre decapitarea iminentă a soțului, un savant mult mai bătrân decât ea. Dar chipul ei nu era tulburat de niciun fel de emoție. Eidy îi înapoie scrisoarea și-i spuse:

— E important să-ți amintești că moartea prin decapitare nu este deloc dureroasă. E un fapt dovedit.

Higenroth descoperi, atunci când citi mica notă de subsol redactată cu litere mici, ce se cerea de la el în vederea ordinului de execuție:

„…Este de la sine înțeles că un câștigător al Acoladei nu va permite ca anxietatea legată de momentul decapitării să se manifeste deschis sau să-i tulbure cu ceva gândurile. Asemenea reacții învechite nu sunt demne de un savant modern și matur care înțelege valoarea decapitării Acoladei pentru studenți și care știe că pentru el este un pas din lumea noastră spre o altă lume mai bună, așa cum a stabilit Religia Oficială.”

Premiul îl pusese pe profesorul Higenroth în fața unei dileme. Pe de-o parte – trebuia să admită – era o victorie. Bătălia lui cu dr. Heen Glucken se sfârșea dintr-o singură lovitură – ca să spunem așa – care avea să-i pună adversarul la podea. Câștigătorii Acoladei erau aleși dintre

cei ce se aflau în primul pluton în cursa pentru eminența științifică.

Dintr-o singură lovitură – literal vorbind – avea să câștige coroana.

Pe de altă parte, nu simțea că-și dusese munca până la capăt.

— Există prea multă creativitate în capul ăsta bătrân, îi zise lui Eidy. Ca atare cred că voi cere o amânare pe termen nelimitat, în temeiul Sclipirii Viitorului.

Eidy se uită la el și întrebă:

— Tu crezi că afacerea asta nu are nicio legătură cu articolele politice contra regimului pe care le-ai publicat de doi ani încoace?

— Ah, nu, nici vorbă. Higenroth scutură din capul cu chip prelung. Dictatorul însuși a declarat cu tărie că orice puncte de vedere vor fi tolerate. Posibilitatea ca Acolada să nu fie meritată nu este un factor de luat în seamă în această chestiune.

— Desigur, răspunse repede Eidy.

Cum Ziua Patrioților se celebra în mai puțin de o jumătate de săptămână, Higenroth își scrise cererea de amânare pe un formular tip pe care-l adresă Comisiei de Educație Avansată, folosindu-se de canalul magnetic al serviciului de livrări speciale.

Vestea despre premiul pe care-l primise apăru la Teleștiri înainte de amiază. A doua zi, dimineața devreme, dr. Glucken veni cu naveta de peste ocean ca să – cum declară – „își exprime respectul față de un oponent de mare valoare”. Apoi adăugă:

— Nu pot spune că sunt de acord cu felul în care au ales câștigătorul, dar cred că am găsit o soluție care m-ar satisface.

Se lansă imediat după aceea într-un rezumat al propriilor puncte de vedere.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, Higenroth nu dormise deloc bine; trecu o vreme până să se trezească

suficient ca să-și dea seama că dr. Glucken continua să expună aceleași teorii personale, extrem de răsuflate, pe care le învățase pe dinafară.

— ...Ar fi un adevărat triumf științific, tocmai spunea Glucken, dacă la decapitare studenții tăi nu ar primi numai educația-fulger care cuprinde toate cunoștințele tale speciale, ci și pe ale mele.

În vreme ce asculta glasul sâcâitor, Higenroth se simți deodată galvanizat. Și se revoltă.

— Doar un moment, îl întrerupse. Vrei să spui că...?

Glucken continuă prezentarea unor anumite teorii de bază, de abia ridicând ușor glasul.

Higenroth se trezi de-a binelea.

— Hei! strigă. Cu alte cuvinte, vrei să te asiguri că studenții mei vor fi educați pe baza ideilor tale tocmai la decapitarea mea?

Glucken nu se lăsă intimidat și-și continuă expunerea pe un ton greu de tolerat.

Higenroth își puse mâinile la urechi și îi strigă că nici de-al naibii nu va permite ca judecata Comitetului să fie pervertită de niște idei care nici măcar nu se ridicau la nivelul Acoladei.

În acel moment intră Eidy peste ei. Își conduse soțul afară din cameră, deși cei doi continuau să urle unul la celălalt, până când izbuti să-l vâre pe profesor în dormitor și să închidă ușa.

Dr. Glucken, cu fața-i frumoasă purpurie din cauza furiei, tocmai se pregătea să plece când Eidy se întoarse grăbită la el. Îl opri chiar la ușă.

— Ești căsătorit? îl întrebă fără ocol.

— Soția mea e moartă, îi răspunse el. A pus sub semnul întrebării Religia Oficială. Dădu din umeri, resemnat. Am prevenit-o, dar n-a vrut să mă asculte.

Eidy știa foarte bine la ce se referea. Neîncrederea în Religia Oficială era un act interzis într-o dictatură altminteri destul de rezonabilă.

Ceea ce o necăjea pe moment era faptul că se măritase cu Higenroth încă din vremea studenției, în cadrul unui program guvernamental în care adolescentele frumoase erau căsătorite patriotic cu savanții faimoși. O dată ce o fată își dovedise patriotismul în acest fel, era de așteptat să continue, iar lui Eidy i se părea că dr. Glucken era destul de chipeș pentru un savant. Și cum, după decapitarea lui Higenroth, urma să devină Numărul Unu de nedisputat în domeniu, hotărî să înceapă să-i facă avansuri din vreme. Îi întinse mâna și îi zâmbi ademenitor. Apoi așteptă neliniștită, pentru că era vorba de o eventuală căsătorie care ar fi putut s-o intereseze. Dacă eșua, cine știe pe cine urma să ia – un alt Higenroth?

Dar dr. Glucken scutură din cap în fața gândului care-i trecuse prin minte. Sentimentul de moment era destul de puternic, mai ales că observase – nici nu avusese cum să nu constate – ce frumoasă era fata. Dar o asemenea căsătorie ar fi putut fi luată drept un semn al recunoașterii superiorității ideilor lui Higenroth, ceea ce nu putea îngădui sub nicio formă.

Sunetul soneriei de la ușă, la scurtă vreme după plecarea lui Glucken, aduse în casă nebunia descătușată – studenții profesorului Higenroth. Eidy, care deschisese ușa, a fost strivită de perete de corpurile tinere ale fetelor și băieților care dăduseră năvală în casă, urlând și țipând, în vreme ce-și căutau mentorul.

Profesorul tocmai ieșise gol pușcă din dormitor, gata să intre în cadă ca să facă o baie. Apucă doar să se întoarcă pe jumătate, speriat, când primul val de studenți – dintre cei care continuau să năvălească pe ușă intempestiv – îl prinse și îl duse în holul alăturat, iar de acolo, deși bumbăcit bine dar încă în viață, pe peluza de dedesubt. O clipă mai târziu se trezi aruncat pe iarbă.

În mâna unuia dintre tineri apăru o foarfecă. Cu ajutorul acestui instrument eficient rămase fără păr. După aceea, cineva îi rase capul. În vreme ce era supus la aceste

operațiuni, observă că tocmai se organiza și o tragere la sorți, arbitrată de două fete și doi băieți. Acea tragere la sorți trebuia să stabilească ce studenți aveau să câștige cele zece locuri privilegiate la valorosul cap al profesorului.

Studiile științifice cu privire la valoarea educațională a decapitării se bazau pe o mai veche observație populară: gradat, după moarte, un chip uman înceta să mai arate la fel cum fusese cât trăise decedatul. Orice asemănare cu restul familiei dispărea. Pe catafalc, în sicriu, în pământ zăcea practic un străin.

Investigatorii științifici care lucrau pentru dictator – sub directiva de a căuta orice căi noi de transmitere a cunoașterii spre noua generație – determinaseră că un cadavru, în special capul, pierdea treptat toate informațiile acumulate o viață întreagă precum și condiționarea pe care o avusese. În mod normal, totul se pierdea în aer. Dar testele demonstraseră că acele pulsuri de energie ar fi putut fi introduse în capul studenților prin mijlocul unor legături electrice potrivite. Se descoperise – sau așa se susținea – că, în timpul unei decapitări rapide, capul elibera în jur de 70% din povara cunoștințelor în numai câteva minute.

Astfel se născuse știința decapitării educaționale sub ferma conducere a unei dictaturi vizionare. În afara scopului strict utilitar, metoda devenise un mijloc de recunoaștere a realizărilor științifice merituoase ale multor persoane care, datorită activităților și scrierilor anti-guvernamentale, nu ar fi fost niciodată recomandate pentru onoruri de mult prea zeloasele agenții ale dictaturii, nemulțumite de atâtea critici la adresa lor. Dictatorul recunoscuse limitele clicii favorabile lui și – așa cum singur o spusese – această alternativă era extrem de folositoare.

Lupta studenților pentru cap devenise o veche tradiție. Astfel că, după prima reacție de uluire, profesorul

Higenroth se supuse de bunăvoie la micile umilințe inerente: un scalp însângerat și sentimentul că fusese împuns de nenumărate instrumente boante.

Atunci când studenții plecară, făcu un efort și-i conduse până la ușă, făcându-le semn cu mâna din prag.

În dimineața care urmă celei de-a doua nopți de insomnie, profesorul Higenroth îi mărturisi lui Eidy că, dintr-un motiv neclar și pentru el, se simțea extrem de îngrijorat de momentul decapitării. Toată noaptea – îi spuse mai departe – fusese bântuit de tot felul de imagini care arătau că exista un fel de rezistență internă la primirea Acoladei. De fapt, avusese chiar și câteva momente în care efectiv respinsese Religia Oficială, cu toate asigurările ei liniștitoare.

— Dacă treaba asta mai continuă, îi zise în încheiere, s-ar putea să te dezonorez luându-mi călcâiele la spinare și fugind la Dealuri.

„Dealuri” era un eufemism. Cuvântul se referea la forțele antiguvernamentale care – se zvonea – aveau fortărețe în regiunile muntoase. Zvonul, iar Higenroth o știa prea bine, era fals. Armele moderne nu țineau cont de regiunile aspre ale planetei – munți, deșerturi sau oceane.

Observă că vorbele sale reușiseră s-o neliniștească pe Eidy. Dacă un câștigător al Acoladei nu se arăta la ghilotină în Ziua Patrioților – adică a doua zi – o rudă apropiată trebuia să-i ia locul. Desigur, acea înlocuire nu avea niciun fel de valoare educațională. Era mai mult un fel de obicei, desemnat, după doctrina oficială „pentru a salva onoarea familiei, care, nu va mai pierde Acolada”.

Cum se considera din capul locului că orice membru al familiei și-ar fi dorit o asemenea onoare pentru el – de a-l înlocui pe premiant – pentru evitarea certurilor, ordinea rudelor fusese stabilită printr-un decret oficial: soție, tată, mamă, frate mai mare, soră mai mare și așa mai departe. Copiii erau excluși pentru că regimul iubea toți copiii. În cazul în care nu existau niciun fel de rude, atunci onoarea

revenea următorului pretendent la Acoladă.

Higenroth nu o avea decât pe Eidy și, dacă nici ea nu se prezenta la ceremonie, venea rândul doctorului Heen Glucken. Situația tinerei femei era complicată din cauza unei întâmplări nefericite care avusese loc la scurt timp după căsătoria cu Higenroth, când își încuiase ușa de la dormitor și își informase soțul că nu avea de gând să se culce cu el.

Ceva mai târziu, în după-amiaza acelei zile, Eidy apăru în dormitorul soțului ei, goală pușcă, și îi mărturisi că numai gândul că avea să-l piardă îi stimulase admirația pentru calitățile sale masculine. De aceea – îi spuse mai departe – era a lui „ca să facă ce poftea cu ea”.

După ce termină de vorbit se întinse pe pat.

Profesorul Higenroth îi privi un moment lung corpul tineresc. Apoi se îndreptă spre scaunul de lângă fereastră și se lăsă să cadă pe marginea lui.

În minte îi răsări o idee de-a dreptul fantastică: „Ăsta-i motivul pentru care am făcut toate astea.”

Privi pe fereastră la întinderea verde a campusului de dedesubt, pierdut în gânduri.

„Ei bine, a venit momentul”, își spuse. „Mult succes.”

Acesta era rezultatul final al agitației frenetice care-l stăpânise în ultimii doi ani: planul subconștientului de a obține nu numai fata ci și afecțiunea ei, indiferent cât l-ar fi costat. Cam așa vedea acum lucrurile.

„M-au prins!”, se gândi mai departe. Și aceea era dreptatea. Nu a lor, ci a lui, cea adevărată, venită de undeva din interior. Crima lui: un bărbat bătrân care acceptase să se însoare cu o adolescentă care nu simțea nimic pentru el.

După ce acceptă tăcut pedeapsa, se gândi la fată și la presiunile la care fusese supusă înainte să renunțe să-i mai reziste. Privi iar la trupul ei tânăr și se simți rușinat. Deși, cugetă mai departe, nici rolul ei de moment nu era mai puțin rușinos.

Până atunci nu se arătase deloc îngrijorată de soarta lui. Iar acum părea hotărâtă să facă tot posibilul ca să-l trimită la execuție. În acest penultim moment niciun preț nu i se părea prea mare, inclusiv sexul pe care i-l refuzase fără discuție.

Așa că se impunea următoarea întrebare: cine merita mila, Glucken, ea sau el? Nu se putea decide. Ca atare – fără un cuvânt – se întoarse și ieși din cameră. După ce închise ușa în urma lui, o încuie cu grijă.

Se duse în propriul lui salon. Se simțea alt om pe dinăuntru. Mintea îi lucra din nou în secvențe logice, de parcă tocmai ar fi fost eliberată de transa în care fusese aruncată. Așa că, atunci când se așeză în fața a ceea ce părea să fie un perete oarecare, deveni deodată conștient de multe posibilități logice.

În vreme ce privea spre perete, pe el apăru o imagine. A lui Eidy, la telefon, cu vreo oră mai devreme, cerând o convorbire la mare distanță cu doctorul Heen Glucken. Glasul ei, atunci când începu să vorbească, se auzi limpede din difuzorul ascuns. Și glasul tot mai alarmat al lui Glucken se auzea la fel de clar, fără niciun fel de distorsiune, deși venea tocmai de peste ocean

Higenroth asculta, cu o privire pierdută, cum Eidy îi povestea lui Glucken remarca soțului ei despre o eventuală fugă la Dealuri.

— Cred că știi la fel de bine ca și mine ce înseamnă asta, îi spusese ea interlocutorului aflat pe un alt continent. Dacă el fuge, atunci urmez eu. Și dacă eu plec cu el, atunci vine rândul tău.

După câteva momente adăugase pe un ton plângăreț:

— Nu vreau să fug la Dealuri. Nu vreau să mă despart de civilizație.

Higenroth scutură din cap, scârbit de ultimul ei cuvânt.

„Ea numește asta civilizație!” se gândi automat. „Lumea unui tiran cum n-a mai existat vreun altul de la…”

Nu credea că exista un termen de comparație adecvat.

Adevărul era că, înainte de căsătoria cu Eidy, fusese un vajnic susținător al rigidității sistemului, mai ales că avusese o teorie a lui despre necesitățile aspre ale perioadelor de tranziție din istorie.

…Realiză că Eidy reușise să-și impună punctul de vedere pentru că Glucken acceptă în cele din urmă să se căsătorească cu ea după ce avea să primească premiul Acoladei pentru Higenroth, la fel cum căzu de acord să ia legătura cu toate cunoștințele din Comisia Educației ca să se asigure că profesorul urma să se prezinte la decernarea premiului, ocazie cu care trebuia decapitat.

Eidy acceptă la rândul ei să aibă grijă să-și țină soțul acasă, folosindu-se de orice fel de mijloace posibile, până în ultimul moment, când avea să fie luat în primire de autorități.

După aceea, dr. Glucken o întrebă pe Eidy dacă nu avea niciun indiciu cu privire la direcțiile spre care se îndreptaseră teoriile lui Higenroth din ultimii zece ani.

— A reușit să facă acea descoperire în legătură cu distanța, oricât ar fi de mare, care poate fi redusă la zero – chiar acum vorbim prin acest sistem; poftim cât de bine se aud vocile noastre! Dar de atunci se pare că n-a făcut altceva decât să-și perfecționeze invenția în diferite aspecte. Nici nu-mi vine să cred că numai de treaba asta s-a ocupat… înainte era foarte preocupat de chestiile noi… pe urmă s-a apucat să scrie articolele acelea antiguvernamentale.

Un Rezultat al Efectului Eidy, cugetă Higenroth sarcastic. Fusese nevoie de o adolescentă ca să-l dezechilibreze și să-i distrugă bunul simț.

Privind imaginea perfectă de pe perete, o observă pe Eidy cum scutura din cap, plină de îndoieli, apoi răspunzând:

— Într-o zi am intrat în salon, pe neașteptate – el credea că plecasem la cumpărături – și pe pereții de acolo, care sunt din plastic ordinar, erau numai imagini. Mi-a

cerut să uit că am văzut așa ceva. La asta te refereai?

Higenroth simți cum se înverzea la față. „Să ai încredere în femei!” se gândi cu amărăciune. Desigur, n-ar fi trebuit niciodată să-i ceară să păstreze secretul.

— Hei! rosti Glucken entuziasmat. Pare să fie o aplicație a Teoriei Sistemului de Penetrare, pe care a prezentat-o la începutul carierei și a fost imediat discreditată. Dacă a găsit o cale prin care s-o pună în practică…! Glasul i se ridicase cu o jumătate de octavă. Ei bine, pentru așa ceva aș putea obține o audiență chiar la dictator.

După aceea încercă s-o impresioneze pe fată, subliniind ce important era să facă un efort în timpul celor câteva ore rămase ca să obțină și alte informații cu privire la teoriile lui Higenroth. Eidy promise să facă întocmai.

Se părea că nu le trecuse prin minte – observă Higenroth cu acreală – că, în conformitate cu misticismul Acoladei, toate acele informații aveau să fie trecute studenților lui.

Conversația transoceanică se încheie când Eidy mărturisi pe față că se simțise extrem de atrasă de Glucken; doctorul îi răspunse galant că și el se simțise extrem de încântat de persoana ei.

Pe scena de pe perete, Eidy puse receptorul în furcă, se ridică și ieși pe una dintre uși.

Sistemul de comunicare inventat de Higenroth ar fi putut s-o urmărească, pentru că toți pereții casei erau de fapt niște receptoare stimulate automat. Dar în clipa aceea, în sufletul profesorului luptau două sentimente pentru supremația asupra minții acestuia.

Primul – cum să rezolve problema fugii.

Al doilea, mult mai puternic, era un impuls pur masculin. Conștient de această dată.

Atunci când se făcuse căsătoria, se prefăcuse chiar și față de sine că nu avea cum să controleze întreaga situație; că dacă guvernul considerase potrivit să îi prezinte o

nevastă frumoasă, cum ar fi putut el să-l oprească? Mai ales că nu se opusese pe față dictaturii.

Toate astea trebuiau să dispară. Era o minciună interioară – de care trebuia să se despartă pentru totdeauna. Într-un fel, era chiar ridicol ca o femeie tânără și frumoasă să fie gata să se mute la un alt bărbat din motivele care o impulsionau pe Eidy.

Dar nu conta. Nu era treaba lui ce intenționa să facă ea pe viitor cu pielea aceea perfectă și cu trupul fin și frumos.

2

Problema Higenroth ateriză la Curtea Dictatorului în mijlocul unei zile tipice, pline de nebunie. Două din cele trei amante curente ale Marelui Om făceau scandal pentru că „erau răsuflate”, fiecare dintre ele venind cu tot felul de pretenții. Cele două înlocuitoare se aflau încă în acea stare de mândrie nebunească. Nu își dădeau seama că, statistic vorbind, o femeie nu petrecea mai mult de cinci luni în patul „regelui”.

Din cauza lor, și a altor chestiuni personale, asistenții guvernamentali din primul eșalon erau extrem de ocupați. Așa cum sublinie chiar unul dintre ei, care era al paisprezecelea ca putere din stat (din cauză că era sincer), când îi zise altuia, numărul trei în ierarhie:

— Ceva mai devreme în seara asta i-am reamintit de problema Higenroth. Vreau să-ți spun că, preț de câteva momente, nici măcar nu a știut despre ce vorbesc. Apoi a zis: «Ah, da – acum știu, tipul ăla cu comunicațiile. Cât de urgentă e chestiunea?» Eu i-am spus că-i extrem de urgentă. După care i-am explicat că Higenroth va fi decapitat mâine. «Aha», a mormăit el, «și ce am decis în privința asta?». Excelența voastră i-am zis eu, se crede că acest om este în posesia unor informații științifice de o natură avansată. «Aha, da, nu am stat de vorbă ieri cu celălalt expert în comunicații?» Cu herr doctor Glucken, i-am amintit eu. «Da, desigur», mi-a răspuns el. «Deci este totul stabilit. O să aibă loc o confruntare. Bravo ție, ai făcut treabă bună. Acum, la revedere.» După care a plecat, cu zâmbetul ăla al lui pe buze.

Cei doi bărbați se întâlniseră în holul plin de oglinzi. Numărul Paisprezece, un tânăr solid de vreo treizeci de ani, se numea Crother Williams. Avea ochi mari, neliniștiți și fusese etichetat drept un intelectual pur sânge. Celălalt,

Numărul Trei, era mai bătrân, mai înalt și mai subțire. Se numea Appiter Jodell și era un intelectual politic. Cu un zâmbet șters, răspunse:

— Prietene, Șeful face asemenea glume cu tine numai pentru că a observat că scăpările lui de memorie te tulbură. Îi place nesiguranța ta.

— Asta-i ce-mi zici mereu, se plânse Williams nefericit. Dar ai putea să-mi spui și mie ce înseamnă toate aceste declarații pe care le aruncă peste umăr?

— E foarte simplu. Alter Ego-ul lui va discuta cu Higenroth prin circuitul TV închis puțin după miezul nopții.

— Dar de ce nu discută el personal cu Higenroth?

— Dragul meu prieten, dar ți-a explicat de ce. Din ce mi-ai zis mie, se pare că a declarat că: «Va avea loc o confruntare». Asta-i ceea ce ți-a dezvăluit, nu?

Numărul paisprezece oftă.

— Măcar Alter Ego-ul știe ce să spună?

— Ar fi bine să știe. Cum a rezistat mai mult decât predecesorii săi, probabil c-o să se descurce și acum.

— Și la ce se va ajunge?

— Ei bine, asta e de competența ta să judeci. Ideal ar fi ca Higenroth să dezvăluie secretele sale științifice și să moară mâine pe butuc. Ar fi soluția perfectă.

— Dar de ce ar vrea să facă vreo dezvăluire?

— Asta-i deja treaba ta.

— Pentru numele Domnului, cum și când am primit această misiune?

— Tu ai fost cel care – nu a fost un accident, te asigur – s-a întâmplat să-l întâlnească pe Șef în această seară.

Expresia de pe chipul tânărului reflecta o combinație de uluire și teamă. Încercă de două ori să vorbească, dar de fiecare dată se trezi înghițind în sec.

Numărul Trei continuă pe un ton decisiv:

— Iar mâine așteaptă un raport Victorie Totală din partea ta și a lui Alter. Bărbatul mai vârstnic dădu să treacă mai departe pe lângă Williams, dar se opri, se

întoarse și rosti degajat:

— Nici întâlnirea ta cu mine, de acum, n-a fost deloc întâmplătoare. Șeful a avut sentimentul că nu ai reușit să-i înțelegi mesajul așa că m-a chemat cu câteva minute în urmă și mi-a spus să te lămuresc. Mai bine te-ai apuca de treabă, domnule.

3

În ziua premergătoare decapitării, după-amiaza târziu, Higenroth încă se mai gândea la alternative.

De fapt – analiză el – la așa ceva se așteptau și ceilalți din partea lui. Ar fi stârnit toate suspiciunile dacă nu ar fi făcut încercări serioase pentru a supraviețui... La fel de bine putea să treacă prin toate fazele stereotipe – își zise mai departe cu cinism.

Se așezase pe un scaun de pe peluză, chiar în bătaia soarelui. Fără să se miște, folosind zidul de ciment din jurul grădinii ca pe un reflector – n-aveau decât să ghicească ei singuri ce era minunea aceea (dacă îl urmăreau cumva) – activă mental sistemul de penetrare și localiză un Consilier al Dealurilor. Imediat după aceea, Higenroth păru să vorbească de unul singur, deși glasul îi era preluat de un microfon minuscul, implantat în fardul de pe vârful nasului. Pe perete apăruse imaginea Consilierului. Acesta ascultă cu buzele strânse dilema lui Higenroth și, în cele din urmă, scutură din cap.

— Imediat ce soția ta își va da seama că Dealurile nu au o bază anume, te va trăda la unul dintre Popasuri. Deci – nu – să n-o iei cu tine.

Un Popas – așa se credea – era casa unui simpatizant al Dealurilor, care era gata să adăpostească un Căutat vreme de două săptămâni, înainte să-l treacă la un alt Popas. Higenroth însă știa mai bine: „Dealurile” era o organizație guvernamentală ce folosea un sistem sofisticat de manipulare a rebelilor, evadaților și a altor oponenți ai regimului.

Disidenții sfârșeau mereu fie prin a fi omorâți, fie prin a fi prinși, dar niciodată imediat. Autoritățile se străduiau să dea impresia că victima era mereu în siguranță, deși se afla în permanență sub controlul lor. Și, când într-un final

era încolțită, încercau să aranjeze totul astfel încât să o lase să creadă că fusese găsită accidental sau că făcuse o greșeală personală.

Higenroth apelase la Dealuri în acea după-amiază pentru că era posibil ca datele încercuite din calendarul lui Eidy să nu însemne ceea ce credea el, și, pentru a-și atinge scopul cu bătaie lungă, ar fi putut fi nevoit să-și amâne execuția cu o săptămână sau chiar mai mult.

Consilierul îl îmboldi:

— Ce-ar fi să venim să vă luăm pe la trei dimineața ca să vă ducem la un Popas? Lăsați-vă soția încuiată în dormitor. În fond, dumneata ești savantul, cel care contează.

Higenroth interveni imediat:

— Nu uitați că și ea este tot o victimă. Poate că există o soluție și mai bună. Lăsați-mi puțin timp de gândire.

— Nu așteptați prea mult, îl sfătui Consilierul.

Higenroth simți o undă de admirație. Era uimitor felul în care un Consilier nu arăta emoții ci putea să-și exprime pe loc părerile lui sincere. Nici măcar purtătorul de cuvânt al unei organizații rebele adevărate nu ar fi putut să vorbească mai bine decât tânărul plinuț și sincer de adineauri.

Întrerupse legătura, foarte mulțumit. Perfecțiunea sistemului îl energiza aproape de fiecare dată… Hai să fim puțin cinstiți – decise el – am ajuns la venerabila vârstă de șaizeci și opt de ani. Treaba mea nu este să mă salvez pe mine, ci sistemul de penetrare, astfel încât, pe viitor, un om mai tânăr decât sunt eu acum să-l folosească și astfel să rezolve problema unei dictaturi ereditare atotputernice care a predat de două ori „sceptrul puterii” cu un succes uimitor.

Întregul Pământ era condus de a treia generație de dictatori – ceea ce indica destul de limpede că se găsise o metodă de pregătire a unui moștenitor politic. În sine era un eveniment unic, care merita un studiu special.

Numai sistemele regale sau anumite tipuri de sisteme electorale fuseseră capabile înainte să ajungă la o asemenea moștenire a puterii fără vărsare de sânge; nu pentru că n-ar fi avut loc violențe și chiar crime, poate mai multe decât se știa oficial. Higenroth avea propriile păreri neîmpărtășite cu privire la această chestiune.

Întrebare: Ce tânăr ar fi putut să aleagă pentru o asemenea sarcină?

Cu părere de rău, se văzu nevoit să-i scoată din calcul pe studenții lui. Era regretabil pentru că două fete și unul dintre băieți erau dotați cu inteligențe sclipitoare. Dar în acest caz toți – absolut toți – ar deveni suspecți și ar fi probabil executați. Băieți sau fete. Dacă mai aveau vreo speranță, aceasta se datora numai faptului că evitase cu grijă orice contact cu ei în aceste ultime ore.

Nu, nu, gândi el, mai exista – după cum cântărise – numai o singură posibilitate cu slabe șanse de succes. Dar poate că soarta ținea cu el.

Se ridică zâmbind abătut și se întoarse în dormitor. Eidy se învelise cu pătura iar chipul ei exprima frica.

— De ce m-ai încuiat aici? îl întrebă cu un glas tremurător.

— Pentru că nu am vrut să pleci, îi răspunse el.

Expresia de pe fața ei se schimbă imediat. Lui Higenroth i se părea că-l considera nebun. Dar n-o mai putea alunga.

Profesorul se așeză pe marginea patului, alături de ea.

— Ce perioadă a lunii e pentru tine? E posibil să rămâi cumva gravidă?

— Dar vreau. Eidy se gândi că asta era ceea ce spera Higenroth pentru că, într-o clipită, așa goală cum era, fugi spre dormitorul ei. Reveni cu un calendar pe care perioadele menstruale erau încercuite cu roșu. Deci, nicio îndoială, interpretase corect datele – era chiar la mijlocul ciclului lunar… Perioada fertilă.

Ei bine, cugetă Higenroth, nu trebuie să apelez la ceva

așa de complex cum ar fi fuga spre un Popas… Avea totul, momentul potrivit, femeia, dispoziția necesară. Menirea lui Eidy era să-l țină pe loc iar sarcina lui era să salveze lumea în viitor, profitând de presiunea exercitată asupra ei.

Nu era tocmai momentul ideal pentru sex; atenția îi tot fugea în altă parte. Cu toate astea, în cele din urmă, izbuti să se descurce mulțumitor. Acesta era primul lui contact intim cu femeia cu care se căsătorise. Era, își zise singur, un act firesc între două ființe asociate legal și nu neapărat o problemă a doi adulți care consimțiseră de bună-voie; deși acel factor era prezent.

Eidy rămase alături de el restul după-amiezii și numai că nu-l sufocă la începutul serii cu atențiile ei. Puțin după zece (ora ei de culcare), Higenroth se apucă să-i spună câte ceva despre invenție. Era un act calculat din partea lui. Observase de multă vreme că orice discuție legată de știință o adormea pe Eidy mai repede decât orice fel de somnifer.

Așa cum anticipase, deși ar fi vrut să-l asculte, începu să caște repetat în vreme ce el vorbea mai departe:

— …Toți ceilalți proști au alungat ideea ca insolubilă. Au spus, idioții… Higenroth nu se putea abține să nu-i înjure… că undele de sunet și lumină se risipesc în câteva secunde… Acum, desigur, la un anumit nivel este adevărat. Dar nu și la altele. Ei au uitat că există energie peste tot, și că o undă purtătoare poate utiliza ce găsește pentru amplificare și în loc de releu. Pot trimite un mesaj pe orice fel de distanță. Și ceea ce nu știe Glucken este că nu am neapărată nevoie de un receptor la celălalt capăt…

Eidy îi răspunse cu un sforăit ușor.

Higenroth se dădu jos din pat, își luă hainele cu el și se îmbrăcă pe hol. După care reveni, aducând înăuntru echipamentul inventat de el, pe care îl poziționă deasupra patului în care dormea fata. Focaliză proiectorul pe acea parte a corpului ei unde, după opt ore de la primul contact sexual, spermatozoidul probabil penetrase deja ovulul. Îl

stabiliză acolo.

Micuța bio-structură care, ceva mai târziu în viitor avea să devină o ființă umană, era victima lui – Cine altcineva? Ce altceva? Adevărul era că aceasta era singura cale prin care ar fi putut supraviețui orice copil de-al lui; dacă nebunul din palat credea sincer că în bebeluș, în copilaș, în adolescent, exista secretul sistemului de penetrare. Ba mai mult – speculă Higenroth – poate că și Eidy avea să fie lăsată să-și trăiască viața.

Pentru ea nu mai exista o altă speranță; era sigur.

Dar nu mai avea vreme de pierdut. Presupunea că razele spion încercau să vadă și să audă ce se petrecea în casă. Dar se loveau de câmpul lui de magie. Înainte să rostească încet adevărul într-un microfon ecranat și prin el direct în câmpul pe care-l crease în jurul embrionului de abia format, ridicase în jurul lui o barieră de interferență care nu le permitea celor care-l spionau cu aviditate să afle ceva. Nici Eidy nu-l putea auzi.

Acum nu mai exista vreo șansă ca mai târziu să fie hipnotizată și cuvintele lui scoase din subconștientul ei prin perseverența celor de la curte.

Imediat ce termină acea sarcină delicată, scoase din proiector circuitul cheie și-l strivi sub călcâi. Apoi se înapoie în salon. Pentru că se apropia ora critică, miezul nopții… venise vremea să verifice dacă inamicul îl observase într-adevăr.

4

Dincolo, la inamic, acolo unde se afla concentrată puterea, o hoardă întreagă de experți, sub îndrumarea lui Paisprezece, fusese extrem de ocupată. Toți cei care participau gândiseră, plănuiseră și examinaseră dosarul lui Higenroth de la A la Z. Câtă vreme fusese în pat cu Eidy, câteva comitete luaseră în considerare toate posibilitățile.

Dar dacă nu avea de fapt nimic? se întrebaseră ei.

Atunci de ce nu fugise la Dealuri – capcana pentru rebelii proști, care chiar își închipuiau că aveau un loc în care ar fi putut scăpa?

Dar, din nou, dacă avea ceva – ce presiune ar fi putut să-i îmboldească pe experți să scoată adevărul la suprafață? Era exact acel gen de presiune experimentată de un anume tip de ființă umană care excela într-o singură direcție: cât de repede putea ajunge la un rezultat, cât de repede putea găsi o cale să-l satisfacă pe dictator, cât de repede s-ar putea ridica deasupra altora asemenea ei, în nerăbdarea cu care voia să ajute la omorârea, rănirea sau nimicirea unei persoane deja condamnate.

Până și Crother Williams – Numărul Paisprezece – era supus acestui gen de presiune. Ceea ce nu împărtășea cu ei, ceea ce nici măcar nu suspecta, era dorința lor irațională de a face orice împotriva victimei selectate. Scopul lui: vom face în seara asta tot ceea ce este necesar. Iar pentru îndeplinirea misiunii își lăsa subordonații să facă restul, așa cum primise indicații. Iar dacă orice altceva eșua, atunci procesul Acoladei devenea ultima soluție posibilă prin care puteau afla adevărul.

Până la miezul nopții, sub conducerea lui Williams, o mică armată de experți, care aduseseră cu ei extrem de multă tehnologie, o porni spre orășelul universitar,

concentrând puterea întregului stat împotriva unui singur om.

Prima verificare făcută de Higenroth îi arătă pe peretele din salon silueta unei nave imense profilată pe cerul nopții, deasupra casei. În câteva minute doar, sistemul lui perfect supraveghea interiorul a ceea ce recunoscuse a fi laboratorul de poliție al navei. Ceea ce-l mira pe Higenroth era armamentul din dotare.

„Hei”, se gândi deodată, „asta-i numai o navă de acoperire”.

Nava fie îi acoperea pe cei care se apropiau de casă, ori trebuia să se asigure că nu avea cum să scape. Higenroth examină repede echipamentul din navă și dădu din cap cu admirație – erau pregătiți pentru a copleși cu totul sistemul lui de penetrare.

Cu o și mai mare mirare constată că doctorul Glucken era unul dintre savanții de lângă masivul panou de control al instrumentelor. Ceea ce însemna, cugetă Higenroth mai departe, simțind cum se albea la față, că Glucken nu analizase deloc secretele Sistemului de Penetrare. Dar în clipa aceea era chiar acolo, gata să folosească resursele planetei ca să le afle.

Ei bine, se decise în cele din urmă Higenroth, nici nu m-am așteptat să fie ușor.

Spera numai ca Glucken să se fi uitat bine la viitoarea lui mireasă așa cum fusese cu el în pat. Cineva ar fi putut crede că în Era Științifică oamenii se adaptau la asemenea împunsături de gelozie cu viteza fulgerului.

Pe peretele alăturat se formă o imagine care-l anunță pe Higenroth că de casă se apropiau mai mulți oameni în camioane. Grăbit, răsuci câteva butoane ca să reducă volumul sunetului în camera lui Eidy. Câteva clipe după aceea, ușa din față se făcu fărâme, cu un bubuit răsunător.

Atunci când niște străini îl înhățară, Higenroth îl recunoscu pe Paisprezece. Imediat, bătrânul își încetă zbaterea și-i zâmbi aproape cu simpatie.

— Fă ceea ce este corect, îi zise. O să te simți mai bine.

Tânărul îl privi uluit. După care înțepeni deodată.

— Legea este corectă, zise răgușit. Legea cere ca toate secretele științifice să fie dezvăluite. Nu există excepții, nici măcar pentru profesorul Higenroth.

Savantul își strânse buzele.

— Chiar mă întrebam cum ar putea rezolva un om ca tine o asemenea dilemă de ordin moral. Mai ales că cea de acum este extrem de dificilă.

— Insinuezi cumva, rosti Paisprezece cu amărăciune, că legea este strâmbă? Vrei să spui că sistemul nostru este greșit? Pui sub semnul întrebării dreptul lui Lilgin să conducă lumea așa cum este azi, aproape lipsită de anarhie?

Era genul de dispută fără viitor. Așa că Higenroth renunță la ea.

— Sincer să fiu, îi zise, aș vrea să ies din încurcătura în care mă aflu. Dar am înțeles că Excelența sa nu încheie niciun fel de înțelegeri cu persoanele condamnate.

— Este imposibil, veni răspunsul încordat. E prea târziu.

— În acest caz, rosti Higenroth, dacă ai primit sarcina de a extrage de la mine informații inexistente, fără a avea puterea de a-mi oferi altceva în schimb, atunci, tinere, te afli într-o încurcătură la fel de mare.

— Insinuezi, rosti Williams amenințător, că ceea ce se întâmplă nu e deloc rațional? Te asigur că este absolut logic.

Nu mai așteptă vreun răspuns ci se întoarse pe călcâie și strigă:

— Aduceți-l înăuntru!

În salon fu adus un monitor de televiziune cu circuit închis, model foarte avansat. Higenroth privi la echipament, animat de o umbră de speranță. Apoi îi zise și lui Paisprezece:

— Poate că te-ai pripit să tragi concluziile. Poate că se

va încheia o înțelegere. Poate…

Se opri. Monitorul se luminase și imediat după aceea apăru pe el cel mai cunoscut chip din lume. Văzându-l, oficialii mici în grad se aruncară imediat la podea. Paisprezece rămase în picioare împreună cu paznicii lui Higenroth, cei care-l țineau de brațe și care rămaseră mai departe nemișcați; de-abia dacă-și ridicaseră ochii spre tavan în semn de respect.

După ce privi îndelung la ochii aceia negri, cu luciri ca de metal, Higenroth se întrebă: ei bine, cu cine am de-a face acum, chiar cu Egoistul în persoană sau cu Alter Ego? Cum însă era Chipul cunoscut, însemna o victorie pentru el. Ceea ce știa și Marele Om. Pentru că, mai mult ca sigur, nimeni nu i-ar fi folosit dublura fără a avea permisiunea lui specială.

Dar nu conta.

Fuseseră destul de proști ca să conecteze setul de televiziune cu circuit închis tocmai acolo deschizând temporar barierele energetice, și asta era ceea ce conta cu adevărat.

Pe ecran, buzele se depărtaseră ușor. Apoi se auzi și glasul baritonal:

— Din partea ta, profesore, cerem acum, pentru popor, dezvăluirea totală a sistemului de penetrare.

Higenroth se concentră cu putere asupra modelului mental care, într-adevăr, ar fi transformat acel contact temporar într-o dezvăluire permanentă a sistemului lui pentru popor. Ca atare nici nu răspunse.

Din nou auzi glasul:

— Profesore, s-a dovedit deja că oamenii vorbesc când se află supuși unei presiuni. Pentru tine, presiunea a început să fie exercitată cu – ei bine, cu aproape trei ani în urmă, când ajutoarele mele au fost instruite să găsească cea mai atrăgătoare fată din lume. Și au găsit-o. A fost pusă într-una din grupele tale de studenți. Restul este istorie.

Aici m-au prins, e clar! cugetă profesorul.

Chipul părintesc, cu mustață mare – tatăl tuturor – zâmbea într-un mod foarte nepărintesc; era aproape un rânjet. Glasul rosti cu cinism (o emoție interzisă; deci trebuia să fie vorba de Alter Ego):

— Am adus vorba de treaba asta, profesore, pentru că, nu cu foarte multă vreme în urmă, un bărbat a refuzat să ne spună secretele lui. I-am sfâșiat soția în bucățele în fața ochilor. Omul a suportat fără probleme. După aceea am trecut la el. Chestia asta n-a mai putut s-o suporte. A început să vorbească. Noi credem că și tu vei vorbi în clipa în care același lucru se va întâmpla și cu soția ta, care așteaptă un copil.

Higenroth își ținu răsuflarea. Oare cum va reacționa această creatură când va descoperi la ce presiune era supusă acum – deși deocamdată nu avea habar.

Dar în orice clipă...

Ca și cum așteptarea lui ar fi fost un fel de semnal, se auzi un geamăt înăbușit de undeva din spate. Bătrânul savant se întoarse și văzu că unul dintre oamenii dictatorului se ridicase și că avea în urechi niște căști speciale.

Bărbatul rosti înăbușit:

— Excelența voastră – scena de față, ce faceți și spuneți aici – este televizată în toată lumea!

Higenroth trebui să-și înăbușe impulsul de a ridica mâna ca un profesor ce era, ca să-i corecteze spusele.

Ceea ce ar fi vrut să-i spună era: „Nu este televizată în toată lumea, ci comunicată prin penetrare, domnule. Ceea ce înseamnă că lacheul pe care-l aveți a înțeles totul anapoda. Este o situație cu mult mai gravă decât vă închipuiți și nu o să vă fie de niciun folos să închideți setul de televiziune acum.”

După aceea, n-a mai fost nevoie de revăzut ceea ce s-a întâmplat mai departe. Sistemul de penetrare se strecurase în modulul de televiziune cu circuit închis – o

modalitate care i se oferise practic pe tavă – îl localizase pe dictator, îl scanase și rămăsese permanent focalizat asupra lui.

Din acel moment, toți pereții de plastic din lume se transformaseră în ecrane care puteau să redea cu fidelitate fiecare mișcare a dictatorului, fiecare cuvânt rostit de el. Inclusiv, gândise mai departe Higenroth, pereții de plastic din acea cameră.

Îl urmări pe Lilgin cum încerca fără succes să se deconecteze de la circuitul de televiziune. Prea târziu. Rămase să-l privească pe dictator, vizibil pe fundalul unei încăperi mari și foarte bogat ornamentate, ridicându-se și îndreptându-se spre cei câțiva bărbați de acolo, îmbrăcați în uniforma umilă creată special pentru ofițerii cu grade înalte din poliție.

Unul dintre aceștia chiar îi spuse, pe un ton suav:

— Excelența Voastră, în fond, scopul nostru a fost să descoperim cu ce fel de știință avansată avem de-a face. Cum în această lume mare sunteți singura persoană a cărui viață este ca o carte deschisă, mi se pare un lucru minunat că s-a descoperit o metodă prin care vă puteți împărtăși cu oamenii de pretutindeni.

Așadar cel din fața lor era Alter Ego.

Profesorul sperase ca fața bine cunoscută pe care o văzuse să fi fost chiar a dictatorului în persoană, dar cum discutase numai cu Alter Ego-ul acestuia, atunci era ca și mort. Simți cum i se strângea inima.

Bătrânul lăsă deoparte regretele și se oțeli pe loc. În fond, nu se așteptase să-și salveze propria viață. Mai bine să continue cu jocul care avea să ducă în viitor la salvarea lumii.

I se păru foarte interesant să privească sosia dictatorului revenind la masa tratativelor. Actorul care semăna așa de bine cu Lilgin deschise iar monitorul circuitului de televiziune care-l lega în direct cu Higenroth și spuse:

— Profesore, cum închidem sistemul ăsta?

Lui Higenroth i se făcu milă de el. O să încerc să-l apăr, se gândi – deși se îndoia că așa ceva era cu putință. Marele ucigaș din palat avea o logică numai a lui în asemenea chestiuni. Iar logica aceea dădea de înțeles că nu își asuma niciun fel de riscuri. Niciodată. Fără îndoială că Alter Ego avea să fie omorât numai pentru că exista și cea mai mică posibilitate să fi rămas conectat cumva la mașinăria lui Higenroth.

Profesorul îi răspunse:

— Am vrut să profit de această ocazie ca să vă arăt dumneavoastră și lumii întregi că există o minunată oportunitate de comunicare perfectă între guvern și popor. Prin această metodă a apărut, în fine, un sistem prin care viața personală și publică a unui conducător, fiecare cuvânt pe care-l rostește, fiecare instrucțiune pe care o dă, cum este atunci când rămâne singur, sau cum și cu cine face dragoste – întreaga existență, moment cu moment – vor fi vizibile pentru toți oamenii, în orice clipă. Gata cu secretele sau cu nevoia de a păstra o imagine publică, adio departamentului de propagandă; vom avea pur și simplu existența lui cotidiană pe pereții din orice casă sau birou.

Desigur, continuă bătrânul savant, nici prin cap nu mi-a trecut să forțez pe cineva să adopte un asemenea sistem. Mai mult, în curând îmi voi închide echipamentul. Aș sugera să ordonați să fie repornit mai târziu. Iar după aceea, să aveți acest contact remarcabil, această comunicare directă cu oamenii din toată lumea de bună-voie.

Acum, în încheiere – zise mai departe Higenroth – am descoperit soluția ideală politică și economică pentru lume. Din punctul meu de vedere cred c-a sosit vremea ca rasei umane să i se ofere posibilitatea alegerii. Vă sfătuiesc să împărțiți lumea în două zone economice. Din care una care să fie capitalistă. Iar cealaltă ar fi o continuare a ceea ce avem acum. Diferența dintre ideea mea de acum și ceea

ce am avut în trecut este majoră, în sensul că am avea un singur guvern politic care să se ocupe de cele două zone economice, asigurându-se că niciuna nu va încerca să pună stăpânire pe cealaltă. Permițând mișcarea liberă a oamenilor dintr-o zonă în alta, dintr-un sistem în celălalt, după cum le convine, toate astea fiind – repetă cu tărie – sub conducerea unui singur guvern.

Când ajunse în acest punct observă că expresia de pe chipul sosiei se schimbase. Și se gândi: „Au primit ceea ce au vrut și mai ales ce am vrut eu să primească: o privire la sistemul meu și o declarație în privința intențiilor mele. Deci a sosit momentul să-mi iau adio.”

Încheie cuvântarea în vreme ce modela o anume undă Alpha care avea să închidă echipamentul de penetrare.

În clipa următoare dispărură toate imaginile de pe pereți.

Pe ecranul monitorului, Alter Ego părea extrem de ușurat.

— Îți mulțumesc, profesore. Și la revedere.

— La revedere, rosti Higenroth.

În vreme ce privea, actul final se încheie. Mâna sosiei se întinse spre întrerupătorul setului de televiziune și-l răsuci.

Imaginea dispăru de pe ecran.

Paisprezece se apropie.

— Ei bine, rosti cu veselie, cel puțin acum știm cât de bună este invenția dumitale. Iar mașinăria de care te-ai folosit trebuie să fie pe undeva pe aproape. Ca atare, nu trebuie decât s-o căutăm. Sau – și mai bine – ne arăți chiar dumneata unde este.

Cam așa – Higenroth era silit să admită – era situația în mare. Era clar că până și Paisprezece își zicea în sinea lui: cu puterea noastră guvernamentală, putem să-l obligăm pe acest om, Higenroth, să facă ce vrem noi, pentru că este cu totul în puterea noastră.

Bătrânul savant, observând acea atitudine, se gândi

mirat: oare chiar nu-și dau seama că se află în casa mea, unde eu sunt dictatorul?

Niciunul dintre acei oameni nu înțelegea că, în general, comunicarea era un fenomen cu mai multe nivele. Desigur, mai întâi era dispoziția de comunicare, care putea fi un glas sau o metodă electronică destul de complicată – apoi exista sistemul nervos, cel care primea mesajele.

În casa profesorului, tocmai sistemul nervos era partea cea mai importantă a echipamentului. Pentru sistemele nervoase simple ale idioților dictatorului, era ceva perfect logic să cheme camioanele militare imense ca să încarce în ele echipamentul pe care profesorul îl indicase a fi ascuns în pereți și în camerele de la subsol, bine mascate. Poate că și observatorilor din nava de deasupra casei li s-a părut destul de bizară plecarea oamenilor guvernului – lăsându-l pe Higenroth singur – ca să însoțească echipamentul capturat la bordul unui avion militar uriaș.

Paisprezece, folosindu-se de toată autoritatea cu care fusese învestit, contactă scurt nava de observație, comandându-i să-și continue staționarea deasupra casei. După aceea, uriașul avion decolă, pierzându-se în noapte.

După plecarea intrușilor – așa cum observaseră și cei de la bordul navei de poliție de deasupra, cu razele lor spion – Higenroth se îndreptă spre dormitorul soției, se dezbrăcă și se urcă în pat. De dimineață (numai pentru că Glucken îl observa cu atenție), profesorul făcu dragoste încă o dată cu frumoasa și tânăra sa nevastă. După aceea, începu să se pregătească pentru evenimentele din Ziua Patrioților.

Observatorii din nava spion știau, din experiențele anterioare, că un savant precum Higenroth va merge spre ghilotină cu o privire îndepărtată și cu o expresie senină.

Paisprezece participă la ceremonia Acoladei și privi decapitarea – pe care el personal o regreta. Cu toate astea, savantul fusese incredibil de prost: toate acele articole critice… Era prea devreme pentru guvern să accepte

asemenea antagoniști. Poate ceva mai încolo asemenea oameni vor fi tolerați. Dar nu acum, nu încă.

După ce totul se sfârși, cel mai tânăr membru al Prezidiului Guvernului Popular îi strânse pe studenții care fuseseră conectați în direct la cunoștințele capului – tăiat – și îi transportă pe toți pe calea aerului până la Fortăreața Zece, o închisoare de minimă securitate. Locul acela arăta ca o casă de vacanță de la țară, iar tinerii se arătară extrem de încântați.

Ceva mai târziu în aceeași după-amiază, Crother Williams (Numărul Paisprezece), o căută pe doamna Higenroth, proaspăta văduvă, experiență care avu darul să-l zdruncine puțin. Auzise de multe ori vorbindu-se de frumusețea ei. Dar și la palat văzuse o mulțime de femei frumoase, drept care, apăru la întâlnirea cu Eidy cu totul nepregătit.

Câteva secunde rămăsese cu gura căscată în fața perfecțiunii uluitoare a trăsăturilor ei și a siluetei de invidiat. În cele din urmă reuși să-i explice cu poticneli că „guvernul dorește să vă ofere protecție și a pregătit o casă pentru dumneavoastră, doamnă Higenroth…”

Reședința la care o duse arăta într-adevăr ca o casă elegantă, dar, ca și Fortăreața Zece, era de fapt o închisoare bine păzită.

Imediat ce termină cu toate aceste sarcini, Paisprezece se întoarse la Palat. Era foarte mulțumit de sine. Îi raportă totul lui Trei, care ascultă cu atenție și după aceea îi spuse:

— Mâine dimineață o să te chestionez mai în amănunt. Mi se pare că totul a mers mult prea ușor.

— Dar ce altceva ar fi putut să facă Higenroth în fața unei asemenea unități militare?

— Adevărat, încuviință superiorul. Dar vom mai vedea și mâine dimineață.

5

În vreme ce lumina palidă a zorilor de-abia mângâia ferestrele și draperiile elegante din dormitorul lui Paisprezece, intercomul de pe noptieră prinse să bâzâie zgomotos. Din fericire Paisprezece se obișnuise cu asemenea apeluri la ore nepotrivite și se trezea de obicei imediat, drept care, deși mort de oboseală, deschise ochii, întinse mâna să apese pe buton și rosti:.

— Williams, domnule.

Era Trei care-l căuta din dormitorul lui.

— Jodell aici. Tocmai am primit o întrebare din partea Șefului.

— Da? Se trezi cu totul.

— Unde ai dus echipamentul lui Higenroth?

— Am presupus că Excelența Sa l-ar vrea pe aproape, într-un loc sigur. Așa că l-am livrat la depozitul Y-16 din subsolul Patru.

— Vrei să zici că e chiar aici, la palat?

— Da, domnule.

— Foarte bine, o să-i comunic.

Imediat ce contactul se întrerupse, Paisprezece se întinse la loc pe pat cu un oftat somnoros – dar intercomul bâzâi iar.

Deschise ochii și observă că afară se luminase de-a binelea. Deci nu era vorba de o rechemare imediată așa cum crezuse la început… era clar că adormise.

Ca și înainte, chipul de pe monitorul intercomului îi aparținea tot lui Trei. Tânărul constată cu stupoare că superiorul lui era gata îmbrăcat, și, mai important, nu părea deloc mulțumit.

— Vreau să te informez, domnule Williams, că Excelența Sa a cerut să rămâi în apartamentul dumitale până când chestiunea dispariției invenției lui Higenroth se

va lămuri cu totul.

— Cum… dispariție? se bâlbâi Paisprezece.

— Azi dimineață devreme, domnule, când, l-am informat pe Excelența Sa unde se află echipamentul, așa cum mi-ai declarat, el personal a coborât la nivelul Patru al subsolului până în secțiunea de depozitare Y-16. Acolo a descoperit că nu fusese înregistrată nicio astfel de livrare.

Paisprezece era gata să geamă, dar se abținu cu un efort imens.

Trei continuă pe același ton aspru:

— În clipa asta, domnule, se crede că ai fost cumva prostit de Higenroth. Sunt sigur că-ți dai seama că aceasta este cea mai favorabilă părere despre dumneata. Asta-i tot. Terminat.

Paisprezece se lăsă să cadă la loc în pat, palid, dar resemnat. Tocmai fusese clasificat drept idiot – ceea ce era mai bine decât diverse alte clasificări criminale pe care le-ar fi putut primi pentru neglijența sa.

Ar fi putut fi etichetat ca sabotor de bunuri publice.

Sau contra-revoluționar.

Sau drept instrumentul academicienilor de dreapta.

Sau al unor ultra-stângiști.

Sau altele la fel.

Situația era prea gravă ca să mai îndrăznească să mai rămână în pat. Înciudat, își dădu seama că ar fi trebuit să se scoale chiar după primul apel, punându-se la dispoziția superiorilor. Exact acest lucru – deduse cu amărăciune – l-ar fi făcut Trei în locul lui.

Grăbit, făcu o baie și se rase, după care se îmbrăcă. Și rămase în așteptare. După un timp, ceru să i se aducă micul dejun. Fu servit cu politețea obișnuită. Fusese preparat exact pe gustul său și servit de chelneri foarte curtenitori. Ceea ce însemna că dizgrația în care căzuse era deocamdată un secret.

În vreme ce dimineața se scurgea, Paisprezece se decise: Dacă tot trebuie să stau să aștept, mai bine să mă

ocup de anumite afaceri departamentale pe care le-am tot amânat pentru când voi fi ceva mai liber.

Ceea ce se apucă să facă, cu ajutorul telefonului sau prin curieri.

Era o treabă care avea darul să-l mai încurajeze. Însemna că nu se făcuse nicio încercare de a-i tăia drepturile de membru al Supremului Prezidiu… Hotărî să stea și să aștepte cu răbdare. Și să muncească cât mai mult cu putință…

Comisia de investigare sublinia faptul că pe o planetă așa de vastă precum Pământul, în fiecare oră aveau loc mii de evenimente. Vapoare care se aflau pe ape. Avioane ridicate în aer. Trenuri, autobuze, mașini, oameni care erau într-o continuă mișcare. Plus sistemul enorm de rachete pentru vreme, Lună, Marte, asteroizi, plus cele câteva stații spațiale care operau fiecare după un anume orar.

Răspunsul a fost că nimeni nu se poate opune și nu poate ține cont de atâtea activități separate. Nimeni nu poate ascunde ce a făcut după ce oamenii controlați de el au plecat – nici măcar Higenroth.

Deci, trebuiau să existe indicii.

Acest nivel de raționament avu darul să scoată la iveală câteva fapte.

Pe unul dintre terenurile de lansare a rachetelor trei oameni fuseseră uciși și o rachetă dispăruse.

De asemenea, au fost găsiți și un număr de oameni care, în cadrul programului de muncă, fuseseră de față la sosirea avionului militar pe câmpul de lansare a rachetelor – același avion care-l avusese la bord pe Crother Williams și pe ceilalți agenți guvernamentali;

Dar unde ar fi putut să dispară racheta? În cele din urmă s-a stabilit că nava lipsă fusese categoric lansată. Comisia interogase pe toți oamenii care fuseseră pe câmpul de lansare în acea noapte. În timpul celor două

săptămâni de investigații, membrii comisiei nu apucaseră să doarmă mai mult de câteva ore pe noapte.

După cele două săptămâni tensionate, își redactară concluziile:

„În timpul nopții de 19 august 2231 A.D., avionul militar NA-6-23-J-271-D a zburat spre casa profesorului Dun Higenroth, conform ordinelor primite din partea lui Crother Williams, Membru al Prezidiului. A aterizat pe peluza profesorului la scurtă vreme după miezul nopții și a rămas acolo în vreme ce în cala sa a fost încărcat un echipament neidentificat și insuficient descris. De acolo a zburat spre o bază de rachete cunoscută agenților guvernamentali sub numele de cod Hinksa (dar pe care publicul o știe sub denumirea de Centrul de Zboruri Spațiale nr. 18). Mașinăria care nu a putut fi descrisă a fost descărcată în camioanele bazei, H-851 și H-327, și transportată până la platforma de încărcare a rachetei tip A-J-A 60901. Încărcătorii Malcom Rude și Svely Gruden au ridicat echipamentul până în compartimentul de depozitare G-8-T din racheta de mărfuri, lăsându-l acolo. Când cei doi au fost informați de lansarea iminentă, au coborât platforma de încărcare în docul de siguranță din subsol.

Din turnul de control, decedatul (ucis) Dai Asher și decedatul (ucis) Janu Harlitz, se presupune că au fost informați despre destinația rachetei, pentru că au lansat-o spre coordonatele primite, folosindu-se de sistemele lor de programare, și apoi ștergând programele. Ultima persoană care cunoștea destinația rachetei fusese decedatul (ucis) Mathew Arondee, expertul în orbite, însărcinat în noaptea lansării cu completarea rapoartelor de navigație, care au fost furate sau distruse.

Conform mărturisirilor celor câteva duzini de martori, Crother Williams, Membru al Prezidiului, a fost ultimul care le-a mai văzut în viață pe cele trei persoane (ucise).

Aceiași martori au raportat că Membrul Prezidiului

Williams s-a întors la avionul militar NA-6, care a plecat de acolo spre palat, aterizând pe aeroportul special din incinta acestuia. Aparatul de zbor a rămas la palat până a doua zi dimineață la ora 9 a.m., Când Membrul Prezidiului Williams a urcat la bord cerând să fie dus la ceremonia Acoladei, în care urma să fie decapitat profesorul Dun Higenroth.

Și celelalte drumuri făcute de avionul militar au fost consemnate, dar nu sunt relevante pentru această investigație.”

Comisia de investigație subliniase că nu fusese nevoie și nici nu se ceruse prezența Membrului Prezidiului Williams la audieri. Așa cum nici Membrul Prezidiului Williams nu ceruse să se întâlnească cu comisia însărcinată cu investigarea cazului.

Williams (Paisprezece) primi o copie a raportului la biroul său de la palat. După ce-l citi, palid la față dar simțindu-se plin de curaj, îl contactă pe Trei și îi zise:

— Nu-mi amintesc să fi ajuns pe vreun câmp de lansare. Presupun că s-a întâmplat pentru că invenția profesorului Higenroth lipsește. Am dedus mai departe că toți care am fost la profesor acasă în acea noapte, am fost hipnotizați de un mecanism incredibil de puternic; de aceea consider c-ar fi mai bine să plec imediat de la palat pentru că există posibilitatea să fi fost condiționat să fac și alte lucruri – probabil împotriva Excelenței sale. Cred că nu este cazul să fiu eliminat cu prea mare grabă, pentru că aș putea să fiu folositor în cercetările pe care le întreprindeți. Sunt mai mult decât pregătit să mă las hipnotizat pentru ca să se poată extrage informațiile stocate în subconștientul meu. De aceea, mă pun de bună-voie la dispoziția dumneavoastră sau a Excelenței sale.

Glasul lui Trei, așa cum ieșea din intercom, era rece dar nu ostil.

— Am înregistrat tot ce mi-ai spus, îi zise. Poate că te-

ar interesa să afli că, în esență, același lucru l-a spus și Șeful după ce a citit raportul. Acum iată care sunt instrucțiunile mele: Nu pleca din palat. Nu participa la întrunirile Prezidiului. În timpul zilei vei merge la birou ca să-ți îndeplinești sarcinile oficiale iar seara te vei înapoia în apartamentul tău. Dacă, din vreun motiv întemeiat, datoria îți cere să pleci de la palat, faci o cerere către mine, pentru că am primit instrucțiuni precise pentru o atare situație. Ți se va permite să călătorești, dar numai cu o permisiune specială, semnată și parafată.

După câteva clipe de tăcere, Trei continuă:

— Vei fi hipnotizat în profunzime tocmai pentru a scoate din subconștientul tău orice informație de valoare. Mai târziu, când doamna Higenroth va da naștere copilului profesorului, pentru tine a fost pregătit un alt plan conform căruia va trebui să acționezi. Doamna va fi măritată în grabă cu dr. Glucken, astfel ca el s-o poată observa și interoga cât mai bine atunci când vor avea acea relație intimă care se poate obține în urma unei căsătorii. În concluzie…

Se opri, iar Paisprezece întrebă plin de respect:

— Da?

— Este evident, continuă Trei, că în lumina celor întâmplate, trebuie să fim extrem de precauți. Dar – și dă-mi voie să subliniez – nu s-au luat niciun fel de măsuri punitive contra ta. Mai mult, Șeful chiar va discuta cu tine la intercom, din când în când. Dacă se întâmplă așa ceva, nu ai voie sub nicio formă să spui cuiva, inclusiv mie, ce anume ai discutat cu el în asemenea consultări strict particulare. S-a înțeles?

— Perfect.

Aluzia la văduva lui Higenroth îi aminti lui Paisprezece de studenții pe care-i transportase la Fortăreața Zece. Se lumină la față atunci când îi aminti și lui Trei, apoi încheie cu:

— În fond și la urma urmei tot mai avem un as în

mânecă. Toate datele despre teoria și practica penetrării trebuie să existe și în capetele lor.

La celălalt capăt al intercomului se lăsă tăcerea. Fața de pe monitorul lui Paisprezece își schimbă expresia. O parte din ceea ce însemna privirea interlocutorului ajunse deodată la Williams, laolaltă cu gândul c-o făcuse iar de oaie. În pofida inteligenței lui considerabile, se lăsase purtat înainte de naivitatea copilărească din suflet.

Crezuse – și își dăduse seama de eroare prea târziu – în motivul oficial dat decapitărilor Acoladei: că efectiv exista o metodă sofisticată și dovedită de a transfera informațiile de la un creier la altul sau altele.

Se cutremură pe dinăuntru atunci când adevărul îi fu revelat deodată de expresia superiorului său. Câteva clipe după aceea, Jodell (Trei), rosti cu silă, înainte să întrerupă legătura:

— Idiotule!

6

Era tânăr. Numai treizeci și unu de ani.

Așa de tânăr și supus unei presiuni considerabile, Paisprezece căuta să potrivească Țelul său plin de merite în realitatea minciunilor politice care îl înconjurau.

Ca mulți alții înaintea lui, vedea că acea logică strâmbă își avea rostul ei. Observase că minciunile păreau să ajute mai mult decât adevărul, mai ales în unele grupuri de oameni. Astfel, acea minciună, sau minciuni, deveneau în fapt adevărurile lor.

Dacă cineva nu putea fi îndemnat să acționeze cu ajutorul unui adevăr simplu dar reacționa la o minciună, atunci minciuna politică și oficială devenea adevărul pentru el. Exista ceva, undeva în adâncul lui, care reacționa și putea fi motivat numai de anumite simboluri.

De aceea, trebuia să-i prezinți exact acele simboluri chiar dacă, la prima, a doua, a treia sau a zecea privire, ele păreau să contrazică chiar realitatea; așa chibzuise Crother Williams ca și ceilalți dinaintea lui.

Trebuie să înțeleg că ceea ce contează în final este rezultatul bun, se gândi. Ceea ce însemna că minciunile nu erau rele atâta vreme cât produceau reacția dorită.

Ceea ce însemna că trebuia să se acomodeze oră de oră la realitățile dinastiei lui Lilgin.

Conform ordinelor primite, schimbă copilul, un băiețel, pe care-l născuse frumoasa Eidy cu un altul. Cel puțin la nivel conștient, Eidy nici nu observase că bebelușul pe care-l primise în schimb se născuse cu câteva minute mai devreme, fiind de fapt fiul unei alte tinere femei.

De asemenea, când cea de a doua mamă se trezise din anestezie și privise la bebelușul despre care i se spusese că era al ei, simțise că – ei bine, că nu avea motive de îndoială.

De abia mult mai târziu, după ani de zile, mărturisise că nu se simțise prea fericită cu copilul primit, nu așa cum se așteptase să fie. Atunci când îl alăptă pentru prima oară, se arătă neliniștită și agitată. Cu toate acestea, în pofida acelor jumătăți de antagonism, această mamă – al cărei nume era Luena Thomas – trecu prin toate fazele post-natale firești. Decise că va numi băiatul Orlo – după cineva din familia mamei ei.

Eidy, când alese numele pentru fiul ei (cel puțin acceptase că era copilul ei), avu grijă să-i aleagă o identitate cu totul non-Higenrothiană, drept care îi spuse Heen Glucken jr.

Soțul ei, dr. Glucken, nu comentă deloc acea falsă paternitate care-i fusese impusă cu forța. Din cele două mariaje învățase deja – sau așa credea – că realitatea pentru o femeie era mai simplă dacă, asemeni unui râu în nisip, i se permitea să-și caute canalele naturale, oricât de mult s-ar fi îndepărtat de la cursul firesc.

Acum, se gândise Williams, cum pot să mă asigur că doctorii și asistentele, plus restul personalului din spital care, fără ca eu să știu, au observat din greșeală schimbul, să nu se apuce mai târziu să dezvăluie faptele unui Orlo Thomas adult?

(Heen Glucken jr. nu avea, desigur, niciun fel de importantă politică sau științifică.)

În toată acea afacere, motivația decisivă fusese produsă de o singură întrebare: Era posibil ca un copil nenăscut să fi fost programat cu toate cunoștințele despre sistemul de comunicare prin penetrare?

Dacă era adevărat, atunci Orlo Thomas va ști în cele din urmă ce era acel sistem și probabil și cum se putea utiliza.

Desigur, se mai ridica și o a doua întrebare: putea fi smulsă acea informație, extrem de importantă, de la Orlo în beneficiul întregii societăți?

În vreme ce se gândea la toate acele detalii, Membrul

Prezidiului Crother Williams ocupa un apartament de la Spitalul Gosindian. Sub îndrumarea lui, câțiva agenți secreți de-ai poliției, toți aleși chiar de el, examinaseră toate fișele și toate dosarele de la spital, făcuseră modificări în documentele legate de caz și cercetaseră trecutul doctorilor și asistentelor implicate direct.

Era o operațiune destul de complicată. Cu toate astea, Williams nu dormea noaptea încercând să găsească metode prin care toată lumea să iasă din acea situație cu pielea întreagă.

Transferurile începură chiar din prima zi. Aparent firești. Aparent nelegate de nimic din ceea ce se întâmplase. Probabil că nimeni din personalul din spital nu avea habar de operațiunea lui. Spitalul în sine era o monstruozitate cu o capacitate de zece mii de paturi. Fusese ales special pentru nașterea apropiată a fiului lui Eidy pentru că avea acel aer impersonal asociat cu o imensă rețea administrativă.

Anumite asistente dispărură. Anumiți doctori n-au mai fost văzuți în secțiile lor.

— Unde-i Coduna? mai întreba careva.

— Oho, a primit o avansare și lucrează acum în Clădirea S.

— Ce bine pentru ea. Mă bucur sincer, venea răspunsul curiosului.

Măcar dacă treaba asta ar merge, se gândea Crother Williams, în vreme ce se foia în patul din apartamentul de la spital, unde se prefăcea că era bolnav de inimă.

Așa treceau pentru el orele nopților. Tot felul de mecanisme secrete fuseseră deja implantate oamenilor care fuseseră etichetați drept „suspecți”. Zi după zi aparatele de urmărire înregistrau neobosite fiecare cuvânt pe care-l spuneau; Williams avea un computer care asculta tot și reda după aceea un rezumat prelucrat. Fusese programat să selecteze numai dialogurile potențial semnificative.

În cele din urmă ajunsese să admire lipsa absolută a unei conversații semnificative. Fără excepție, suspecții se comportau de parcă nu auziseră niciodată de vreo Eidy Glucken sau de Luena Thomas.

Apoi, Williams (Paisprezece), încercă să-și amintească în detaliu cum decursese acțiunea de schimbare a pruncilor. Se prefăcuse a fi un oficial guvernamental minor care verifica toate instalațiile și personalul din spital. Toate asistentele fuseseră poftite să iasă din camera în care se aflau și cei doi copii, al lui Eidy și al Luenei, alături de alți nou-născuți.

Paisprezece intrase în încăperea părăsită (de adulți). Ceea ce făcuse atunci, exersase de multe ori înainte; scosese plăcuțele de identificare de la fiecare copil, le schimbase, apoi schimbase și copiii, După care, câteva momente, rămăsese nemișcat, privind la prunci. După câteva clipe începuse să i se pară că nu îi mai putea deosebi. Se gândise că, mai mult ca sigur doctorii și asistentele care vedeau asemenea ființe minuscule, sute în fiecare săptămână, nu aveau cum să-și dezvolte deodată capacități de memorizare eidetică pentru unul sau doi bebeluși.

Asta e, se gândi Williams, am făcut tot ce mi-a stat în putere. Ar fi de-a dreptul ridicol să mai rămân aici.

Atunci, se transferă oficial la un alt spital. Dar, desigur, ambulanța lui o porni spre o destinație mult mai practică.

Reveni în apartamentul său din palat și-și transmise raportul, declarând la final că era disponibil pentru o altă misiune.

Apoi rămase în așteptare, neliniștit.

Imediat sună telefonul..

Era secretara falsului birou de acoperire pe care-l folosise atunci când se dăduse drept oficialul venit în inspecție la spital. Femeia îi raportă cu calm că fusese contactată de soția înlăcrimată a doctorului care-l îngrijise cât fusese un fals pacient.

Doctorul murise accidental, în urma căderii de la etajul zece din clădirea principală a spitalului. Secretara conchise cu același glas calm:

— Văduva a simțit că trebuia să vă anunțe pentru că a avut impresia că dumneavoastră și cu soțul ei ați devenit prieteni.

— Mulțumesc, răspunse Paisprezece automat, vezi să-i trimiți un buchet de flori în numele meu.

După aceea închisese, foarte palid la față.

Crimă.

Toți martorii la schimbarea copiilor erau acum uciși.

Pentru numele Domnului, de ce nu vrea să aibă încredere în mine? Aș putea să-i dovedesc că toți acești oameni habar nu au de ce am făcut eu acolo.

Se referea la nimeni altul decât la excelența sa, Martin Lilgin, dictator extraordinar.

Lui Paisprezece i se părea că luase absolut toate măsurile de precauție necesare. Mai mult, chiar mesajul pe care-l primise din partea soției doctorului mort arăta că nu avea nicio suspiciune față de el. Desigur, din nefericire, soțul ei îi spusese despre inspecția efectuată de un mic oficial de-al guvernului tocmai în spitalul în care lucra.

De aceea, cugetă mai departe Paisprezece, secretul era aproape imposibil de păstrat. Mai ales că informațiile erau transmise în intimitatea dormitoarelor.

Putea presupune fără tăgadă că ceea ce bănuiau celelalte asistente, doctorii sau persoanele care lucrau în administrație (cei câțiva care știuseră de prezența oficialului venit în inspecție la spital) aveau să spună în cele din urmă cuiva: soție, soț, frate, soră sau prieten.

După ce termină convorbirea, Paisprezece se gândi: „Așa vor fi uciși cu toții în cele din urmă.”

La un moment dat, când fusese mai tânăr – și acceptase dreptul lui Lilgin de a conduce lumea, cu acea credință specifică oricărui fraier bine îndoctrinat – se muncise să numere câți oameni fuseseră executați din cauza unor

informații minore despre care se presupunea că aveau habar.

Numai pentru un singur caz fuseseră omorâți fără milă 3 823 de oameni.

Dar acum nu este nevoie de așa ceva, decise deodată. Mai bine să vorbesc cu Trei și să-l rog să-l convingă pe…

Se opri. Epitetul care-i stăruia încă pe vârful limbii era așa de obscen încât îl șocă. Conștient, încercă să se mai tempereze: „Stabilirea unei noi ordini cere și multe acțiuni dure. Oamenii sunt incorigibili, mai ales în aceste faze timpurii, când revin foarte ușor la comportamentul de stil vechi. Lumea colcăie încă de contrarevoluționari, sabotori, oameni cu înclinații puternice spre stânga sau spre dreapta, oportuniști…”

Toate expresiile închistate, cu ajutorul cărora regimul își categorisise potențialii adversari, începură să-i răsune în minte atunci când ieși pe coridor și coborî cu unul din ascensoarele elegante ale palatului, tot timpul cât străbătu holul vast spre biroul lui Trei.

Năvăli în biroul lui Jodell, luându-l cu totul pe nepregătite. Trei ridică privirea din documentul pe care-l citea și, preț de câteva clipe, încremeni.

Paisprezece îi spuse:

— Încep să cred că nu am înțeles prea bine instrucțiunile pe care mi le-ai dat.

— Instrucțiuni? repetă Trei.

— Cred că ar fi mai bine dacă ți-aș da ție raportul asupra cazului la care am lucrat.

Atunci, pe loc, celălalt reuși să depășească faza de uluire.

Și se ridică repezit.

— Nu, nu, strigă pe un ton ascuțit. Niciun cuvânt. Trebuie să rămână numai între tine și Conducător.

— Dar este ceva foarte simplu, continuă celălalt. Eu…

— *Termină!* urlă Numărul Trei. Își duse mâinile la urechi. Ți-ai ieșit cu totul din minți? Să nu mai aud niciun

cuvânt de la tine.

Reacția lui Jodell era de-a dreptul fantastică. Ochii aproape că-i ieșiseră din orbite și chipul i se contorsionase, și, cu cât încerca mai abitir să se controleze, cu atât era eșecul mai mare.

Williams dădu să se retragă.

— Bine, gata, îi zise pe un ton cât mai calm, m-ai convins. Am priceput că nu există niciun fel de canale intermediare în afacerea asta, așa că-ți promit solemn că nu se va mai repeta.

— Ar fi bine să nu se mai întâmple, veni răspunsul amar. Acum du-te în apartamentul tău și așteaptă acolo până când vei fi chemat.

Williams, deși nu avea niciun fel de pregătire militară, își îndreptă umerii și salută.

— Foarte bine, domnule. Vă garantez că o asemenea neglijență nu se va mai repeta. Mi se permite să plec acum?

— Da, da, du-te.

Tânărul ieși din birou și, deși pe dinafară părea calm și reținut, pe dinăuntru tremura ca frunza.

Tocmai avusese parte de cea mai cumplită revelație – am o amintire, o parte dintr-o informație de care tiranul trebuie să scape cumva.

Ceea ce știa el era absolut elementar.

Pentru câteva minute, cu un an înainte, Higenroth arătase că avea o putere care o copleșea de departe pe cea a regimului. Pentru acele câteva minute întreaga lume strălucise de imaginile derivate din geniul unui bătrân.

Informații elementare…

Paisprezece străbătu îngândurat întinderea de marmură lucioasă a holului. Peste tot în jur avea dovezile puterii și bogăției: scări masive, tavane înalte, candelabre imense. Cât de minunat se simțise, își aminti deodată, când fusese invitat prima dată în acel centru al universului.

Cu gândurile pierdute undeva în trecut, aproape că nici

nu observă mica trupă de bărbați în uniforme care ieșise de pe un coridor lateral și se apropia de el. Reveni la realitate doar atunci când văzu că bărbații în uniforme se opriseră și-i baraseră calea. Se opri la rândul lui.

— Domnule, sunteți Crother Williams? Vorbitorul era un tânăr îmbrăcat în uniformă de căpitan.

Williams încuviință după un scurt moment de ezitare. Mai demult fusese și el la fel de sigur și de înțepat ca tânărul ofițer cu ochi căprui și obraji roșii.

— Am primit instrucțiuni, continuă tânărul, să vă escortez până într-un anume loc.

Williams nu întrebă despre ce loc era vorba. Se mulțumi doar să meargă mai departe alături de căpitan, conștient că cei șase tineri înarmați cu puști veneau la un pas în urma lor. Mica lor procesiune ajunse în cele din urmă în fața unei uși mari, deschise, cu o arcadă largă deasupra. Intrară prin acea ușă cu arcadă într-un fel de curte pe care Williams n-o mai văzuse niciodată înainte. Era o zonă înconjurată de ziduri înalte, cam de patruzeci de metri pe cincizeci, fără un tufiș sau vreun pumn de iarbă nicăieri la vedere în incinta de ciment.

Tânărul căpitan îi arătă unul dintre ziduri.

— Vă rog să mergeți acolo, îi zise.

Williams o porni încet, și, la fel de încet, se întoarse cu fața spre trupă atunci când ajunse lângă perete. Observă imediat linia formată din cei șase bărbați și pe tânărul căpitan așezat mai într-o parte, cu un document în mână. După ce aruncă o privire peste el, acesta rosti cu un glas tunător:

— Am aici ordinul pentru execuția dumneavoastră imediată.

Williams se dădu în spate până când simți răceala zidului la nivelul umerilor. În vreme ce stătea acolo, îl ascultă pe ofițer citind acuzațiile, așa cum prevedea legea: „Greșeli serioase… Conducere slabă… Poziție neclară și hotărâri ambigue… Acte diversioniste… ”

Tânărul împături documentul și-l vârî la loc în buzunar. Apoi ridică bărbia cu mândrie. Pe chip îi stăruia o expresie îndârjită.

— Asta e tot? întrebă Williams.

— Da. Asta e tot.

E de-a dreptul uimitor, cugetă fostul membru al Supremului Prezidiu al Pământului, care, până în urmă cu câteva minute fusese al paisprezecelea om ca putere în stat, dar este o evaluare absolut corectă a ceea ce am făcut, în termenii realității lui Lilgin…

În cei nouă ani de când fusese desemnat în acel post, trecuse de la faza de idiot tânăr la cea în care încercase să scuze regimul. După aceea se străduise să salveze câte o viață ici și colo, înainte să vadă realitatea așa cum era ea. Iar acum, la final, ajunsese în fața plutonului de execuție.

Bănuia că ar trebui să i se permită să-și spună ultimele cuvinte. Dar nu mai avea nimic de spus și nici nu i se acordă acest privilegiu. Care dintre ceilalți disperați – cei care reușiseră să supraviețuiască până în acel moment – ar fi vrut să audă ce avusese de spus un om învins de sistem? De fapt, care dintre ei ar fi vrut să se știe că fusese interesat de ultimele cuvinte rostite de Crother Williams?

Williams se gândi cu amărăciune: „Din cauza acestui om – Lilgin – nu am avut nici măcar un singur moment de adevăr. Nu am trăit nici măcar o singură secundă ca o persoană inteligentă, capabilă să gândească și singură; din copilărie m-am străduit din răsputeri să-mi găsesc locul în această realitate strâmbă.

Nici măcar o secundă…

Atunci când gloanțele îi străpunseră trupul, se lăsă să cadă ușor pe cimentul rece, chircindu-se în poziția fetusului… Nici măcar o secundă, mai cugetă pentru ultima oară, întins pe jos în fața plutonului de execuție.

Cel puțin la așa ceva păruse să se gândească înainte de moarte.

7

— Într-o bună zi, zise Ishkrin cu un zâmbet, vom descoperi de ce cu optsprezece ani în urmă, cel mai bun savant din lume în domeniul comunicațiilor a cerut să fie construit acest mic oraș chiar alături de palat, și de ce am ajuns să trăim aici ca niște regi… cu excepția unui singur lucru.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu buza superioară ascunsă de o mustață stufoasă. Înainte să vorbească stătuse liniștit la masă, mâncându-și prânzul și privind din când în când la duzina de camarazi de alături.

Nimeni nu răspunse imediat. Apoi:

— Care este acel lucru exceptat? întrebă nou-venitul din cealaltă parte a mesei. Era un tânăr chipeș care îi fusese prezentat lui Ishkrin și celorlalți în dimineața aceea. Numele lui era Orlo Thomas. Locul de la masă era numărul unu din sud.

Atunci când pusese întrebarea, Orlo ridicase privirea din farfurie. Atunci observase că toți ceilalți se opriseră din mâncat și îl priveau zâmbind. În pofida reacției lor, tot nu realizase că remarca lui Ishkrin fusese făcută în beneficiul lui.

— Ca să ieșim, îi explică Ishkrin, care aducea puțin cu Martin Lilgin, dictatorul, din cauza staturii mărunte și a mustății, trebuie să trecem prin palat…

— Și…?

— Nu ne este permis.

— Ce vrei să spui? întrebă Orlo șocat. Sprâncenele i se adunaseră la baza nasului și privea încruntat în jur. Eu pe acolo am venit.

Cu perversitatea celor condamnați, bărbații mai vârstnici se uitau la el cu zâmbete largi pe buze, în vreme ce realitatea cumplită se instala în mintea mai tânărului lor

tovarăș.

— Nu este permis, repetă Ishkrin.

Pentru câteva clipe Orlo rămase nemișcat. Emoțiile care i se oglindiseră înainte pe chip dispăruseră. Probabil că noii colegi doreau să afle cum suporta să se facă glume pe seama lui; acest lucru era sugerat de noua expresie care-i apăru pe față.

Începu să râdă nesigur. Apoi, deodată, împinse farfuria deoparte, deși nu terminase de mâncat. În același chip își împinse scaunul departe de masă și sări în picioare, după care se grăbi să traverseze cantina mare cu o duzină de mese frumos aranjate până spre ușa exterioară care se vedea într-un capăt.

După plecarea lui, la masa la care stătuse se lăsă liniștea, copleșită de conversațiile asurzitoare din restul cantinei. Bărbații se lăsaseră pe spate în scaunele lor. Nimeni nu mai mânca. Aproape fiecare pereche de ochi strălucea în așteptare.

În cele din urmă, un individ scund și zvelt – locul șapte pe partea de est, specialist în matematică – pe nume Anden Duryea, rosti:

— Tocmai am fost martori la puterea unui singur gând, care a fost prezentat cu o anume semnificație și a stimulat o ființă umană să treacă imediat la acțiune. S-a dus să verifice. Mai mult, fiind tânăr și cutezător, s-ar putea chiar să încerce să plece din Orașul Comunicațiilor.

Un alt bărbat, pe nume Peter Rosten – locul trei, sud – scutură din cap după un moment.

— Domnule, îți respect analiza până unde ai dus-o, comentă pe un ton liniștit, dar eu sugerez că ceea ce tocmai am văzut nu a fost doar puterea unui singur gând. Este de asemenea și un eveniment unic. Rosten era un individ de înălțime medie, cu umeri extrem de lați și de puternici. Specialitatea lui era electronica. Privi cu atenție în jurul mesei. Câți dintre voi, întrebă, v-ați dus la palat ca să verificați dacă e adevărat atunci când vi s-a spus că

sunteți prizonieri?

Constatară uimiți că niciunul dintre ei nu procedase precum tânărul.

— Fantastic.

— Este adevărat.

— Am acceptat totul fără să mai discut.

— Eu am așteptat să-mi fie repartizat un apartament, ceea ce s-a întâmplat pe la mijlocul amiezii.

— Eu când am ajuns în apartament și am văzut că era așa de elegant m-am mai liniștit. Dar nu am încercat să văd dacă este sau nu adevărat.

— Poate, continuă Rosten pe același ton răbdător, regimul chiar îi iubește pe cei tineri, sau așa ar vrea, dar mai uită din când în când. Care ar putea fi crima noului nostru asociat?

Ishkrin, care ascultase totul cu un zâmbet palid, răspunse:

— Iartă-mă, Peter, regret, dar trebuie să te corectez. În grupul lui Lilgin nu există crime, nu există decât acuzații. Întrebarea este deci, care sunt acuzațiile care i s-au adus?

Rosten înclină capul mare, leonin.

— Meritam să fiu corectat. În retrospectivă, cuvântul pe care l-am folosit pare aproape o încercare de conciliere.

Un bărbat zvelt care nu deschisese gura până atunci – locul nouă, nord – al cărui nume era Sandy McIntosh, un inginer cu fața pistruiată și păr mai mult roșcat decât nisipiu, rosti cu seriozitate:

— Așa cum noi, cei mai bătrâni, am aflat, nu contează cei câțiva oameni cum este și noul nostru asociat – indivizii singuri pot fi invalidați, reputațiile lor ruinate cu câteva acuzații nefondate. Ceea ce contează este marea masă a celor tineri, care nu știu nimic și nu-și amintesc faptele – pentru că nici măcar nu le cunosc. Ei sunt cei care ar trebui să fie tratați cu mănuși de regim. Numai că regimul uită prea des și-i tratează rău și pe ei. Scutură din cap nemulțumit, arătându-și cei cincizeci de ani în ridurile

adânci de pe față. Omul acesta este așa de nemernic, așa de suspicios încât nu se poate abține să nu dea cu barda în oricine. Simte nevoia permanentă să lovească și să omoare. Uluitor. Mai ales că, așa cum știm cu toții, se presupune că a fost odată bebeluș, băiat, adolescent, bărbat tânăr, că a existat o perioadă când mai avea încă sentimente.

— Asta a fost înainte de a-și găsi idealul, rosti un bărbat înalt și solid – locul cincisprezece, vest – a cărui specialitate era de asemenea în departamentul de fizică: fenomenele electromagnetice. Numele lui era Dan Matt.

— Adevărul pe care trebuie să-l luăm în seamă, interveni Peter Rosten, ridicând din umerii lui mari, este că, de unul singur, a reușit să creeze o civilizație în ciuda noastră, a tuturor. Ca să spunem așa, a realizat-o peste cadavrele a trei miliarde de oameni.

— Mă îndoiesc că a omorât mai mult de un miliard, rosti Ishkrin pe tonul său profesoral. Să nu începem cu estimări neștiințifice tocmai într-un asemenea centru al științei. Se întrerupse deodată. Gata, liniște, uite că se întoarce tânărul nostru.

Observară că venea încet. Tânărul de abia dacă-și târa picioarele. Ținea capul plecat. Părea adâncit în gânduri.

În timpul întoarcerii lui la masă, nimeni nu se mai atinse de mâncare. Toată lumea stătea nemișcată și-l privea, de parcă ar fi avut la dispoziție o eternitate. Ceea ce era trist dar adevărat. Pentru că trăiau în acel centru modern an de an, rareori având ocazia să mai primească în lucru câte un proiect științific.

Cu toții se mai luminaseră puțin la față de când sosise Orlo; deși era absurd de tânăr ca să se afle acolo, în acel centru al științei. Estimările cu privire la vârsta sa variau de la optsprezece ani la douăzeci. Nimeni nu credea că avea mai puțin de optsprezece; chipul lui îmbujorat și tineresc semăna cu al unei fete. Dacă ar fi fost fată, nimeni nu i-ar fi dat mai mult de șaisprezece, poate șaptesprezece

ani. Dar ca băiat, trebuia să aibă vreo douăzeci; dar nu mai mult.

Toată lumea era bucuroasă atunci când mai venea cineva nou, pentru că acesta aducea cu sine și informații proaspete. Astfel, cei mai bătrâni de acolo puteau să-i cerceteze cunoștințele ca să le adauge apoi la vasta lor experiență. După aceea, întregul grup revenea la obișnuita somnolență intelectuală și la umorul de dinainte.

Orlo se lăsă să cadă pe scaunul de pe care se ridicase cu zece minute mai devreme, privi în jur la chipurile zâmbitoare și scutură din cap, cu mirare.

— Domnilor, le zise, vreți să aflați ce s-a întâmplat?

Imediat, câteva voci se ridicară sub formă de protest căutând să reziste ofertei, iar unul dintre comeseni chiar rosti răspicat:

— Scutește-ne de detalii de care nu avem nevoie.

Dar cei care protestau au fost repede copleșiți de aprobările majorității. Ishkrin luă cuvântul în numele acestui grup:

— Așa cum s-a subliniat mai devreme, tânărul nostru prieten a făcut un lucru unic. Deci ar trebui să știm mai multe. Cum s-au descurcat gărzile de la ușă cu tine? Ce anume au spus?

Tânărul le răspunse cu simplitate:

— M-am dus spre ele și am intrat pe ușă fără să spun nimic. La așa ceva nu s-au așteptat. Motiv pentru care am făcut cam treizeci de pași în interiorul palatului înainte să fiu luat pe sus de un ofițer și doi soldați și apoi adus înapoi cu forța.

— Dar ce anume ți-au spus? întrebă Peter Rosten.

Orlo zâmbi. Părea să-și fi revenit din șoc; se adaptase deja la spiritul celor mai bătrâni de acolo, acceptând interesul lor pur intelectual pentru toate amănuntele sistemului dictatorial. Glasul îi trăda buna-dispoziție atunci când se apucă să le povestească:

— Ofițerul de gardă mi-a zis: «Domnule, nu aveți

autorizație ca să treceți prin palat.» Drept care eu i-am răspuns: «Căpitane, nu am de gând să mă plimb prin palat. Eu vreau să ies afară, în stradă.» El s-a uitat la mine și mi-a răspuns: «Nu poți ieși prin palat.» Atunci eu am cedat în fața hotărârii lui și i-am zis: «Foarte bine, atunci arată-mi cealaltă cale.» El m-a privit chiorâș și mi-a spus cu jumătate de gură: «Nu există o altă cale de ieșire.» Atunci eu m-am înfuriat și m-am răstit: «Atunci vrei să spui că sunt prizonier aici?». «Nu, dar aveți nevoie de o autorizație ca să ieșiți.» «Foarte bine, atunci condu-mă până la persoana care-mi poate da o asemenea autorizație.» «Autorizație primiți numai din partea Președintelui Lilgin.» «Foarte bine, atunci trimite-i Președintelui Lilgin cererea mea respectuoasă pentru o asemenea autorizație.» «Îmi pare rău, dar nu sunt autorizat să comunic cu Excelența sa.» «Bine, atunci cine e? Există o asemenea persoană aici?» am întrebat eu cu calm. «Nimeni de aici», mi-a răspuns el încurcat. «Deci sunt prizonier, nu?» «Nu, nu aveți nevoie decât de autorizația de la Președintele Lilgin», a continuat el cu încăpățânare. «Dar el coboară vreodată în această secțiune a palatului?», am întrebat mai departe. «Nu», mi-a răspuns ofițerul încurcat de-a binelea. «În cazul ăsta sunt prizonier, așa-i?», am forțat eu nota. «Nu, dar trebuie să vă cer să părăsiți această intrare. Obstrucționați trecerea.» Desigur, au mai fost câteva asemenea replici, conchise Orlo, dar în cele din urmă m-am întors iar aici, după cum vedeți.

La masă se lăsă liniștea. În cele din urmă, bărbatul supraponderal din locul treisprezece, vest – Samuel Ober, fotografii color și electronică – rosti:

— Logica ofițerului de gardă este de nezdruncinat. După lege nu ești prizonier. Ești prizonier numai în cadrul autorizației de care ai nevoie ca să treci de el. Ca un calculator, nu a fost programat să te ia în calcul, drept care nu știe cum să se descurce cu întrebările pe care i le pui.

Orlo se înveseli deodată.
— Și ce se va întâmpla mai departe?
— O să ți se repartizeze un apartament. Vorbitorul era un bărbat mare și negru precum cărbunele – locul cinci, est, nume: Gar Yuyu; fenomene electromagnetice, departamentul biologie. De obicei, adăugă, treaba asta se face între trei și trei și jumătate după-amiaza.
Mustața stufoasă a lui Ishkrin începu să se miște.
— Care sunt acuzațiile care ți-au fost aduse? întrebă de pe locul doisprezece, nord.
Tânărul zâmbi cu mare amărăciune.
— Nu s-au adus niciun fel de acuzații împotriva mea. Mi s-a spus pur și simplu că am fost promovat.
Toți cei de la masă îl priveau stupefiați. Din nou, încetară să mai mănânce.
— Dar este imposibil.
— Trebuie să existe niște acuzații.
— N-am mai auzit de așa ceva.
Fiecare spuse ceva asemănător, dar cuvintele se pierdură în rumoarea generală. În cele din urmă liniștea se așternu din nou asupra mesei, iar Peter Rosten rosti pe un ton grav:
— În ce post ai fost promovat?
— Nu mi s-a spus despre ce era vorba. Dar înainte am refuzat o altă promovare, pentru că însemna să iau locul șefului meu pe coasta de est.
— Aha! exclamă Duryea. Acum începe să se clarifice totul. Matematicianul mic și slab dădu din cap, de parcă așa s-ar fi explicat totul. Oamenii nu-și pot permite să refuze promovările, nu în lumea lui Lilgin.
— Eu am refuzat, răspunse Orlo.
— Atunci aceasta este acuzația.
— Nu. Am spus că nu cred că sunt pe deplin calificat ca să iau locul acelei persoane care avea mai multă experiență decât mine. Mi-au spus că nu eu trebuie să judec problema competenței. Iar eu am spus, nu, pentru

binele poporului, refuz să iau locul unei persoane mult mai competente ca mine.

— Cel puțin, zâmbi Ishkrin, cunoști jargonul.

— Ce s-a întâmplat după aceea? se interesă Duryea.

— Am continuat să-mi văd mai departe de treburile obișnuite până când, ieri după-amiază, am fost eliberat din funcție și mi s-a spus să mă prezint aici de dimineață, pentru că am primit o altă promovare. Am întrebat despre ce promovare era vorba. Individul de la personal care mi-a dat instrucțiunile nu avea habar. Am spus că-mi rezerv dreptul de a refuza această promovare, iar el a zis că asta depinde numai de mine.

— Și aici este locul în care te-a trimis? insistă Duryea.

— Da.

— Asta înseamnă că ai fost acuzat.

— Nu, răspunse Orlo cu un zâmbet – arăta de parcă s-ar fi distrat de minune pe seama acelei discuții – mai ales că nu ar fi legal. După o clipă de tăcere adăugă: Este un fapt acceptat în general, chiar și printre cei mai severi critici ai lui Lilgin, că nimeni nu a fost privat de ceva fără ca mai întâi să i se fi adus niște acuzații. Voi insinuați că, deși există acuzații împotriva mea, totuși nu mi s-au adus la cunoștință în mod public, ceea ce este ilegal.

— Dar… protestă un bărbat care nu mai vorbise până atunci – locul șase, est, un astronom chinez, cu numele occidentalizat în Jimmy Ho – toți cei din acest centru au fost închiși pentru ceva. Până și eu am fost acuzat public cu șaptesprezece ani în urmă, înainte să fiu adus aici.

— Nu, eu sunt aici pe degeaba, răspunse Orlo. Se lăsase pe spate în scaun, respirând precipitat, foarte absorbit de acel schimb de replici. Însă, imediat după aceea, se ridică cu o mișcare bruscă, privind în jurul mesei de parcă ar fi fost un conferențiar iar cei din jur auditoriul său. Domnilor, începu, mi se pare foarte clar că vă potriviți perfect cu stereotipiile din lumea lui Lilgin, a persoanelor care au fost plasate într-o categorie restrictivă, pe când eu

nu sunt așa. Pe scurt, e chiar normal să fiți aici. Dar acest lucru nu mi se poate aplica și mie.

Prima reacție a celor din jur a fost amuzamentul exprimat prin zâmbete, de parcă îngâmfarea tânărului ar fi fost ceva aproape firesc. Anii petrecuți în închisoare le aduseseră un calm deosebit, bazat pe o filosofie care, deși diferea de la un individ la altul, avea în esență câteva puncte comune tuturor. În primul rând, nu puteau fi insultați. În al doilea rând, reacția lor la ceea ce părea să fie un atac, era umorul, gândul că cel care-i atacase glumea.

De aceea, așteptau cu sufletul la gură ca cineva dintre ei să răspundă cu aceeași monedă. Când, după un minut, nimeni nu veni cu o replică (iar Orlo continua să stea în picioare, cu zâmbetul pe buze, de parcă ar fi așteptat o reacție), Ishkrin îi zise uluit:

— Dacă ne gândim mai bine, insulta este totală. Nimeni nu ne-a mai spus până acum că aici este locul nostru. Ia gândiți-vă puțin. Nu este adevărat ce-a spus băiatul?

— Ei bine, al naibii să fiu dacă nu-i așa.

— Da. Ai dreptate, e prima oară când ni se spune așa ceva.

— N-aveți decât să glumiți, dar am fost insultați rău de tot.

În vreme ce din sală se auzeau asemenea răspunsuri, tânărul rămase în picioare, la masa lui, privind în jur cu ochii lui albaștri și limpezi și cu același zâmbet plăcut pe buze. Când se lăsă iar liniștea, le zise:

— Pot să continui cu critica?

Dinspre Duryea, matematicianul, se auzi un oftat zgomotos.

— La fel de bine i-am putea cunoaște filosofia deodată, dintr-o bucată, decât s-o asimilăm încetul cu încetul de-a lungul anilor. Dădu din cap spre Orlo. Da, vorbește. Spune-ne tot.

Majoritatea celorlalți încuviințară serioși. Peter Rosten

interveni pe același ton egal și calm:

— Nu se știe cum, în clipa asta, un gând uman pare deodată mult mai important decât înainte. Deci a izbutit să facă acest lucru pentru noi.

Orlo le zise:

— Vă voi ține un mic discurs. Se uită în jur și începu: Domnilor, va veni o perioadă în evoluția rasei umane când acest mic joc al unui dictator, care-i prinde pe tineri și se folosește de ei, nu va mai merge. Eșecul vine din faptul că, în tinerețe, ați fost folosiți și nici măcar nu ați observat. Ați preluat încântați pozițiile celor mai bătrâni și nici nu ați băgat de seamă că retrogradarea lor făcea parte dintr-un sistem prin care un singur om se folosea de cei tineri pentru propriile sale scopuri. Dintr-o dată însă ați devenit prea bătrâni și prea inteligenți pentru sistem, dar a fost prea târziu. V-ați jucat rolul de viței neștiutori, iar următoarea recoltă de tineri naivi era destul de bine pregătită ca să vă ia locul.

— Eu, continuă Orlo ridicând din umeri, mi-am dat seama de acest lucru pe la cincisprezece ani. Drept care, cu o săptămână în urmă, când mi s-a spus că pot prelua postul unui om de numai treizeci și doi de ani am respins propunerea, așa cum v-am mai spus. Imediat după aceea le-am relatat povestea tuturor cunoscuților de vârsta mea și am trimis sute de scrisori unor necunoscuți, explicând de ce am făcut-o. Majoritatea acestor scrisori sunt greu de urmărit, pentru că în acel moment nu eram suspectat. Bănuiesc că ultimele răvașe au fost reținute, dar cred că primele și-au răspândit otrava. Ce părere aveți? Credeți că măcar unul dintre tinerii aceștia va ridica torța ca s-o ducă mai departe?

Se așeză la fel de brusc pe cât se ridicase în picioare. Controversa iscată se desfășură mult după ora prânzului. Toată lumea ajunse la un consens, iar răspunsul era negativ.

— Au fost prea puțini, îi zise matematicianul Duryea.

Nu uita că omul acesta a omorât pe oricine a fost considerat periculos pentru persoana lui. Nu numai conducătorii de grup, ci toată lumea care deținea anumite gânduri sau amintiri. Păru deodată uimit de propria analiză. În fine, continuă, gândurile umane au fost recunoscute drept periculoase. Anumite idei, indiferent de capetele în care se află, atrag după ele o condamnare la moarte. Acele persoane care au asemenea gânduri trebuiesc distruse, indiferent de numărul lor.

— Dar și tu ai avut asemenea idei sau gânduri, îl contrazise Orlo, și totuși ai rămas în viață. Și eu le-am avut, și nici măcar nu am fost încă acuzat, nici pomeneală să mă fi condamnat la moarte.

Bărbatul mai în vârstă se înveseli deodată.

— Noi cei de aici formăm un grup special, zise Duryea. Suntem experți de ultimă oră în materie de comunicații. Din când în când primim anumite probleme pe care trebuie să le rezolvăm, dar în cea mai mare parte a timpului, ne irosim vremea pe aici laolaltă cu talentul. Se consideră că cercetarea științifică a ajuns deja la apogeu. Nimic nu are valoare decât dacă este legat de nevoile unui singur om. Deci întrebarea care se ridică… se opri.

Ishkrin îl îmboldi cu un zâmbet larg:

— Da, da, Anden, care este întrebarea?

Duryea se ridică în picioare. Așa cum stătea drept, părea și mai mic de statură decât atunci când era așezat. Chipul și felul în care se comporta păreau să aparțină cuiva care tocmai fusese străfulgerat deodată de un gând vizionar. Cu ochii strălucind de entuziasm, rosti grăbit:

— Domnilor, suntem aici cu un scop. Toate celelalte însărcinări de dinainte au fost doar niște aiureli, o nimica toată, menite să ne deruteze, astfel încât atunci când vom avea de furcă cu adevărata problemă, să credem că este cam la același nivel cu celelalte. Se întoarse spre ocupantul scaunului cu numărul trei, din partea de sud. Peter, zise mai departe, spune-le și lor ce ai menționat în

fața mea ceva mai devreme.

Încheie, aproape fără suflu:

— Adevărata problemă este cea care a apărut de dimineață. Peter – haide, spune-le!

Peter Rosten, cel cu glas mereu calm se găsi deodată în centrul atenției tuturor. Comesenii săi știau că se avea bine cu generalul Stul Armidge, administratorul „orașului”, cu care se cunoștea din tinerețe și care nu ezita să-l mai sune pe bătrânul Peter din când în când ca să trăncănească despre ce se mai petrecea pe afară. În timpul unei asemenea convorbiri, avută chiar în cursul acelei dimineți, generalul menționase ca din întâmplare noul proiect.

— Vă mai amintiți de Higenroth… începu Peter.

Toată lumea gemu în semn de protest, întrerupându-l.

— Ah, nu, rosti cineva cu silă.

— Pentru numele Domnului, zise un altul, nu iar cu teoria aia a Penetrării.

Urmară apoi alții, aproape în cor:

— Parcă Glucken primise sarcina să rezolve problema asta.

— Acum o să avem numai belele.

— De parcă n-am fi avut și așa destule pe cap după ce am fost închiși aici…

— Domnilor, calmați-vă, rosti Peter Rosten. Aveți la dispoziție șase luni ca să redescoperiți acest sistem. Sunt sigur că este timp suficient.

Orlo Thomas privea de la unii la alții. În timpul unui moment de acalmie le zise:

— Ce anume de Penetrare?

Sandy McIntosh gemu sonor.

— Numai asta ne mai lipsea. Cineva care nici măcar nu a auzit de el. Flutură o mână pistruiată în direcția băiatului. Nicio grijă, puștiule, o să auzi destule despre sistemul ăsta cât o să stai pe aici.

Un bărbat plinuț, numărul doisprezece în partea de

vest, se ridică în picioare.

— Ei bine, cred că acum o să mă duc la bibliotecă ca să încep să mă documentez despre Teoria Penetrării ca după aceea să mă pun serios pe gândit. Dacă problema asta a picat în cârca noastră, atunci am face bine să oferim rezolvarea pe tavă. Dacă nu o facem, s-ar putea să nu mai fim tratați regește.

Ieși din cantină fără să mai arunce o privire în urmă. Plecarea sa provocă o serie de reacții la ceilalți colegi ai săi.

Unul dintre cei care tăcuseră până atunci – locul zece, nord – ridică spre tavan ochii căprui expresivi și rosti:

— Regi – după ce am fost încuiați aici vreme de opt ani, parcă am fi mai mult sclavi, nu regi.

— Spune-mi și mie de ce te vaiți? interveni Ishkrin. Se zvonește că Lilgin n-a părăsit palatul de mai bine de douăzeci de ani.

— Dar ar *fi putut pleca* dacă așa ar fi vrut.

— De ce nu-ți spui că și tu ai putea?

— Dar n-ar fi adevărat.

Ishkrin ridică mâinile în sus. Se întoarse și-i zise lui Orlo:

— Vezi deci ce fel de indivizi avem pe aici. Ceea ce este destul de bun pentru dictatorul lumii nu poate fi destul de bun pentru ei. Oamenii sunt cu adevărat incorigibili.

Comesenii lor începuseră să se ridice și, luându-și rămas bun de la ei cu diverse remarci, plecară pe rând. În cele din urmă, la masă rămaseră numai Ishkrin și Orlo. Cel mai în vârstă aruncă o privire la ceas după care îi spuse celui tânăr pe un ton binevoitor:

— Te-aș sfătui să mergi acum în camera de primire și să aștepți acolo până când ți se va repartiza un apartament.

Orlo se sprijini obosit de spătarul scaunului. Chipul frumos, tineresc, se întunecase din cauză că se încruntase.

— Încerc să-mi dau seama, în mod logic, cum se

potrivește prezența mea aici. Și nu izbutesc deloc. Tu poți?

— Adevărul este că nici nu m-am gândit, admise bărbatul cel bătrân.

— Nici eu – până când nu v-am auzit pe voi discutând.

— Ai ceva educație științifică?

— Oarecum.

— Ce vrea să însemne asta?

— Păi, zâmbetul de pe buzele tânărului era destul de ambiguu, sunt un fel de inginer de sisteme.

— Cum adică un fel?

— Nu mi s-a permis niciodată să-mi completez educația într-un departament sau altul. Ca să spun așa, am primit informații din toate domeniile științifice cu excepția – te rog să observi importanța acestei omisiuni – cu excepția comunicațiilor. Orlo scutură din cap. Și atunci, pentru numele Domnului, ce mai caut eu aici?

— E foarte ciudat. Ishkrin își scărpină mustața stufoasă, apoi: Ei bine, nu trebuie să facem presupuneri lipsite de orice rațiune. În felul ei, orice acțiune din lumea lui Lilgin are propria ei logică, deși câteodată ne este foarte greu s-o vedem. Lasă-mă să mă mai gândesc la situația ta. Se ridică de la masă, scund și îndesat. Acum este 3.15 p.m., așa c-ar fi mai bine să mergi acolo unde cei din biroul administrativ te pot găsi mai ușor. Dacă vrei, te duc eu la camera de primire.

— Nu este nevoie. Am descoperit-o în plimbarea de dimineață. Orlo se ridică și el. După zborul de noapte, am ajuns aici foarte devreme așa că m-am plimbat prin oraș – parcă așa îi spuneți voi, domnilor, nu? – peste tot. Dacă acesta va deveni viitorul meu cămin, știu unde se află locurile cele mai importante. Da, conchise în încheiere, nici chiar rămânerea mea aici nu mi se pare deloc logică. De fapt, aș fi uimit dacă aș primi în cele din urmă un apartament sau o cameră.

La ora patru nu primise nicio repartizare. Și treaba asta îl deranjă într-un fel, deși, fiind așa de tânăr, nu

realiză imediat.

8

La șase fără un minut, când Orlo se prezentă a treia oară la administrația aflată la primul etaj, descoperi că ultimul angajat, o fată, era pe cale să închidă biroul. Avea haina pe ea și se pregătea de plecare.

— Îmi pare rău, îi zise când îl văzu, dar nu am primit niciun fel de ordin ca să-ți repartizăm o cameră. Poate o s-o primești mâine dimineață…

— Dar – în noaptea asta? Protestă Orlo. Unde o să stau în noaptea asta?

— Îmi pare rău. Părea să se grăbească foarte tare. Era o femeie tânără cu piept mare care se potrivea cu chipul rotund și cu silueta plăcută. Nu cred că ar trebui să faci din asta problema mea, îi zise mai departe cu fermitate. Te rog să te dai la o parte.

Orlo se retrase până în pragul ușii, și, pentru prima dată, încercă să se oțelească și să devină ceva mai ferm. Cu fiecare pas cu care se retrăsese simțise cum își revenea tot mai mult din acea îngrijorare ciudată care-l cuprinsese… Desigur, se gândi, nu era problema ei. De fapt, de ce trebuia privită ca o problemă…?

Îi zâmbi fetei atunci când trecu pe lângă el, ieșind pe hol.

— Gata, nu o să mai vin pe aici cu asemenea cereri, îi zise. O să dorm pe jos pe undeva. Consideră problema mea deja rezolvată.

Auzindu-l, fata se opri. Păru chiar ușor mișcată. Apoi rosti la repezeală:

— Trebuie să ies din această parte a clădirii până la șase și un sfert. După aceea, nimeni nu mai are voie să mai treacă prin palat.

— Înțeleg această logică perfectă, răspunse Orlo calm și chiar ușor amuzat.

Tânăra nu păruse însă să-l audă. O pornise grăbită pe hol. Nu se opri nici atunci când îi zise, privindu-l peste umăr:

— Am menționat asta pentru că, o dată când am întârziat, am găsit o canapea în salonul care se află la capătul coridorului H.

Orlo îi strigă din urmă, cu un zâmbet provocator pe buze:

— Data viitoare când o să mai rămâi pe aici, o să stau cu tine să-ți țin de urât.

— La revedere! îi mai strigă fata. Numele meu este Lidia.

Dispăru din vedere după primul colț.

Orlo o porni încet în aceeași direcție în care mersese și ea. Reușise să-și găsească pacea interioară cu excepția unui vag sentiment de uimire. Era foarte neplăcut că lăsase ca lipsa unei camere să-l afecteze. Trebuia să se asigure că nu avea să se mai lase vreodată deprimat sau entuziasmat.

Ar fi trebuit să zâmbesc cât m-am uitat la toți nemernicii aceia din palat, așa cum la fel ar fi trebuit să zâmbesc cât mi-am privit nefericiții colegi de prizonierat. Nu-i pot lăsa să devină problema mea. Și nici eu nu pot deveni o problemă pentru mine, niciodată.

Gândul se curmă pentru că ajunsese la un fel de răscruce între două coridoare și Ishkrin se apropia de el. Omulețul cu mustața blondă, care se întindea peste fața veselă, îi făcu semn cu mâna.

— Ei, te-au găsit? Îl întrebă.

— Cine?

— Ofițerul de gardă cu trei dintre oamenii lui.

Orlo își alungă un fior rece amintindu-și la ceea ce gândise puțin mai devreme.

— Au spus cumva ce anume voiau? Întrebă, din nou calm, fără probleme.

— Te voiau pe tine. Ochii lui Ishkrin străluceau de

ațâțare.

— Dacă erau sinceri, răspunse Orlo la fel de liniștit, nu mă îndoiesc că mă vor găsi în cele din urmă.

Dădu să plece mai departe dar Ishkrin îl prinse de braț.

— Chiar nu ai habar despre ce ar putea fi vorba aici? îl întrebă aproape în șoaptă.

— Poate, răspunse tânărul, degajat, doresc să-mi spună ce apartament mi-a fost desemnat.

— Asta nu a fost niciodată îndatorirea celor din gardă. De fapt – făcu un gest sugestiv atunci când o porniră laolaltă pe coridor – faptul că au venit până aici, în căutarea cuiva, este un eveniment unic.

— Oh, foarte bine, reuși Orlo să spună, deci așa am putea afla cu toții ceva nou. La revedere!

De această dată Ishkrin nu mai încercă să-l rețină. Atunci când Orlă o porni pe un hol lateral îi strigă numai:

— Cina, pentru noi, Regii Științei, se servește la ora șapte, asta pentru cazul în care o să mai fii pe aici.

Orlo făcu semn cu mâna, dar fără să privească înapoi.

„Orașul” științei, prin care se învârtise și prin care se plimba și în acel moment, era cea mai fantastică construcție pe care o văzuse în cei douăzeci de ani de viață. Pentru că avea o natură oarecum perversă – altfel nu ar fi făcut totul ca să ajungă în acea închisoare ciudată – până atunci nu reușise să-și concentreze atenția asupra mediului fabulos care-l înconjura. Tratase acea clădire așa cum unii oameni tratau muzeele, privindu-le în grabă și trecând zoriți prin ele.

În clipa aceea făcu exact opusul acestui lucru… „sunt”, se gândi, „pe cale să iau o decizie, așa că mai bine o iau mai încet…” Ceea ce și făcu. Privi cu atenție la ceea ce era de văzut. Și ceea ce vedea nu era tocmai incredibil; părea numai.

Fiecare coridor avea o lățime de aproape cincizeci de metri și o înălțime de patruzeci. Pereții de marmură erau decorați cu forme și tot felul de inscripții metalice. Acele

forme și cuvinte strălucitoare păreau să depene o poveste complicată. Din câte putea el să-și dea seama, acolo se afla istoria completă, poate singura din lume, a științei comunicațiilor. Fiecare mecanism folosit, fiecare circuit conceput vreodată de o minte omenească, teoriile în diagrame strălucitoare, inventatorii scoși în relief, totul despre dezvoltarea ei descris în mici texte tipărite și în formule matematice.

Desigur, acel coridor pe care se afla el reprezenta numai o fațetă a acelei istorii a științei. Pentru că cerceta totul cu atenție, descoperi că-și amintea fragmente din ceea ce văzuse în grabă atunci când se plimbase pe acolo de dimineață. Desigur, el neștiind faptele, putea doar presupune că se afla totul acolo. Dar scopul, așa cum îi explicase ghidul pe care-l avusese atunci, era stimularea continuă a experților. Și se spera – cum spusese ghidul – ca ei să observe în cele din urmă noi relații. Iar invențiile să înflorească oră de oră.

Propria lui atenție se îndepărtă deodată... Există două căi, se gândi Orlo, ca să reacționezi la o căutare, din care una ar fi evadarea, evitarea celor care te caută. Cealaltă cale ar fi găsirea celor care te caută. (Ce să facă cu cei care-l căutau, depindea deja de circumstanțe.)

Un om căutat ajungea, fără voie, să reflecteze la relația dintre viață și moarte; așa discuta Orlo cu el însuși, ușor amuzat. În esență, viața era o curbă care pornea de la leagăn și cobora apoi spre mormânt. În partea de sus a curbei, omul nu observa aproape niciodată moartea. Dar când se afla în partea ei descendentă – aha, aici era o analogie foarte bună. Aproape în același fel în care un individ căuta să se ascundă de urmăritorii săi, tot așa în partea descendentă a curbei, oamenii căutau să se ascundă de moarte în cabinetele medicilor, spitale, sanatorii, apelând la diete naturiste și la medicamente.

Pe de altă parte, se știa că oamenii cutezători își înfruntaseră cu capul sus Moartea, și, privind-o drept în

ochi, luptaseră cu ea. Uneori, o învinseseră, alungând-o înapoi în bezna din care ieșise. Astfel, după ce o deturnaseră pe Doamna cu Coasa, reușeau să trăiască surprinzător de multă vreme.

Asta-i de mine, decise Orlo. Cutezanța.

Drept care, numai câteva minute după aceea se apropie de intrarea bine luminată a coridorului imens care făcea legătura între palatul dictatorului și Orașul Comunicațiilor. Se îndreptă cu pas lejer spre biroul înalt al recepției la care era instalat un ofițer adjunct al Gărzii. Nu-i scăpă atenției că de-o parte și de alta a intrării în palat stăteau șase oameni în uniforme cu puștile pregătite. În clipa în care se apropie destul de birou, rosti pe un ton răspicat:

— Locotenente, numele meu este Orlo Thomas…

Nu a fost nevoie să se lanseze și în alte explicații. Reacția celuilalt a fost de-a dreptul uimitoare. Tânărul ofițer se repezi la intercomul instalat lângă masa de lucru și rosti grăbit:

— Căpitane, domnul Thomas tocmai a sosit la recepție.

— Ajung acolo imediat… Glasul de bariton răsunase din difuzor cu acel sunet natural specific sistemului zero higenrothian, de parcă omul care vorbise ar fi fost chiar acolo, lângă ei.

Urmară câteva momente de tăcere. Apoi, lucru uimitor, Orlo se întoarse, așteptând ca micul grup de căutare să apară deodată din centrul orașului prin unul din cele câteva coridoare. Dintre holurile imense, cinci ajungeau până în foaier.

Observă o ușoară agitație pe coridorul din mijloc. În clipa următoare, un ofițer cu insignă de căpitan putu fi observat cum venea alergând din toate puterile. În spatele lui, chinuindu-se să țină pasul, veneau cei trei sergenți.

Cei patru ajunseră la recepție la câteva secunde diferență unii de alții. Cu toții păreau fără suflare, dar căpitanul rosti imediat:

— Domnule Thomas… hu-hu… mă vei… hu-hu… însoți…

hu-hu… în palat… Pe aici, domnule!

Orlo intră pe ușa arătată, conștient că cei patru bărbați care gâfâiau veneau în urma lui. Un moment după aceea, căpitanul, care părea să-și mai fi revenit, trecu în fața lui Orlo, spunând:

— Sper că nu vă deranjează dacă mai iuțim puțin pasul.

Nu mai așteptă vreun răspuns. Începu să alerge ușor, ca apoi să fugă cât îl țineau picioarele.

— Sper să nu vă supărați, izbuti să sufle.

— Dar unde mergem? Întrebă Orlo, care începuse și el să gâfâie.

— Ați fost invitat să participați la o cină specială, domnule. Și sunteți așteptat.

— Invitat – de cine? Suflă Orlo.

Chiar în vreme ce punea întrebarea, în mintea lui Orlo se strecură un gând pe care-l alungă drept improbabil. Ba nu, se certă singur, de-a dreptul ridicol.

— Excelența sa, Martin Lilgin, rosti căpitanul cel tânăr. Chiar așa șuierătoare cum fusese, vocea lui trădase mirarea. Și o parte din acea neîncredere pe care o simțea și Orlo.

Pentru tot restul drumului nu mai schimbară niciun cuvânt. Toți cinci alergau din toate puterile. În fața lor, luminile păreau ceva mai intense. În cele din urmă ajunseră deodată la ceea ce văzuseră de departe: un alt coridor care-l întretăia pe cel pe care alergau, de aceleași dimensiuni impozante. În clipa în care sosiră la răscruce, încetiniră.

Orlo observase felul în care își schimbase căpitanul pasul așa că încetini și el, pornind mai departe grăbit, dar fără să mai alerge. Uimitor, schimbaseră pasul chiar la vreme. La doi sau trei metri mai departe, chiar după colț, era o barieră. Un fel de gard lung și strălucitor și în spatele lui un alt birou. De cealaltă parte a biroului se aflau o duzină de indivizi în uniforme, cu fețe posomorâte. Erau cu toții extrem de tineri, ca și cei care-l escortaseră

până acolo. Unul dintre ei – un individ care nu putea să aibă mai mult de douăzeci și doi de ani, poate douăzeci și trei – purta însemnele de general.

Dintre ceilalți unsprezece tineri, după cum observă Orlo dintr-o singură privire, trei erau colonei, iar ceilalți locotenenți-colonei și maiori. Ultimele două grade erau împărțite în mod egal între cei de acolo, câte patru de fiecare, după cum numără Orlo.

În vreme ce el era absorbit de acele observații rapide, căpitanul care-l escortase se apropie de gardul în spatele căruia se afla generalul cu echipa sa. Salută țeapăn și apoi raportă:

— Căpitan Ruthers, l-am escortat pe domnul Orlo Thomas.

Tânărul general se ridică alături de ceilalți ofițeri ai săi, dar numai el întoarse salutul. În timpul acestui ritual rămăsese la fel de încruntat, ca și ceilalți subordonați ai săi. Dar ochii gri, ca de oțel, se ațintiseră asupra lui Orlo.

— Domnule Thomas, vrei să ne faci onoarea de a trece la identi-com-ul instalat la poartă?

Orlo trecu la aparat cu obișnuința tuturor cetățenilor-model din lumea lui Lilgin, care se confruntaseră cu asemenea mașinării de mii de ori în viață. Tăcut, ridică mâna și o băgă cu tot cu încheietură în deschizătura mecanismului. Se auzi un bâzâit scurt; probabil calculatorul de care era legat compara ceea ce se afla pe degetele, în palma sau pe încheietura mâinii cu un facsimil încifrat din banca lui de date. Și, desigur, recunoscu imediat că, da, acela era omul cunoscut de douăzeci de ani sub numele de Orlo Thomas.

Se aprinse o lumină verde. Tânărul cel mai mare în grad îi făcu semn unuia cu un grad mai mic.

— Maior Clukes, deschide poarta!

La acea comandă, un individ cam de aceeași vârstă cu Orlo se întoarse și se îndreptă spre poartă cu o ținută țeapănă, foarte militărească, se aplecă și făcu un gest cu

degetele; imediat poarta se deschise larg.

— Intră, domnule Thomas, îl invită generalul.

Orlo, suprimându-și impulsul de a merge la fel de țeapăn, o porni înainte și trecu prin poartă. Maiorul o închise grijuliu după intrarea lui. În clipa aceea, Orlo își dădu seama de ceva. Cum atenția îi fusese concentrată asupra manevrelor militare impresionante de la birou și de la poartă, observase numai în treacăt ceea ce se afla în spatele lor: un zid înalt cu uși aurii.

Două uși. Înalte. Largi. Lucitoare. Închise.

Și nu era tot.

Din spatele acelor uși închise se auzeau râsete, strigăte, cântece. I se părea ceva de-a dreptul imposibil. Zgomotele erau înăbușite. Dar se auzeau – dacă era atent – destul de clar, nu se înșelase în privința lor. Râsete sălbatice. Adevărate chiote. Cineva cânta cât putea de tare.

Dumnezeule!

Era așa de atent și așa de nedumerit de ceea ce auzea, încât îi trebuiră câteva secunde ca să vadă că mica dramă din spatele lui nu se terminase încă. Se întoarse spre militari, clipind nedumerit.

Observă cum căpitanul Ruthers întindea o hârtie.

— Puteți să-mi semnați aici, domnule? Întrebă. Este dovada că domnul Orlo Thomas, a fost adus în siguranță până aici, unde va rămâne în custodia dumneavoastră.

Generalul cu chip posomorât acceptă documentul, îl semnă și-l ștampilă și apoi îl înapoie.

— Asta e tot, căpitane, rosti politicos.

După aceea urmă retragerea în stil militar: Salutul. Mersul cu spatele câțiva pași. O întoarcere formală. Sergenții preluară pasul imediat. Apoi marșul căpitanului și al subalternilor săi pe holul larg.

— Pe aici, domnule Thomas… glasul generalului îl forță pe Orlo să renunțe să mai urmărească cu ochii larg deschiși de mirare toate acele proceduri.

Orlo se întoarse, simțindu-se oarecum copleșit. I se părea că trecea de la un episod de natură hipnotică la un altul.

„Pe aici”, era ceva evident de acum: spre ușile cele mari și aurii. Dar – Orlo constată cu o mare uimire – numai generalul din cei doisprezece oameni prezenți acolo îl însoțea. La fel de uimitor era și faptul că ofițerul îi deschise ușa fără să se mai obosească să bată.

Înainte ca Orlo să se gândească la primele implicații ale acelui gest, zgomotul dinăuntru și primul impact vizual îl luară cu totul pe nepregătite.

9

Există momente în viața oricui care rămân imprimate în memorie la fel de clar ca și imaginile de pe filmul dintr-un aparat de fotografiat. Acolo, capturată pentru totdeauna de aparatul de fotografiat din creier, o astfel de scenă este imprimată în culori foarte vii. Rămâne disponibilă pentru a fi studiată și privită în cele mai mici detalii.

Cea din fața lui era o asemenea scenă de neuitat.

Orlo vedea o cameră destul de mică în comparație cu holurile vaste din afara ei și cu mărimea impresionantă a palatului. Deși, desigur, avea aceeași înălțime de aproape cincizeci de metri ca și coridorul.

În acea încăpere exista într-o parte o masă lungă, pregătită pentru treizeci de persoane. Cealaltă parte a ei rămăsese liberă.

În acea parte liberă se strânseseră cei treizeci de oameni.

Nu toți cei treizeci de oameni cântau, râdeau sau țipau. Sau, cel puțin, nu toți deodată. Dar destui făceau una sau alta în același timp încât să creeze impresia de haos.

Preț de câteva momente, improbabilitatea a ceea ce vedea în fața ochilor, îl determină pe Orlo să rămână locului, împietrit în prag. Constată consternat că fiecare grup – format din doi până la o duzină de oameni – avea scandalagiii săi și că fiecare individ ținea în mână câte un pahar cu… un lichid colorat în el. Înțelese deodată totul.

Oamenii aceia erau beți.

Și nu erau decât bărbați. Nu se vedea nici măcar o singură femeie. Mult trâmbițata egalitate dintre bărbați și femei, promovată cu atâta forță în straturile inferioare ale societății, nu își găsise adepți și în acea încăpere.

Beți. Tocmai acolo, în inima puterii care aservise întreaga planetă, unde mințile ar fi trebuit să fie limpezi în

fiecare ceas al fiecărei zile din an, membrii Supremului Prezidiu al întregii lumi – erau beți turtă.

Recunoscu imediat chipurile faimoase: Megara, Jodell, Budoon, Kahler, Peterson, Roquet, Fafard – oamenii din consiliul intern. Unul sau altul din acel grup de șapte apărea mereu la postul de televiziune cu câte o declarație gravă. Ce ar fi spus toți micii executivi dacă i-ar fi văzut în clipa aceea chefuind nebunește?

În îmbulzeală mai erau și alte fețe cunoscute. Dar aceștia erau cu o treaptă sau două mai jos decât cei șapte. Pentru ei, din câte-și amintea Orlo, era o treaptă înspre anonimat. Tipul acela subțirel, cu un nas acvilin, unul dintre cei care cântau: era Sosatin? Și bărbatul cel solid, cu maxilarul pătrat: Domalo? Și – încercă nesigur să-și amintească de un alt nume: Cas... Cas... și mai cum? Indiferent de cum îl chema, individul tocmai striga pe un ton subțire la un altul care urla la el pe un ton grav, în mod vizibil aburit din cauza intoxicației cu băutură.

Generalul îl trase de mânecă.

— Pe aici, domnule Thomas.

Orlo făcu un pas înăuntru, pus în mișcare de cuvintele celuilalt. Niciodată nu-și imaginase un asemenea moment; din acest motiv nu izbutea deloc să se miște normal. În toate gândurile pe care le nutrise, încărcate de criticism pentru omul pe care-l ura în acele zile îndepărtate, nu se văzuse participând la o petrecere dată de el. Pentru Orlo, cel de atunci, din adolescență, dictatorul nu era altceva decât o bestie care manipula pe toată lumea după bunul lui plac și care trebuia dată în vileag cu orice preț, pentru că oamenii ar fi putut vedea adevărul ajutându-se de puțină logică.

Iar acum, după ce aflase de treaba asta numai cu câteva clipe mai devreme, trebuia să participe la o întâlnire de-a dreptul imposibilă cu acel șobolan, ucigașul în masă, cel mai mare complotist al tuturor timpurilor contra întregii rase umane... Oare va fi politicos?

Nepoliticos? Mă va acuza? se întrebă Orlo. Mă va lovi disprețuitor cu dosul mâinii? (Iar eu va trebui să stau acolo și să suport de teamă să nu fiu omorât pe loc.) Va vorbi oare cu mine, sau va da numai din cap și apoi îmi va întoarce spatele, indiferent?

Era prea mult, prea repede. Ceva mai devreme, tocmai când se oțelise la gândul că avea să petreacă noaptea dormind pe undeva pe jos, hotărâse că nimic nu avea cum să-l mai cutremure din nou. Dar în clipa aceea se cutremura violent pe dinăuntru. Mintea nu i se putea concentra, iar mersul îi era la fel de nesigur ca și cel al bețivilor de acolo.

Împiedicat, Orlo îl urmă pe general prin îmbulzeală. Cei doi bărbați treceau printre grupurile zgomotoase de petrecăreți, uniforma impecabilă înainte, iar Orlo venind nesigur în spatele ei. Mergeau pe o potecă imaginară care trecea pe lângă coate îndoite și pahare de lichior care se fluturau odată cu mâinile ce făceau gesturi largi, pe lângă doi bărbați scunzi cu capete enorme, apoi pe lângă un al treilea, la fel de scund dar cu un cap normal.

Acest al treilea individ avea o mustață la fel de stufoasă ca și micul Ishkrin. Însă exista o deosebire. De fapt, chiar mai multe. Mustața lui Ishkrin avea multe fire cărunte amestecate cu castaniul celorlalte. Cea din fața lui era neagră. Fața lui Ishkrin, atât cât era vizibilă, avea tot felul de riduri mai mult sau mai puțin adânci, datorate înaintării respectabile în vârstă. Fața lui Lilgin era netedă. Putea spune că avea pielea unui bărbat de cel mult treizeci și opt de ani. Ceea ce era imposibil, desigur.

Orlo nu avu însă vreme să se gândească la tinerețea lui aparentă. Observă uimit că dictatorul era îmbrăcat ca un adevărat dandy.

Dintr-un motiv neclar treaba asta îl luă prin surprindere, însă mai urmau și alte surprize de același gen. Nu se așteptase ca marele om să fie așa de scund.

Deci din cauza asta nu mai părăsise palatul de mai bine

de douăzeci de ani…

Eleganța bărbatului era încă și mai neașteptată. Fără cusur. Purta pe el un costum închis la culoare cu o croială radicală, dar impecabil, care-i venea de minune.

Păr negru, mustață neagră, față tânără, fermă…

Era frumos.

Apoi veni cea mai mare surpriză din toate: persoana micuță și perfectă îi zâmbi de cum îl văzu și-i strânse mâna, după care îi zise cu glasul acela baritonal, foarte masculin:

— Cred că avem acum în fața noastră pe singurul tânăr din lume care a refuzat o promovare de primă mână. Asemenea lucruri speciale îmi sunt aduse la cunoștință imediat, tinere.

Trebuie să avem o mică discuție despre asta. Dar, desigur, mai târziu. Acum…

Eliberă mâna lui Orlo și bătu din palme.

Se auzi un adevărat tunet.

Pentru numele Domnului, cugetă Orlo, are implantați în palme niște conectori cu sarcini opuse și atunci când bate, sunetul este imediat amplificat din tavan…

Reacția veni cu viteza fulgerului. Imediat încetară toate cântecele. Nimeni nu se mai certa. Râsetele se curmară. Într-o clipită, ceata de bețivi se transformă într-un grup civilizat de invitați care se îndreptau ordonat spre masă.

Omulețul se întoarse iar spre Orlo și-i zise:

— Să stai în scaunul acela roșu, așezat chiar în fața mea.

Îi arătă cu mâna. Apoi îl împinse ușor de braț, îmboldindu-l pe Orlo să facă ocolul mesei spre scaunul indicat. Orlo rămase în picioare în spatele lui, de parcă ar fi așteptat un fel de semnal. Rămăsese în picioare tocmai pentru că și ceilalți stăteau la fel, așteptând ceva.

Atunci omulețul se așeză. În mod evident acela era semnalul așteptat. Mai ales că în jur se auzeau scaunele trase de lângă masă și oftatul de ușurare al oaspeților.

Plus alte zgomote. Discuțiile, care încetaseră pentru câteva momente, reîncepură cu vigoare sporită, deși nu la fel de zgomotoase.

În acel moment Orlo se văzu nevoit să facă un efort ca să-și revină din șoc. Dar nu izbuti. Îi ceru omului din stânga să-i dea ceva, apoi se întoarse și-l întrebă pe vecinul din dreapta:

— Întregul Prezidiu este prezent aici în seara asta?

Incredibil, deși primi prompt un răspuns, îl uită la câteva secunde după aceea.

În pofida bravadei care-l îndemna să se oțelească și să fie atent la ce se petrecea în jur, Orlo se trezea mereu privind spre dictatorul așezat în capul mesei… De ce oare, se gândi atunci, unii oameni mici ajung niște Ishkrini – care nu ar fi în stare să vatăme nicio muscă – iar alții se transformă în Lilgini, ale cărui degete sunt întotdeauna încleștate pe trăgaciul armei unui ucigaș?

O vreme încercă să urmărească cu atenție conversația care se desfășura pe lângă Lilgin – ceva legat de marile ferme guvernamentale și o nouă politică legată de cine ar fi trebuit să facă munca acolo. Lilgin înclina în favoarea unor mașinării automate, dar un bărbat în vârstă, cu un chip sever (de parcă ar fi fost nemulțumit în permanență de ceva) părea să sublinieze importanța faptului că anumiți oameni – clasificați drept tipul D – trebuiau puși mai departe la munca manuală.

— Este o chestiune de menținere a disciplinei, Excelența voastră.

— Poate că ai dreptate, răspunse Lilgin pe un ton neutru. Dar mereu m-am gândit că n-ar strica să încercăm un sistem ceva mai relaxat. Nu s-a mai pus niciodată în aplicare așa ceva, știai?

Bărbatul cel sever susținu că ceea ce putea fi bun pentru alții, nu putea fi aplicat cu succes și celor din categoria D.

Orlo mânca încet. Cu fiecare înghițitură se gândea

năucit: ce caut eu aici? Ce se va întâmpla mai departe? Ce-i asta? Nu se poate să fiu eu cel care stă la aceeași masă cu omul pe care-l urăsc mai mult decât pe oricine altcineva, nu se poate să-l aud cum vorbește așa de rezonabil în vreme ce lingușitorii lui cer represiunea. Probabil că în cele din urmă Lilgin le va permite să-l convingă. (în timpul acelui fel de mâncare, Orlo nu-l auzi cedând în fața insistențelor.)

După aceea se simți asaltat de alte gânduri: Și dacă dă ordinul să fiu omorât la finele mesei? Dacă avea să fie obligat – după cum își imagina – să se așeze cu spatele la perete… Dacă se întâmpla așa ceva, unde ar fi putut încerca să fugă?

Observase că sufrageria avea patru rânduri de uși: intrarea cea mare dinspre coridor, prin care venise el, plus alte trei uși mici, absolut obișnuite, fiecare având o înălțime de cel mult doi metri. Chelnerii folosiseră două astfel de uși pentru intrările și ieșirile lor repetate. Lui Orlo i se părea că cea mai sigură cale ar fi fost pe una din ușile care dădeau spre bucătărie, sau, la nevoie, putea încerca să fugă trecând prin cea cu numărul patru, ultima și cea mai misterioasă.

Desigur, erau niște speculații de-a dreptul nebune. Dar, cum efectiv nu vedea care era motivul pentru care se afla acolo, mintea lui concepea tot felul de planuri fantasmagorice. În imaginația înfierbântată, se și vedea evadând din sufragerie și ascunzându-se undeva în măruntaiele palatului. Acolo, încolțit de potere, ar fi fost ucis fără remușcări.

Orlo tocmai se pregătea să se întristeze pentru sfârșitul tragic când – deodată – cea de-a patra ușă se deschise și în sufragerie își făcu apariția un bărbat plinuț.

Neașteptat, incredibil, fantastic…

Intrusul nu era deloc bine îmbrăcat. Avea pe el o pereche de pantaloni stacojii și un tricou purpuriu foarte lung. Chipul îi era rotund iar ochii căprui jucau în orbite.

— Hei, oameni buni! strigă cât putu de tare. Sunt aici. Toată lumea să fie atentă la mine!

La auzul acelor cuvinte exprimate pe un ton de superioritate și insolență, bărbații de la masă începură să se miște – mai puțin Lilgin, care nu se întoarse, nu ridică privirea și nu se opri din mâncat.

Intrusul veni în grabă spre capătul mesei care se afla chiar în dreapta lui Orlo. Oprindu-se acolo, ridică o mână și-l arătă cu degetul pe dictator printr-un gest teatral, după care rosti cu aroganță:

— Lilgin, ce ai mai pus la cale și eu nu știu încă?

Orlo se lăsă puțin pe spate ca să-l privească mai bine pe îndrăzneț, cuprins de stupoare. Apoi – fără a-i veni a crede – privi la fețele celor din jur. După foiala inițială erau foarte liniștiți, deși păreau să aștepte următoarele cuvinte. Un singur bărbat avea pe chip o expresie de resemnare amuzată, dar el era singurul.

Lilgin decise în cele din urmă să observe prezența intrusului. Rămase o clipă tăcut, apoi rosti pe un ton ușor nesigur:

— Păi…

— Hai, vorbește, îi porunci intrusul. Nu mă mai las amețit de mormăiala aia în mustață.

— Tocmai voiam să-ți spun, Krosco, răspunse Lilgin, că probabil mă fac vinovat de ceva. Dar în clipa asta nu-mi dau prea bine seama de ce anume. Ai cumva vreo sugestie?

Orlo se relaxă. Observă deodată că nu era altceva decât teatru. Iar replica lui Lilgin era un imbold pentru celălalt.

— Haide, haide! Tonul lui Krosco lăsa să se înțeleagă că nu intenționa să se lase dus cu zăhărelul. Dacă ai nevoie de un mic ajutor care să-ți stimuleze memoria, aducem imediat tot echipamentul necesar…

Cineva găsise întreaga situație foarte nostimă pentru că, din josul mesei, se auzi un chicotit sonor.

Krosco ignoră acea scurtă întrerupere.

— Cum rămâne cu mașinăria aia de la ferme, pentru categoria D? Părea foarte serios și foarte aspru. Sper că n-ai de gând să-i lași pe lingăii ăștia să continue să se scalde în falsa credință că vrei s-o impui oamenilor cu forța. Sper că nu ai de gând să-i lași să te oprească să faci ceea ce este corect.

— Trebuie să spun, se apără Lilgin, că nu sunt deloc înțeles. Eu sunt numai un inginer social care vrea doar binele, asta-i tot.

— Cu toate astea, insistă Krosco, îi lași pe indivizii ăștia vindicativi să te convingă să uiți de judecata ta cea bună în privința celor din categoria D.

— Am discutat numai, răspunse Lilgin. Nu s-a luat niciun fel de decizie. Mi s-au prezentat doar diverse puncte de vedere.

— Aha, cine o să mai fie omorât pe ziua de azi? Se interesă Krosco. E cineva de aici care o să primească ceea ce sunt sigur că merită? Asta-i marea întrebare… Pentru prima oară își permise să privească la cei strânși în jurul mesei. Și chipul i se strâmbă într-un rânjet. Cred că sunteți de acord, domnilor, că asta-i foarte important. Care dintre voi, șobolanilor, o să dea ortu’ popii pe ziua de azi? Sau care șobolan din alte părți?

Orlo se simți scuturat de un fior rece. Acele cuvinte îi amintiră de mica lui fantezie în care era executat la finele mesei. Cum însă nimeni nu se uita spre el, sau așa i se părea, se aplecă spre bărbatul din dreapta lui și șopti:

— Cine-i acest Krosco?

Bărbatul nu întoarse capul; dar mișcă buzele formulând cuvinte într-o șoaptă grăbită:

— Este măscăriciul curții, răspunse.

După asta, Orlo începu să-și revină. Își amintea doar foarte vag ce anume era un măscărici de curte, din punct de vedere istoric. Dar ceea ce vedea acolo cu ochii lui și studia cu inteligența sa sclipitoare, era un fenomen incredibil. Krosco era cel care îi spunea dictatorului în față

ceea ce, fără îndoială, gândeau unii dintre cei aflați la masă. Măscăriciul, încă din vremuri imemoriale, îndrăznea să spună ceea ce, dacă ar fi fost rostit la modul serios, multe capete ar fi fost tăiate de securea călăului sau de ghilotină.

Încă se mai gândea uimit la toate implicațiile când mica comedie se sfârși la fel de brusc pe cât începuse. Lilgin ridică mâinile și bătu din palme. Ecoul acelei bătăi de palme răsună ca un tunet dinspre tavan.

Krosco înțepeni. În acel moment tocmai dădea să se aplece. În clipa în care auzi tunetul, se îndreptă de spate urgent. Închise și ochii. Întinse brațele în față precum un somnambul. Se întoarse. Și asemenea unui somnambul, sau – și mai bine – ca o persoană hipnotizată, se îndreptă spre ușa pe care intrase; continuând să se miște ca un robot, o deschise, trecu pragul și dispăru în spatele ei. Ușa se trânti cu putere în urma lui.

Toată lumea se ridică în picioare… Sfârșitul mesei, cugetă Orlo; dădu să se ridice și el. Se simțea ușurat. Avea impresia că încă mai putea scăpa de năpastă cu pielea întreagă.

Gândul acela se curmă. Mâna bărbatului din dreapta se așeză pe umărul lui, forțându-l să se așeze la loc.

— Imediat se va toasta în cinstea ta, murmură omul. Era de vârstă mijlocie și părea foarte hotărât, iar chipul părea vag cunoscut – probabil că apăruse la televizor ca reprezentant al guvernului. Cum de reușise să supraviețuiască până la acea vârstă nu era foarte clar.

Orlo clipi. Și simți cum creierul îi era acoperit de un nor negru. Dar rămase mai departe așezat, așa cum fusese sfătuit.

Un eveniment magic. Toate acele fețe îndreptate spre el. Lilgin, chiar în fața lui, ridicat în picioare. Deci de asta m-a pus să mă așez aici – ochii negri ai lui Lilgin, care sclipeau ca de un foc interior, se ațintiseră asupra lui. Mustața marelui om se mișcă și pe sub ea se întrezări un

zâmbet.

Apoi gura i se deschise larg și începu să rostească în binecunoscutul stil oratoric:

— Propun un toast pentru acest nou membru al Supremului Prezidiu, care va primi titlul de Intelectual Științific și va fi purtătorul de cuvânt al departamentului de tehnologie și știință, cu cartierul general în Orașul Comunicațiilor. Domnilor, vi-l prezint pe… Orlo Thomas.

Zâmbetul reapăru. Apoi paharul se ridică spre buze. În vreme ce Orlo privea încremenit, toată lumea bău și se întoarse să-l privească. Unii chiar rostiră câte un: „Mult noroc”.

— Acum, murmură bărbatul de lângă Orlo, răspunde.

Procesul care se petrecu în interiorul lui Orlo în cele câteva secunde în care paharele se ridicaseră spre buze era un tribut semnificativ al miilor de ore pe care le devotase preparării sale pentru rebeliune.

În timp ce se ridica, își recâștigă luciditatea care-i spunea că toate făceau parte dintr-un joc și că trebuia să joace rolul principal indiferent dacă totul avea să dureze numai o zi sau poate nici o oră.

Desigur, undeva în străfundul minții era conștient că acea promovare nu era una pe care s-o poată refuza. Pentru că, teoretic cel puțin, șansele sale de a răsturna regimul se multiplicaseră de câteva zeci de ori.

Se relaxă ușor. Și chiar zâmbi. Ridică paharul. Apoi spuse:

— Domnilor, una dintre cele mai mari dificultăți prezente în lumea noastră este cunoașterea adevărului sau chiar rostirea lui. Dintr-un motiv care nu mi-este tocmai clar, simt nevoia copleșitoare să spun exact ceea ce cred. În clipa asta sunt încă uluit de marea onoare care mi s-a făcut. Sper ca toate persoanele care sunt responsabile de această onoare să fie pregătite să audă din partea mea exact ceea ce cred despre orice situație apărută. Dar trebuie să stea liniștite, știind că îmi voi spune părerea

numai atunci când voi fi întrebat, și numai ca un răspuns la o anume întrebare. Mulțumesc.

Ridică paharul spre buze și sorbi din lichidul din el. După care, zâmbi și întrebă nevinovat:

— Și acum, îmi poate spune cineva unde voi putea să dorm la noapte?

Lilgin izbucni în râs. Fusese un hohot spontan. Imediat, în jurul mesei se auzi ecoul râsetelor celorlalți. Când zgomotele încetară, dictatorul îi zise pe un ton vesel:

— Tânărul meu prieten și coleg, o să-l pun pe generalul Hintnell să te escorteze până la noul tău apartament.

Privi cu atenție în jur.

— E-n regulă, domnilor, ne vom revedea mâine seară, tot aici, la cină.

Imediat scaunele începură să se miște și oamenii prinseră să se ridice de la masă. Ușile cele mari se deschiseră. Sala începu să se golească. Orlo aruncă o privire la ceas. Era 9.22.

În vreme ce se îndrepta spre ușile cele mari, îl căută din priviri pe Lilgin. Dar dictatorul se făcuse deja nevăzut.

Înainte să apuce să se mai gândească la dispariția stranie, simți niște degete cum îl strângeau ușor de cot.

— Pe aici, domnule Thomas.

Orlo se întoarse. Lângă el apăruse din senin generalul cel tânăr.

— Dumneata ești… Orlo ezită o clipă… Hintnell?

— Da, domnule.

— Trebuie să mă conduci la apartamentul meu.

— Am cheia la mine, domnule. Felicitări, domnule, dacă-mi permiteți să le exprim.

— Mulțumesc.

— Eu vă voi conduce până la ușă, îi mai zise generalul Hintnell. Acestea sunt instrucțiunile pe care le-am primit. Dar veți intra singur. De acolo, va trebui să preluați conducerea.

Ceea ce auzea suna ciudat. Dar cum mergeau amândoi,

singuri, pe coridor, Orlo se gândi tăcut la spusele celuilalt… Al naibii să fiu, se gândi în cele din urmă, acum a reușit să mă îngrijoreze iar – Ce naiba era în apartament de era nevoit „să preia conducerea”?

Rămase tăcut în continuare, în vreme ce urcau cu liftul până la cel de-al treilea etaj al palatului cu patru caturi. Coborâră din lift și începură să străbată un alt coridor imens până când ajunseră la o ușă pe care stătea scris cu auriu: C 28.

Ofițerul cu grad înalt și chip mohorât se opri; pentru un moment rămaseră alături, amândoi… așa de tineri, cugetă Orlo, de abia ieșiți din adolescență – Hintnell e general, iar eu Membru al Prezidiului.

Semnificația aproape fatală a posturilor primite nu părea să-i facă impresie tânărului general.

— Până aici am putut să vin, îi zise. Îi întinse două lame metalice atașate la un lanț argintiu. Orlo recunoscu acele lame sau știfturi drept dispozitive electronice care puteau fi acordate la câmpul electromagnetic individual și care puteau fi folosite după aceea numai de el.

— Sunt două la fel, continuă generalul Hintnell. Ca atare, ar fi bine să păstrezi una într-un loc și pe cealaltă în altă parte. Ar putea fi dificil să faci rost de un alt set.

Orlo își notă cu atenție acel sfat. Deduse de aici că toate cheile de la apartamente veneau chiar de la Lilgin în persoană. Marele bărbat nu ar fi fost tocmai încântat dacă un Membru al Prezidiului ar fi pierdut micile dispozitive care țineau loc de chei.

Generalul făcu câțiva pași în spate. Chipul posomorât avea o expresie enigmatică. Ochii de culoarea oțelului nu clipeau. Corpul solid și-l ținea foarte drept. Deodată salută și se întoarse, apoi se îndepărtă grăbit pe coridorul pustiu.

Orlo așteptă până când omul în uniformă dispăru din vedere. Apoi apăsă degetul pe unul dintre dispozitivele micuțe sub formă de lamă ca să le acordeze cu persoana lui. După aceea descuie ușa… Și o deschise îngrijorat cu

piciorul.

10

Atunci când ușa masivă se deschise, primul lucru pe care l-a putut observa Orlo au fost luminile aprinse în interior. Un factor încurajator.

Era cu putință, se gândi atunci, ca Lilgin în persoană să fie acolo, pregătit pentru mica lor „discuție”… Dacă era așa, atunci cum avea să judece dictatorul un tânăr care intra într-un apartament din palat (cel mai bine păzit loc din lume) cu atâtea precauții?

El știa răspunsul. Tot ce i se întâmplase părea desprins de realitate. De fapt, nici nu avea niciun fel de explicație cât de cât logică… Bănuiesc că aș putea intra și la naiba cu toate, pentru că oricum nimic nu pare să mai aibă vreun sens – în afară de asta, (o realizare care-l mai trezi puțin) dacă îl aștepta vreun oficial, gata să-l copleșească cu prezența lui augustă, tot nu avea ce face ca să-l oprească.

Era genul de analiză care l-ar fi pus în mișcare pe oricare alt tânăr curajos. Dar nu și pe Orlo. Pentru că-n mintea lui se ridica un altfel de adevăr. Era genul de om care observa și ținea cont de tot ce vedea și număra în avans toate riscurile. În timp ce privea prin ușa deschisă în interior, încerca să contabilizeze toate lucrurile fantastice pe care le vedea.

Niciodată în scurta sa viață nu mai văzuse o asemenea cameră, deși era numai parțial dezvăluită privirii lui. Mobilier extrem de costisitor. Covoare groase, frumoase, de o bogăție fără seamăn. Socoti că salonul din care vedea doar o parte trebuia să aibă o lungime de cel puțin șase metri. În capătul îndepărtat era o fereastră minunat de largă.

Mie! Toate astea mi-au fost repartizate *mie* de dictatorul întregii lumi – de ce?

Era un „de ce?” care avea să-i rămână în minte pentru

multe ore și zile. Și pentru multă vreme, disperat de multă, fără un răspuns.

Pentru că nu avea niciun indiciu al adevărului și nu vedea pe nimeni așteptând în încăperea mare și frumoasă din fața lui, Orlo intră.

Ar fi putut păși în vârful picioarelor peste prag. Ar fi putut privi pe lângă marginea ușii sau prin crăpătura de la balamale. Dar simțea că, dacă tot nu înțelegea nimic din ceea ce se întâmpla, cel mai bine era să se calmeze și să ia fiecare lucru pe rând, așa cum venea.

Exact așa procedă mai departe. După ce ezitase așa de mult în prag, intră sigur pe el.

Într-un fel, aproape că se aștepta să dea peste Lilgin. De aceea, pentru că se uita după un bărbat mic și elegant cu păr și mustață negre, îi trebuiră câteva secunde bune înainte s-o vadă pe fata blondă cu păr lung și haine strălucitor colorate.

Stătea aproape chircită pe un divan bogat colorat aflat în dreapta sa. Costumul pe care-l purta se asorta oarecum cu bogatele culori ale cuverturii lucrate de mână. Parcă vedea transpus în realitate principiul cameleonului, ca un vierme galben așezat pe o frunză îngălbenită. Frumusețea uimitoare a chipului ei (care de această dată nu se mai potrivea cu frunza), a fost amănuntul care, să spunem așa, i-a sărit în ochi.

După aceea, în câmpul lui vizual apăru și restul trupului.

În acel moment fata îi spuse ceva – probabil numele, după cum realiză Orlo ceva mai târziu – dar era prea ocupat cu privitul ca s-o mai și audă.

Dintr-un motiv necunoscut, următoarele ei cuvinte veniră limpezi și foarte clare, atunci când îi spuse cu simplitate:

— Am fost întrebată dacă nu vreau să devin iubita unui nou membru de la palat. Și, desigur, am considerat că nu ar fi deloc înțelept să refuz. Așa că, dacă ești de acord, de

acum încolo voi sta cu tine.

Orlo se gândi imediat că trebuia să fie *un agent menit să-l provoace.* O spioană. Dar după aceea, se uită mai bine la ea. De această dată observă că fata nu avea mai mult de optsprezece, nouăsprezece ani.

După ce-i stabili vârsta, Orlo se întoarse și închise ușa în urma lui. După care, se îndreptă spre scaunul care se afla cel mai aproape de divanul pe care se chircise ea și se așeză.

Nu era cu totul imposibil – prima lui suspiciune. Putea să reprezinte ochii și urechile unui dictator, iar mai târziu ar fi fost un martor valoros. Dar vârsta o califica drept o altă fraieră. Era, ca și el, cineva prins în comploturile întunecate ale celui mai nemilos om din întreaga istorie. Curând, în capul ei vor exista tot felul de informații interzise. De aceea, fie că era inocentă, așa cum sugerau vorbele ei, sau vinovată, așa cum crezuse el la început, rezultatul final avea să fie același. Era condamnată. Zilele rămase din viața ei puteau fi reduse la câteva săptămâni sau la câteva luni; cu siguranță nu mai mult de un an. Destinul ei era un mormânt prematur.

De multe ori înainte Orlo se oțelise în fața unor asemenea viziuni maligne. Așa că nu-i fu greu să se oțelească din nou. În plus, era curios.

— Cum s-a făcut? o întrebă.

— Ce anume?

— Cum de ai ajuns aici? Când ea îl privi fără să înțeleagă, Orlo explică mai departe: Cine ți-a dat sarcina de a veni aici, la acest apartament?

— Oh! Fata se lumină la față. Am fost chemată în biroul comisarului – acolo unde lucrez – cu puțin înainte de ora cinci, și mi s-a spus ce trebuie să fac.

— Și nu te-ai împotrivit?

Chipul frumos își arăta nedumerirea.

Orlo continuă:

— Nu i-ai spus nimic de genul: «Sunt o fată al cărei

corp îi aparține numai ei și nu este disponibil pentru a fi repartizat unui străin»?

Ochii ei strălucitori îl fixau cu stupoare.

— Ai înnebunit de tot? îl întrebă. Nu mi-am mai aparținut de când am ieșit din ceața copilăriei și m-am descoperit ca membră a primului meu grup. Eram o organizație intercontinentală – așa ni s-a spus – cu toții trebuia să fim devotați misiunii noastre de a servi oamenii. După ce mi-am manifestat indiferența de câteva ori și m-am purtat de parcă propriile mele nazuri erau mai importante decât scopurile grupului – fiind penalizată de fiecare dată – am înțeles mesajul. Drept care, în câteva luni, înainte să împlinesc cinci ani, mi-am elaborat un zâmbet vesel și capacitatea de a vibra în ton cu energia grupului. După asta nu m-am mai opus la nimic. Deși, tot timpul am avut propriile mele păreri, am observat, am judecat, dar am acceptat totul pentru că nu aveam cum să scap de obligații.

Pentru eventualitatea în care cineva îi asculta, Orlo începu să debiteze obișnuitele stereotipii:

— Majoritatea oamenilor, atunci când ajung la maturitate, cooperează cu patronul lor pentru a primi un salariu, cu o femeie sau un bărbat în relațiile aferente căsătoriei, sau cu prietenii, pentru a avea parte de tovărășie. Se comportă civilizat în magazine sau în alte locuri publice. Își achită facturile. Și așa mai departe. De ce să nu fie observate toate aceste aspecte de un inginer social cum este Lilgin, ca apoi să devină parte a activității unui grup mai mare, format după lege? Prin această metodă, indivizii care în mod normal ar deveni disidenți, vor fi forțați astfel să coopereze. Și acesta este scopul principal al sistemului: să reducă cât mai drastic procentul de oameni gata să facă necazuri.

Fata îl privea cu gura căscată. Cum ochii îi erau larg deschiși, Orlo putu să le vadă pentru prima dată culoarea: verde amestecat cu maroniu. Fata, deși nu părea să fie

chiar de acord cu spusele lui, nu comentă.

— În fine, continuă Orlo, sarcina pe care ai primit-o nu pare să facă parte din activitatea legală a grupului. Sunt sigur că ai putea să te plângi comitetului de stradă.

— A trebuit să raportez comitetului de stradă atunci când mi-am mutat lucrurile, răspunse ea. Secretara de acolo a autorizat chemarea unui taxi pe cheltuiala străzii ca să ajung aici mai ușor. Nici nu a comentat. S-a pus pe treabă imediat.

Orlo se sprijini de spătarul scaunului, închise ochii și rosti:

— Dar cum ai intrat pe domeniul palatului? Ai avut la tine vreo autorizație scrisă?

— Cum altfel?

— Militarii de pază de la poartă s-au uitat pe autorizație și i-au permis taximetrului să intre?

— Nu, taximetrul a trebuit să oprească la poartă și apoi să plece cât mai iute. Bagajele mele au fost urcate într-o camionetă de transport și duse la stația de inspecție. Tot ce era în ele a fost examinat cu grijă, bucată cu bucată – fie cu mâna fie cu – cu alea… știi tu… Făcu un gest vag cu degetele.

— Dispozitivele electronice?

— Da.

Orlo deschise ochii.

— Îmi dau seama, zise el râzând, că o fată care nu știe nici măcar ce-i acela un dispozitiv electronic ar fi tovarășa ideală pentru cineva ca mine. Continuă să-i explice mai departe: Eu am fost educat ca un fel de supervizor științific. Știu câte ceva despre toate științele, dar nu sunt specializat în niciuna.

— Eu sunt cu totul ignorantă în materie de știință, admise fata. La școală mi s-a interzis să învăț ceva de genul ăsta. Cum am priceput ce mi se cere, am izbutit să evit orice contact cu știința.

Lui Orlo nu-i trecu prin minte în acel moment s-o

întrebe ce fel de educație primise. Tocmai constata că era din nou șocat de iscusința acelor persoane care indicaseră o anume direcție pentru educația ei și nu o lăsaseră să devieze de la ea. Ridică din umeri. Nu avea rost să se încurce cu asemenea detalii ale vieții… Mai bine să revenim la momentul de față, își zise Orlo.

— Următoarea întrebare, continuă vesel. Cum de ai reușit să intri aici?

— Un voluntar domestic mi-a dat drumul.

— Adică o cameristă?

— Se numesc voluntari, bieții de ei. Dar, da.

Ei bine, cugetă Orlo cu cinism, se pare că acele chei nu sunt niște articole așa de rare cum a sugerat Hintnell… Se întrebă dacă (o posibilitate bizară) camerista – ar da drumul fetei în cameră în caz de urgență dar nu și lui. Sau dacă nu cumva fetei îi fusese permisă intrarea acolo numai o singură dată… Cred că aș putea să-i dau ei cheia mea de rezervă…

Dar nu se grăbi să-și ducă gândul la îndeplinire.

Cu voce tare îi zise:

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ți-aș spune că nu cred că femeile ar trebui furnizate bărbaților ca niște prostituate? Dacă ți-aș cere să pleci?

— Bănuiesc că aș fi obligată să plec. Dar te rog, nu mă alunga chiar în noaptea asta. Nu am autorizație să fiu undeva în altă parte.

— Oh – asta, oftă Orlo resemnat.

— În afară de asta, se grăbi fata să-i spună, nu sunt aici în calitate de prostituată. Tot va trebui să lucrez în timpul zilelor ca să-mi câșig existența. Pentru treaba de acum nu primesc niciun ban în plus. Drept care m-am autointitulat amantă de profesie. Sper să faci și tu la fel.

Era o rugăminte. În glasul ei se simțise o notă de implorare care avu darul să-l cutremure.

— Bine, bine, îi zise cu oboseală în glas, n-ai decât să dormi în dormitor. Eu o să mă întind aici, pe canapea, și o

să mă gândesc la toate astea.

Nu trecură nici zece secunde de la acceptarea lui când fata se mișcă pentru prima dată. Începu să se descolăcească. Orlo o privea cu simpatie cum renunța la poziția ei defensivă și-și cobora pe podea picioarele frumos modelate.

— O să dorm eu pe canapea, îi zise ea cu fermitate.

El scutură din cap.

— Nu te mai prosti.

— Acesta este unul dintre apartamentele la care poți ajunge la baie doar trecând prin dormitor.

Orlo se simți amuzat de logica fetei.

— Și ce vrea să însemne?

— La fel de bine am putea recunoaște de pe acum că intimitatea este inevitabilă.

Orlo începu să râdă.

— Cred că aș putea trece prin dormitor fără să mă opresc pentru un scurt moment de odihnă.

— Visezi, îi răspunse ea. Rezistând, nu-mi poți face decât rău.

Orlo se trezi că nu mai avea niciun răspuns. Avea sentimentul că fata era condamnată oricum, indiferent dacă pleca sau rămânea. Dar era posibil să supraviețuiască dacă pleca a doua zi dimineață. Încercă să-și ridice platoșa de apărare împotriva acelui gând întunecat și zise:

— Bănuiesc că ai cercetat toată casa.

— Bagajele tale erau aici, îi răspunse ea. Le-am despachetat și ți-am așezat lucrurile în sertarele biroului din dormitor. Ce o să fii de acum încolo? Vreun fel de oficial de-al tinerilor în palatul ăsta?

— Cam așa ceva, făcu Orlo.

Fata continuă:

— Într-unul din dulapurile de haine am găsit și pături în plus, de genul ăla – știi tu.

— Electrice?

Ea încuviință din cap și se ridică. În picioare, părea să

aibă în jur de 165 de centimetri în înălțime, față de cei 180 ai lui. Probabil că și ea se gândise la același lucru, pentru că-i zise imediat:

— Se pare că ne potrivim foarte bine. Vreau să zic pentru un bărbat și o femeie.

— Mi se pare că a vorbit glasul experienței prin gura ta. Eu personal nu am avut niciodată vreo femeie.

— Nici eu nu am mai primit înainte autorizația să am relații, răspunse ea.

— Deci ești virgină?

— Cum altfel? Numai dacă eram văzute stând de vorbă cu vreun băiat de vârsta noastră, primeam pe loc o mustrare aspră din partea comitetului de stradă despre importanța prevenirii suprapopulării.

Orlo zâmbi cu amărăciune.

— Cum contraceptivele sunt oferite numai cuplurilor căsătorite, noi la ce fel de metodă am putea apela în această situație?

— Înainte să vin aici am fost trimisă la un doctor. Mi-a dat câteva pastile.

Orlo sări ca ars.

— Am crezut că aiurelile astea nu fac bine la sănătate!

Fata dădu din umeri neputincioasă. Apoi încuviință la fel de neputincioasă atunci când el o întrebă înfuriat:

— Ai și luat una?

Ca să însenineze atmosfera, fata îi zise deodată:

— N-ai vrea să vezi dormitorul?

— Nu prea. Nu în seara asta, prefer doar să trec prin el ca să ajung la baie și să mă pregătesc pentru canapea. Sunt obosit. Noaptea trecută nu am dormit deloc și apoi a urmat o zi de-a dreptul interminabilă.

— Of, bietul de tine. Sigur că da. Părea ușor contrariată. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Adu-mi pijamaua, o pernă și o pătură, îi zise Orlo. Văd trei uși în afară de cea care dă pe hol. Care dintre ele este de la dormitor?

Fata începu să-i arate și să-i explice:

— Acolo e bucătăria. Arătă spre următoarea ușă. Acolo este un fel de bibliotecă-birou. Și… Orlo urmări amețit culorile vii ale hainei și pantalonilor cu care era îmbrăcată, atunci când se grăbi să-i deschidă cea de-a treia ușă și s-o țină așa până când trecu și el. În vreme ce pășea peste prag, Orlo observă în treacăt interiorul somptuos. Se opri, dar numai pentru o clipă. Porni mai departe cu ochii ațintiți asupra celeilalte uși pe care o putea vedea.

Baia avea înăuntru un mic bazin de înot în loc de cadă, robinete aurii, o cabină de duș pentru doi, două toalete, patru chiuvete, dulăpioare cu o puzderie de sertare și cam o jumătate de duzină de oglinzi de diverse dimensiuni. În vreme ce Orlo privea amețit la strălucirea care-l înconjura, fata îi aduse pijamaua, i-o puse în brațe și-i zise:

— O să găsești pătura pe divanul pe care am stat înainte. E bine așa?

Osteneala reapăruse. Așa că-i răspunse cu jumătate de gură:

— Foarte bine. Apoi se gândi cu un zâmbet: Mâine dimineață o să mă decid de ce este bine ca fata să rămână…

Veni și dimineața. Ceasul de la mână arăta că era deja opt fără zece… Doamne, trebuia să fiu de mult în picioare.

Se rostogoli de sub pătură și se ridică în capul oaselor pe divan. Își luă hainele de pe scaunul alăturat și o porni spre dormitor ca să poată ajunge la baie. Atunci când traversă dormitorul, constată că persoana blondă din patul mare era trează. Amintirea ochilor mari (plini de frică) rămase mai departe în mintea lui. În vreme ce se îmbrăca, încercă să-și amintească numele ei. Apoi își dădu seama că probabil se prezentase de la bun început, cu acele prime cuvinte pe care el le ratase, copleșit de prezența ei. Cu toate astea, se întâmpla ceva magic. Tot avea o idee din acel moment de amnezie – Shala, Shala – Shanta, Shanta – Whonta, Wonta – oare numele ei era reprezentat de

vreunul din acele cuvinte?

În cele din urmă renunță. Mai bine s-o întrebe pe ea, mai ales că oricum trebuia să-i vorbească și să-i spună la ce decizie ajunsese. Da, așa era cel mai bine.

Se îmbăie, se rase, își pieptănă părul des, alese niște haine cu linii moderne, îndrăznețe, foarte bine croite apoi reveni în dormitor simțindu-se curat și pus la punct, cu acel zâmbet fin care spunea că nu se lăsa prostit de nimeni și de nimic.

Se opri la capul patului și privi în jos spre fata frumoasă întinsă în el.

— Bună dimineața, îi zise.

— Bună, răspunse ea cu timiditate.

— Cum te cheamă?

Ochii feței se luminară deodată.

— Ah, deci asta era problema ta, rosti degajată.

— M-ai înțeles greșit, copile, se sumeți Orlo. Eu nu am niciun fel de probleme.

— Numele meu este Sheeda, îi răspunse ea, apoi adăugă: Vrei să fii fratele meu?

Era mai isteață decât crezuse. Era o întrebare bine pusă, iar Orlo se văzu nevoit să respecte mintea ascuțită ascunsă în spatele ei.

— De ce mă întrebi? Făcu Orlo curios.

— Odată ce accepți să-mi fi frate, nu mai suntem obligați să fim amanți.

— Nu crezi că asta ar fi cea mai bună soluție pentru noi? Mi-a trebuit aproape toată noaptea să ajung la această concluzie.

Fata se ridică deodată în capul oaselor.

— Deci o să rămân?

— Văd că pricepi repede, zâmbi Orlo.

— Asta-i tot ce am, rosti ea, lovindu-se cu un deget peste frunte, o minte iute. Fața ei ovală și perfectă se luminase toată. Continuă: Poate că împreună, tu cu mintea ta înceată și eu cu mintea mea mai iute, vom izbuti să

rezolvăm misterul naturii umane.

Sunt unii oameni, se trezi Orlo cugetând, care au darul de a-i irita pe ceilalți și care nu ezită să se folosească de acest talent al lor la fiecare zece secunde. Cred că tocmai m-am pricopsit și eu cu unul dintre ei… Cu glas tare rosti:

— Ce te face să crezi că sunt încet la minte?

— Ai zis că ți-a trebuit toată noaptea ca să te hotărăști. De ce așa de mult timp?

— O minte iute ca a ta, i-o întoarse el, ar trebui să dezlege imediat acest mister.

— Îmi pare rău că te-am supărat, frățioare, răspunse ea. Pe viitor voi încerca să mă comport ca o soră bună.

— Așa să faci, mai zise Orlo, după care îi întoarse spatele.

Ieși din apartament fără să mai arunce o privire în urmă.

Dar era impresionat.

11

Orlo ieși pe coridorul fabulos și închise ușa apartamentului în urmă. Nu s-ar putea spune că s-a oprit în acel moment. Dar, în vreme ce se îndrepta încet spre foaierul unde se găseau lifturile, undeva în interiorul lui avea loc un moment prelungit de pauză.

În timpul acelei pauze nu rămase indiferent față de ceea ce-l înconjura. Nu avea cum să nu observe că, în partea opusă, peretele de marmură lucitoare nu părea la fel de îndepărtat ca la parter – coridorul nu avea mai mult de șase metri în lățime față de cei opt pe care-i măsurase jos. Era aproape șocat de lungimea acestuia; cel puțin o sută cincizeci de metri într-o direcție și cam alți cincizeci până în foaierul lifturilor, în cealaltă.

Adevărul era că, în pofida eforturilor sale interioare de a nu se lăsa tulburat, vastitatea palatului și enormitatea a ceea ce se întâmplase îl copleșiseră. Pentru că – ce avea să mai urmeze?

În vreme ce-și continua drumul, se amuza cu amărăciune din cauza felului în care irosise ultimele douăsprezece ore... Toate momentele libere pe care le-am avut seara trecută, cugetă, le-am petrecut încercând să decid dacă nu e mai bine ca Sheeda să rămână (pentru simplul motiv că nu exista cale mai bună de a o salva pe ea decât dacă se salva pe el însuși), drept care, nu mai avusese vreme să se gândească și la viitorul său imediat.

Acolo, în acel palat imens, rătăcea acest tânăr, Orlo Thomas, care încerca să înțeleagă ceva din tot ce i se întâmplase. Se simțea cu totul scos din elementul lui. Cu numai două zile înainte se aflase la câteva mii de mile depărtare, înarmat să ducă o adevărată luptă de protest, la nivelul lui, contra sistemului. Nu fusese altceva decât un nimeni care se zbătuse într-un vast ocean de omenire, în

încercarea de a-i face pe alți anonimi să vadă care erau planurile unui dictator.

La cincisprezece ani crezuse că descoperise metodele murdare utilizate de atotputernicul Lilgin asupra adolescenților neștiutori care, prin tot felul de promovări, îi înlocuiau pe cei mai bătrâni ce cunoșteau planurile dictatorului și urmau să fie eliminați fără discuții. Nu conta că după aceea și acei tineri aveau să fie eliminați la rândul lor, pe motiv că aveau să se deștepte și să înțeleagă crunta realitate.

Încurcătura personală în care se afla Orlo era cu mult mai rea decât știa el, sau decât ar fi putut ghici. Nici măcar nu avea habar că, la cina de cu o seară înainte, îl întâlnise nu pe Lilgin în persoană, ci pe alter ego-ul său principal. Dictatorului nici prin cap nu-i trecea să se expună unei întâlniri directe cu Orlo Thomas. Minunatul Mare Geniu credea că tânărul nu avea să bănuiască adevărul în următoarele trei zile care mai rămăseseră până la aniversarea celor douăzeci și unu de ani.

Aniversarea celei de a douăzeci și una zi de naștere era una din datele cele mai probabile pe care le selectase calculatorul – pe baza observării foarte atente a tuturor celorlalte acțiuni pe care le săvârșise Orlo de când se născuse – ca fiind momentul decisiv. De aceea se luaseră toate măsurile necesare în funcție de acea dată: oferta unei promovări în funcție, refuzul așteptat, reacția la acel refuz. Pas cu pas, o zi după alta, moment de moment, cele șaptezeci și ceva de ore de viață care-i mai rămăseseră victimei aveau să fie monitorizate până la cel mai mic gest sau cuvânt. El avea microfoane implantate, la fel și fata, toți cei cu care ar fi putut discuta și întregul apartament. Nu mai exista nicio scăpare. Moartea avea să lovească în clipa în care avea să fie dezvăluit secretul Sistemului de Penetrare.

Din nefericire, cu douăzeci și doi de ani înainte, Higenroth decisese că ideea unui alter-ego era mult prea

complexă pentru a putea fi programată într-un embrion de abia format. Drept care orice fel de mister sau nelămuriri trebuiau rezolvate chiar de tânărul cu o inteligență deosebită – așa gândise Higenroth cu multă vreme în urmă, când văzuse că nu avea de ales.

Când liftul se opri pentru Orlo, înăuntru se afla un bărbat extrem de chipeș. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani și fusese unul dintre invitații la cina care avusese loc cu o seară înainte. Când îl văzu pe Orlo îl salută din cap, îi zâmbi, după care-i zise:

— Măi să fie, văd că ai început de sus de tot.

— Cum adică? răspunse nedumerit, distras de la gândurile de dinainte.

— Tocmai am fost sus, l-am văzut pe Șef. Acum, în vreme ce mă întorceam la nivelul meu, descopăr că ți s-a repartizat un apartament la etajul trei. Când văzu nedumerirea de pe chipul tânărului, continuă cu explicațiile: Cu cât etajul la care stai este mai înalt, cu atât priveliștea este mai bună și statutul mai grozav. Eu sunt un om de etajul doi și asta după cincisprezece ani de muncă.

Orlo îi întoarse zâmbetul.

— Nici măcar nu am avut ocazia să admir priveliștea. Atenția mea a fost atrasă în altă parte. Poate că ar trebui să facem schimb.

— E așa de drăguță? Făcu celălalt pe un ton plin de subînțelesuri.

— Păi… începu Orlo nesigur.

Celălalt se prefăcu că nu observase ezitarea tânărului, pentru că îi zise pe un ton vesel:

— Adevărul este că nu era nevoie să întreb. Șeful probabil că știe precis unde sunt cele mai frumoase femei din lume, și a presupus corect că marea lor majoritate și-ar dori să se afle cât mai aproape de centrul puterii și că se vor obișnui foarte repede cu orice bărbat care nu e tocmai slut, mai ales dacă are și un statut bun. Cred că aici are mare dreptate. Fata pe care mi-a repartizat-o mie s-a

adaptat foarte rapid.

Atunci când bărbatul cel chipeș termină de vorbit, liftul se opri și ușile se deschiseră silențioase.

— Domnule, pot să vă întreb, zise Orlo repede, care este numele dumneavoastră? Îmi cer scuze că nu știu. Chipul îmi este cunoscut, dar…

— Nicio problemă, veni răspunsul îngăduitor. Nu poți să cunoști chiar pe toată lumea. Membrul Prezidiului Aldit Apton.

Imediat ce-și spuse numele, bărbatul se înclină ceremonios, apoi ieși din lift și plecă la treaba lui.

Orlo coborî din lift ceva mai încet. Nu avea de unde să știe, sau să presupună, că întâlnirea aceea nu fusese întâmplătoare. Că singurul ei scop fusese umflarea propriului său ego: Doamne, de la bun început un apartament la etajul trei. Un asemenea gând infiltrat cu măiestrie avea să îi sucească mintea și mai mult, făcându-l să plutească pe aripile puterii, departe de bunul său simț.

Astfel fusese plantată sămânța, fără ca el să observe.

În vreme ce trecea pe holul lat de la parter, pasul îi era ceva mai sigur, încurajat de acea întâlnire „întâmplătoare”. Deodată totul părea mult mai real în sufletul lui. Un membru al Prezidiului îi recunoscuse drept coleg. Dintr-un anume motiv dictatorul îl favoriza. Avea la etaj o fată de primă clasă – numai umor, intelect și un corp minunat.

De ce nu m-aș duce direct în Orașul Comunicațiilor, se gândi deodată dintr-un impuls grandoman. În primul rând ca să descopăr dacă pot să intru, și apoi dacă mai pot să ies. Iar până atunci ar fi bine să cercetez dacă am sau nu un cartier general acolo. Lilgin îi vorbise despre treaba asta destul de clar. Poate că era totul acolo, cât se putea de real.

Era ca și cum ar fi avut un țel. Un loc în care să meargă. Unde să fie. Înăuntrul lui, pauza… se sfârși. Acțiune, mișcare, sentimentul că viața își reîncepuse

cursul – totul complet fals.

Dar se simțea minunat.

Un membru al Supremului Prezidiu al unei întregi planete nu rătăcește anonim prin Clădirea Centrală a Guvernului. Fără ca Orlo să știe, în timpul cinei, când se toastase în cinstea lui, mai ales atunci când își rostise el micul discurs, totul fusese înregistrat de aparate de filmat ascunse. Toată acea secvență era deja difuzată la televizor, și, desigur, fusese prezentată imediat întregului personal de la palat.

La parter, oamenii mișunau pretutindeni. Dintre aceștia, unii erau soldați, alții civili. Și nu numai soldați oarecare, cu excepția celor care păzeau anumite uși. Cei care străbăteau coridoarele erau îmbrăcați în uniformele urâte ale „servitorilor poporului”. Epoleții dezvăluiau gradul fiecăruia. În nici zece minute, Orlo fu salutat de trei generali și de o întreagă varietate de ofițeri mai mici dar importanți în aparatul oficial. În plus, mai mult de o duzină de civili, femei și bărbați, care trecuseră pe lângă el, i se înclinaseră înainte, după o mică ezitare, apoi fugiseră mai departe la treburile lor.

Atunci când ajunse la coridorul mare care unea palatul cu centrul științific cunoscut drept Orașul Comunicațiilor, Orlo nu se mai miră atunci când soldații care făceau de gardă acolo luară poziția de drepți înaintea lui și-l salutară milităresțe. De asemenea, ofițerul superior care-i conducea îi zise imediat:

— Da, domnule! Foarte bine, domnule! La cererea exprimată de Orlo și apoi: Veți primi un pluton care să vă escorteze până la biroul dumneavoastră, domnule.

Câteva minute după aceea, în vreme ce era condus spre birou, Orlo se întâlni cu doi dintre cei cu care luase prânzul cu o zi înainte. Plecase de la masă știind sigur doar numele a trei indivizi, Ishkrin, Peter Rosten și Anden Duryea. Pe cei doi cu care tocmai se întâlnise îi putea cel mult plasa pe locurile pe care stătuseră la masă în relație

cu el, fără să le cunoască numele sau profesiunea. (Cei doi erau McIntosh cel roșcat și biologul negru, Yuyu. Se plimbau împreună pe holul cel lat.)

Vreme de câteva secunde, decisive însă, Orlo nu realiză cum trebuia să pară întreaga situație pentru un privitor oarecare. Nu reuși să-și dea seama că pentru acei doi oameni, el părea escortat forțat.

Ceea ce observă însă, a fost faptul că cei doi se opriră, cu ochii măriți de uimire, ca apoi să se privească unul pe celălalt.

În acea privire, așa cum evenimentele aveau să stabilească destul de iute, se schimbase un fel de acord comun care nu avusese nevoie de vreun alt fel de comunicare.

Realitatea fundamentală era că izbutise să facă o bună impresie aproape tuturor celor care fuseseră la masa de prânz. Iar acești oameni condamnați, care-și trăiau inutil viețile – sau așa i se părea fiecăruia – priviseră cu o zi înainte la chipul său tineresc și observaseră ce inteligență strălucită se ascundea în spatele lui. Astfel, fiind și tânăr și inteligent, le intrase pe sub piele. Mai mult, reușise să ajungă în acel loc secret în care fiecare păstra ceea ce mai rămăsese din lupta dusă pentru a da un înțeles vieții.

Consecințele acelei întâlniri accidentale cu Orlo n-ar fi însemnat nimic, dacă, desigur, ar fi fost niște oameni obișnuiți. Dar nu erau așa. Erau super-savanți.

Erau tehnicieni capabili și foarte bine instruiți care se aflau în Orașul Comunicațiilor pentru că se ridicaseră cu mult deasupra mediei. Cu toții puteau gândi și realiza multe lucruri.

În clipa aceea nu gândeau prea clar. Se lăsau conduși de sentimente. Se simțeau puternic motivați, poate din cauza anilor lungi în care fuseseră obligați să-și rețină furia, aprinsă pe moment din cauza resentimentelor. Ce reușiseră să facă cu acea motivație? Fiecare om avea câte un sistem de apărare pe care-l crease special pentru un

moment de criză, sau de confruntare. Toți își spuseseră că nu aveau să se lase anihilați fără să lupte din răsputeri. În clipa aceea…

Yuyu rosti:

— E deja mult prea mult, Mac. Nu am de gând să înghit și porcăria asta.

— Nemernicul ăla… încuviință McIntosh.

Acele două fraze enigmatice au fost singurele pe care le rostiră între ei. În următorul moment fiecare bărbat făcu o mișcare cu mâinile, furișându-le – asta își aminti Orlo după aceea – spre interiorul hainelor.

În clipa în care mâinile ieșiră la vedere, Orlo simți un val cumplit de căldură undeva foarte aproape. Atunci când se răsuci, încercând să se ferească, ofițerul din fața lui lăsă să-i scape un urlet de groază. Urletul fu curând acoperit de sunetul surd al flăcărilor care-l înghițiseră. Orlo se retrase pentru că era de nesuportat să stea la un metru și jumătate de acea pălălaie. La cinci metri era dogorâtor, iar la cincisprezece descoperi că se afla între cei doi savanți așa că se opri și constată că temperatura era suportabilă.

Tot atunci văzu că ceilalți patru soldați căzuseră și se zbăteau în agonie. Dar, indiferent de cât de tare sufereau, chinurile lor nu se puteau compara cu iadul de flăcări de pe podeaua de marmură pe care, cu câteva clipe înainte, fusese un locotenent al gărzii.

În câteva minute focul conteni pentru că nu mai avea din ce să se mai întrețină în afară de o mână de cenușă. Unde înainte fusese ofițerul nu mai rămăsese decât fumul dens. Imediat după aceea și soldații încetară să se mai zbată și rămaseră nemișcați.

— Ascultă, puștiule, ne pare rău că te-am supus la așa ceva, îi zise Yuyu, dar să te vedem prizonier a fost picătura care a umplut paharul.

În acest fel află Orlo adevărul. Din păcate, nu era deloc momentul să le destăinuie care era realitatea pentru el.

McIntosh rosti:

— Au fost în legătură permanentă cu biroul gărzii. Este clar că atunci când semnalul s-a oprit, așa cum s-a întâmplat cu o clipă în urmă, cineva a și pornit încoace. Deci, ce facem mai departe? Părea resemnat.

Negrul întrebă:

— Tu cum vrei să treci în neființă? Cu arma pe faza de dezintegrare sau cu ea activată pentru foc?

— În ambele cazuri este ceva extrem de brutal, veni răspunsul. Tu cum vrei să mori?

Orlo înghiți în sec – și-și reveni.

— Ascultați, le zise grăbit, ce-ar fi să mergeți acum în apartamentele voastre? Nu e momentul pentru asemenea decizii pripite. Vom hotărî mai târziu ce să facem.

— Mai târziu, răspunse McIntosh, *ei vor decide,* nu noi. Se întrerupse. Nu, mai bine ascultă tu la noi. Putem să-ți oferim libertatea definitivă, chiar acum, pe loc.

Fără să ia în seamă dispoziția lor morbidă, Orlo le zise cât putu de repede:

— Azi o să vin să iau prânzul cu voi. Să fiți acolo și vom sta de vorbă atunci. Acum plecați de aici!

Cei doi încă ezitau. Dar pe fețele lor se vedea bine că apăruse deja o rază de speranță. Neliniștit, Orlo îi prinse pe cei doi de câte un braț și îi împinse. Pe moment, bărbații rezistară.

— Plecați acum, înainte să vină ceilalți, șuieră Orlo

Îi convinse. Cei doi bărbați își luară tălpășița de acolo.

Liniște.

Orlo rămase pe coridor, înconjurat de cei cinci soldați morți. Încercă să se gândească ce să facă atunci când va veni echipa de salvare. Avu parte de un răgaz de numai nouăzeci de secunde, înainte să apară în fugă căpitanul gărzii cu o jumătate de duzină de soldați.

Privindu-i cum se apropiau, tânărul admise că apariția lor promptă la locul faptei se datora în exclusivitate sistemului de protecție care funcționa fără reproș. Dar acum era pregătit pentru ei.

Orlo îi strigă căpitanului și oamenilor săi:

— Fă-mi rost de o altă escortă. Și curățați mizeria. Nu se discută nimic despre ce s-a petrecut aici până când nu se face o anchetă oficială.

Era, așa cum intuise inspirat, cea mai bună soluție de moment. După aceea, în numai câteva clipe, o pornise iar spre birou. De această dată condus chiar de căpitan și de trei din cei șase soldați.

Rămânea de văzut cum avea să se descurce mai departe.

12

În vreme ce mergea, își dădu seama că avea de rezolvat două probleme. Una era șocul pe care îl mai resimțea față de ceea ce se întâmplase.

Pe asta o voi rezolva mai târziu, își spuse… pentru că cea de-a doua problemă – ce să facă cu crimele – avea prioritate. *Ceva* trebuia făcut. Ce anume?

Pentru câteva clipe se gândi să apeleze la o metodă extrem de periculoasă: oare un Membru al Prezidiului putea păstra sub tăcere așa ceva? Dar de fapt se reducea la: ar putea un ordin, ca cel pe care deja îl dăduse, să-l oblige pe căpitanul gărzii să nu raporteze dezastrul superiorilor săi?

Deși nu-i convenea să admită, nu credea că ar fi fost cu putință. Cineva ținea socoteala oamenilor. Trebuia să existe un punct de înregistrare prin care trecuseră înainte să intre în serviciu… Bine, cugetă Orlo obosit, o să întreb pe careva. O să-l sun… pe cine?

După cum reieși puțin mai târziu, și această decizie nouă trebuia regândită. În acel moment grupul tocmai dădu colțul coridorului. Iar acolo, drept înainte, era o ușă care se deschidea spre o anticameră foarte mare, bine luminată, a unui departament cu personal numeros.

De aproape, anticamera cea mare se dovedi a fi împărțită în mai multe birouri mici despărțite între ele prin pereți transparenți de sticlă, aproape invizibili. În fiecare separeu de acest gen lucrau de la trei până la cinci oameni. Prin fața separeurilor exista și un mic hol, pe care erau așezate dulapuri pline de dosare.

Orlo se uită în jur și apoi se întoarse spre ofițerul care-l adusese până acolo.

— Asta e? Întrebă.

— Acesta este cartierul dumneavoastră general,

domnule. Pe aici pe undeva este și domnul Bylol, șeful de cabinet. Dați-mi voie să-l găsesc pentru dumneavoastră.

— Nu, îl caut eu singur, răspunse Orlo. Te poți întoarce la postul dumitale.

Privi plecarea militarilor. Când, un moment după aceea, o porni de-a lungul holului interior, ușa din capătul lui se deschise deodată. Pragul ei fu trecut de un bărbat subțire, care părea extrem de grăbit. Când se opri în fața lui Orlo, tânărul constată că individul roșu la față, care de abia mai sufla, avea și un început de chelie. Semăna destul de bine cu restul funcționarilor pe care-i mai întâlnise în scurta sa carieră postuniversitară.

— Domnule Thomas, suflă omul, tocmai acum am fost informat de sosirea dumneavoastră. Vă rog să mă scuzați că nu v-am întâmpinat la ușă. Eu sunt domnul Bylol, asistentul dumneavoastră administrativ. Permiteți-mi să vă arăt biroul.

Orlo îi acordă permisiunea pe loc... Întrebare (cineva trebuie s-o fi ridicat): ce fel de birou dai unei persoane care mai are doar trei zile de trăit? Răspuns: dacă nu are decât douăzeci de ani și vrei să-l fraierești, îi oferi ceva mai mare decât s-ar aștepta, inclusiv spațiu în plus, pentru viitoarele angajări, de parcă ar avea un viitor.

Orlo începu să se plimbe dintr-un departament în altul, încercând să priceapă ce se petrecea în fiecare: fizică, matematică, electronică, fotografii, biologie, astronomie, rachete, transporturi, inginerie, energie – imediat după aceea intră într-un birou gol.

Domnul Bylol îi explică îndatoritor:

— În câteva zile vom mai angaja personal adiacent. Am înțeles că se pune în aplicare un nou proiect.

— Da, încuviință Orlo, încercând să-și amintească despre ce anume era vorba. Se discutase despre el în timpul prânzului pe care-l luase alături de savanți. Dar nu-şi mai mintea prea bine, decât de...

— Higenroth, rosti deodată.

— Sistemul de Penetrare, zâmbi subțirelul, frecându-și mâinile lungi și slabe.

Orlo încercă să-și înăbușe impulsul de a se comporta de parcă ar fi știut despre ce era vorba. Era foarte nemulțumit de el și chiar se gândi: nu e cazul să arăt că știu ceva când eu nu am habar despre ce e vorba… Cu glas tare rosti autoritar:

— Ceva mai târziu aș vrea să fiu informat despre noul proiect.

Domnul Bylol îi zâmbi iar.

— V-am luat-o înainte. Am și pregătit câteva rezumate. Dar, desigur… zâmbetul dispăru, personalul de la secretariat nu poate face mai mult de atât. În cele din urmă, rosti pe ton de scuză, va trebui să-i lăsați pe savanți să vă informeze direct.

Orlo încuviință. Acceptase deja faptul că toți cei aflați în secretariat erau practic la dispoziția lui. Așa cum considera că întregul departament, cu tot echipamentul aferent, era sub controlul său direct.

În acel moment se afla într-unul din birourile mici. Imediat, curiozitatea care-l tot împunsese de când intrase acolo, îl birui. Așa că întrebă:

— Ce țineți în dulapurile astea?

Decise imediat că numai o întrebare nu exprima suficient de bine puterea sa de a controla situația. Se apropie de un dulap și trase de un sertar. Pe el stătea scris: „Confidențial – a se deschide numai de personalul autorizat.” Sertarul se deschisese cu greutate atunci când trăsese de el. Dar cel mai important lucru era că nimeni nu se clintise. Cele două femei tinere plus bărbatul matur care se ridicaseră la intrarea lui, rămăseseră nemișcați, gata să-l servească. Domnul Bylol era și el prezent, cu același zâmbet supus, frecându-și de zor mâinile.

Satisfăcut, Orlo se uită la dosarele de plastic din interior. Alese unul la întâmplare, îl scoase, îl așeză pe una dintre mese, se așeză și se apucă să-l răsfoiască.

Rapoarte.

Dări de seamă amănunțite despre ultima zi pe care o trăise profesorul Dun Higenroth, așa cum fusese descrisă de diverse persoane și după interviurile îndelungate cu Eidy.

Cum nu erau genul de detalii cu care să se ocupe cineva cu statutul lui, de abia dacă observă despre ce era vorba; nu se apucă să citească pe îndelete vreuna dintre hârtii. Închise dosarul, reținând numai că fusese întocmit cu migală și multă muncă… Bun, se gândi imediat, deci tot ce se cunoaște despre proiectul cel nou se află aici, în aceste birouri și în dosare. Așadar aceasta este prima mea sarcină. De felul în care o s-o duc la îndeplinire depinde șansa mea de a rămâne pe aici destul de mult încât să îmi fac o idee despre tot ce se petrece la palat, care este situația generală.

Acela era primul punct, destul de obscur, al planului pe termen lung pe care îl schițase. O greșeală, desigur. Adevărul era că trebuia să facă foarte multe, într-un răstimp foarte scurt. Din nefericire nu luase o hotărâre înțeleaptă. Evitarea problemei. Așteptarea în locul acțiunii imediate.

Consecința imediată: presiunea pe care o simțise de la vârsta de cincisprezece ani, de când apăruse Planul cel Mare legat de Lilgin și fraierii lui cei tineri… cedă puțin.

Asistentul lui deja îl conducea pe holul interior spre o ușă care se deschidea într-o încăpere ai cărei pereți nu erau transparenți.

— Biroul dumneavoastră personal, domnule.

De fapt nu era decât o anticameră impozantă în care lucrau trei tinere la trei mese de lucru înconjurate de dulapuri. Și ele se ridicară în picioare la intrarea lui, zâmbind atunci când se prezentară și se înclinară ușor.

Următoarea destinație, o altă ușă. Aceea ducea spre anticamera interioară în care lucra o singură femeie la o masă de lucru mult mai mare, înconjurată de echipament

mult mai complex: un intercom cu monitor lat, un mic panou cu butoane de control și un sistem privat pentru copierea documentelor importante. Și tânăra de acolo sări în picioare atunci când cei doi își făcură apariția în prag. Era o brunetă cu chip rotund și corp frumos modelat, care părea oarecum cunoscută. Bylol tocmai voia s-o prezinte când Orlo o recunoscu deodată pe Lidia.

Ce ciudat, cugetă imediat. Oare cum de a ajuns aici?

Se apropie de masa ei de lucru.

— Vreau să-ți mulțumesc, îi zise, pentru amabilitatea pe care mi-ai arătat-o seara trecută.

Lidia se aprinse la față de mulțumire. Orlo, din poziția în care se afla, le putea vedea pe celelalte două fete din camera alăturată care se uitau la Lidia cu ochi mari, în care se citea invidia. Pentru ele, ceea ce se petrecea trebuia să pară de-a dreptul fantastic. O secretară căreia i se adresase un Membru al Prezidiului pe un asemenea ton amical. Felul în care noul membru fusese favorizat de dictator nu era deloc important la acest nivel al vieții. Oamenii de acolo presupuneau din capul locului că primise postul pe merit. Nu se știa motivul pentru care fusese promovat și nimănui nu-i păsa.

De fapt, cugetă Orlo cu amărăciune, nici măcar eu nu știu de ce am fost onorat…

Nu mai avu vreme să se gândească la strania coincidență care i-o scosese iar pe Lidia în cale pentru că Bylol deschisese ușa din spatele ei și-i făcea semne să vină.

— Domnule, îi zise ceremonios, acesta este biroul dumneavoastră.

Orlo văzu mai întâi strălucirea parchetului și faptul că părea să fie o încăpere foarte mare. Interiorul era la fel de luxos mobilat ca și apartamentul pe care-l primise în palat. Pereții laterali erau ocupați cu rafturi cu cărți, iar cel din spate avea ferestre largi și o ușă franțuzească care dădea spre o secțiune a grădinii. Mai existau și două uși opace care dădeau spre – Dumnezeule! – o bucătărie și un

dormitor.

Era de fapt ca un al doilea apartament. Dormitorul avea același covor gros pe jos, plus alte două carpete așezate de-o parte și de alta a patului dublu. Era aproape o copie a dormitorului din apartamentul din palat. Era un al doilea loc al său în care putea dormi, mânca și trăi – dacă voia.

Era aproape o ironie: după ce plecase din căminul părinților săi (familia Thomas) la optsprezece ani, așa cum cerea legea pentru toți tinerii, indiferent de sex, primise în schimb o cămăruță minusculă în care să trăiască. Acea condiție fusese etichetată drept: „Primul pas spre independență". Cămăruța în care locuise se afla într-o clădire de garsoniere dintr-un cartier în care nu existau decât asemenea cămine pentru tineret. Zona fusese dotată cu centre comerciale și alte facilități create special pentru bărbații neînsurați. Cine voia să plece seara din zonă trebuia mai întâi să facă rost de o autorizație specială.

În cealaltă parte a orașului exista un cartier similar creat pentru tinerele necăsătorite. Puntea care lega cele două cartiere era un calculator specializat în împerecheri. Cine voia să se căsătorească introducea în acest calculator un formular special în care preciza calificările obținute la nivel profesional, ce fel de gusturi avea și cerea permisiunea de a se căsători.

Iar el trecuse, în numai două zile, de la cămăruța de acolo la luxul palatului.

După tot ce i se întâmplase nu era de mirare că-i venea greu să se adune. Dar Orlo încercă. Se îndreptă spre masa de lucru așezată în fața ferestrelor largi. Se așeză pe scaunul din imitație de piele, se lăsă pe spătar și savură senzația de confort. După aceea începu să cotrobăie prin sertare. Erau pline – Orlo nu verifică să vadă ce anume era în fiecare. Observă numai că avea tot ce-i trebuia la îndemână.

În timpul acelor momente mintea îi lucrase cu

febrilitate. Așa că ajunse repede la o decizie. Intenționa să ia prânzul cu același grup de savanți ca și în ziua precedentă. Așa că-i spuse lui Bylol să-i rezerve locul la masă. Iar după aceea, s-o trimită pe una din fete cu rezumatul privitor la chestiunea Higenroth.

Lidia a fost aceea care i-a adus dosarul. Așa că avu ocazia să-i pună întrebarea care-l frământase.

— M-am oferit voluntar, îi explică ea, după ce ți-am văzut fața la televizor și mi-am dat seama că era vorba de dumneata.

— De ce?

La prima lui întrebare, fata roșise ușor. Auzind cea de-a doua întrebare, obrajii îi luară foc. Dar glasul, atunci când vorbi, rămase mai departe calm.

— Fiecare speră să i se întâmple ceva special, îi zise. Eu am sperat ca întâlnirea noastră întâmplătoare de ieri, faptul că am stat de vorbă, să ducă la ceva special și pentru mine.

— Cum ar fi?

— Faptul că acum vă sunt secretară, răspunse, e deja un salt înainte. Dar, desigur, singura speranță a unei femei este ca un bărbat cu o funcție importantă să ajungă să fie interesat personal de ea.

Orlo se pregătise pentru această eventualitate. Dar era curios, și, dintr-un motiv necunoscut, nu se simțea deloc deranjat de această discuție de o natură intimă. De asemenea, fusese întotdeauna capabil să ducă o conversație până la capăt, indiferent de natura ei.

— Ai acces la vreun fel de pastile contraceptive? O întrebă.

— Sunt sigură, îi răspunse fata, că ai putea să-mi faci rost de autorizație pentru ele.

— Și ești gata să le iei?

— În secunda în care le-aș primi, mărturisi ea, deși glasul începuse să-i tremure și ochii căprui i se umeziră. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, îl imploră, faceți

rost de ele. Am douăzeci și doi de ani și mi s-a refuzat cererea de a mă căsători, nu voi putea face dragoste toată viața dacă dumneavoastră nu o autorizați.

Orlo se lăsă moale în scaun, de parcă ar fi fost vlăguit. Emoția ei îi penetrase toate barierele și-l lovise în plin. Dar o întrebă liniștit:

— De ce ți-a fost refuzat dreptul de a te căsători?

— În fișa medicală este precizat faptul că în familia din partea mamei a existat un caz de nebunie cu două generații în urmă.

— Înțeleg. Cu toate astea…

Ceea ce vedea el în acel moment de tristețe era faptul că cel mai mare nebun al lumii – Martin Lilgin – stătea și-și permitea să judece viețile celorlalți, hotărând ce trebuia continuat și ce nu, modificând rasele, interzicând, aprobând, refuzând, autorizând, condamnând, lăudând și așa mai departe până la îngrețoșare, totul pe baza anumitor standarde închipuite de propriul său creier. Într-un fel, nu era ceva rău în încercarea de a elimina nebunia din rasa umană, dacă ar fi fost o boală ereditară.

— Cu toate astea, reluă Orlo, chiar și cei cu o asemenea moștenire genetică primesc adesea permisiunea de a se căsători dacă sunt de acord să nu aibă copii.

Tânăra din fața lui răspunse cu amărăciune:

— Mi s-a spus că sunt genul de femeie cu înclinații puternice spre maternitate.

Orlo observase că vorbise pe un ton calm, fără să se scuze. Așa că o întrebă:

— Nu se poate avea încredere în tine să-ți iei singură pastilele?

— Nu. Dacă mi s-ar oferi ocazia, aș face un copil imediat. Uimea calmul nefiresc cu care-și acceptase destinul.

— Deci ar trebui să-ți dau eu pastila și să stau lângă tine până când o iei?

— Da. Simplu.

— Ei bineeee, oftă Orlo cu toleranță, oricum ar fi, este o problemă care cere timp. Așa că mă voi gândi cu atenție la ea și vom relua discuția mai încolo, după ce mă voi interesa și eu – și promit s-o fac.

— Oh, mulțumesc. Fata începu să plângă de-a binelea. Vă promit, suspină, că voi fi amanta perfectă, că vă voi accepta fără probleme, nu voi încerca să profit în mod public și voi fi foarte politicoasă în orice situație, adresându-mă cu domnule Thomas mereu…

Orlo zâmbi.

— Cel puțin văd că știi care sunt constrângerile unei asemenea relații și apreciez grija ta. Se întinse după manuscrisul de pe marginea mesei. Ăsta este rezumatul Higenroth?

— Da… domnule Thomas.

— Lidia, îi zise el foarte serios, trebuie să citesc raportul ăsta înainte de masa de prânz. Nu am ce face. Trebuie să știu despre ce e vorba aici. Vrei să fi fată bună și să te duci la tine în birou până când te chem din nou?

— Desigur, răspunse ea. Mâna îi dispăru între sâni ca să reapară cu o mică batistă. Își șterse grăbită ochii. Nicio grijă, îmi revin imediat.

După aceea ieși din birou și închise ușa în urma ei.

Orlo simți nevoia să se sprijine de spătarul fotoliului ca să se gândească de ce nu o refuzase pe Lidia categoric așa cum o refuzase pe Sheeda, care era cu mult mai atrăgătoare, atât din punct de vedere intelectual cât și fizic…

Își reprimă impulsul pentru că avea talentul de a alunga anumite gânduri pentru a le analiza mai târziu, în momentele de răgaz. De aceea reușise mereu să facă lucrurile în ordinea cuvenită.

Se apucă să citească plin de încredere povestea lui Higenroth. Dar, după o pagină, constată că nu era deloc atent la rezumat.

Se gândea în continuare la Lidia.

Ceea ce îl nedumeri. Deși, nu era deloc surprinzător.

Orlo scoase capul pe ușă și-i ceru Lidiei:

— Spune-i domnului Bylol să vină la mine.

Când deșiratul Bylol își făcu apariţia, Orlo îl puse să închidă ușa și de abia după aceea îi zise:

— Te rog să-mi faci rost de o sticluță de anticoncepționale până în această după-amiază.

— O sticluță cu câte, domnule?

— Oh – știa așa de puține detalii despre întreaga procedură – păi, o provizie de o săptămână pentru o singură persoană.

— Bărbat sau femeie, domnule?

Orlo nu crezuse că existau asemenea pastile și pentru bărbați. Așa că se trezi ezitând. Nu era deloc nerăbdător să ia și el vreun drog. Alungă pe loc lașitatea și răspunse:

— Dacă mă gândesc mai bine, vreau câte o sticlă din fiecare tip de pastile. Dar vezi să aibă etichete ca să nu încurc drogurile.

În nici treizeci de minute, în vreme ce el continua fără spor să studieze dosarul Higenroth, domnul Bylol îi puse pe birou un mic pachet.

— Pastilele pentru femei, îi zise asistentul, pot fi luate pe cuvânt chiar de la centrul farmaceutic din palat. Sunt aici, în pachet. Medicamentele pentru bărbați se găsesc în altă parte, am făcut comandă și vor sosi până mâine seară.

Acest mic incident, gândi Orlo, spune foarte multe despre atitudinea bărbaților din palat. Dar încuviință din cap, apoi își concedie asistentul fără un alt cuvânt.

După plecarea lui Bylol, Orlo se lăsă pe spate în fotoliu. Respira cu greutate. Se gândea din nou că nu făcuse bine că o alesese pe cea mai puțin atrăgătoare dintre cele două femei ca să-și înceapă viața sexuală. Dar o altă parte din el accepta faptul că virginitatea unei femei bune era mai prețioasă decât cea a unui bărbat. De aceea, Sheeda trebuia cumva protejată. De asemenea, la douăzeci și doi de ani, Lidia era parcă mai matură, mult mai potrivită

pentru el. Iar faptul că se oferise singură ascundea o situație mult mai complexă. Nu se oferise chiar de bună-voie, nu în acele circumstanțe. Dar ea așa credea; Orlo era sigur. Ca atare, într-o lume în care oamenii nu aveau habar de ce făceau anumite lucruri, oferta ei era valabilă.

După ce citi cu atenție instrucțiunile de pe sticluță, Orlo o sună pe Lidia să vină la el. Imediat ce intră, îi dădu o pastilă. Și o privi înghițind-o supusă.

— Acum, îi zise, intră în dormitor, dezbracă-te și urcă-te în pat. Voi veni și eu în zece minute.

Se ținu de cuvânt.

În mai puțin de jumătate de ceas era din nou la masa de lucru. Iar de această dată vechea lui metodă de concentrare dădu roade. Petrecu restul dimineții ocupându-se de cazul Higenroth. Desigur, fără știrea lui, raportul nu cuprindea nici cea mai mică referire la schimbarea copilului lui Higenroth cu cel al familiei Thomas, care avusese loc cu mai bine de douăzeci de ani înainte. De asemenea, Orlo nu avea habar ce dezbatere aprinsă se stârnise în mintea dictatorului dacă să-l lase sau nu să afle așa de multe lucruri. Dar în cele din urmă – ca întotdeauna – logica câștigase bătălia.

Planul conceput împotriva lui Orlo Thomas era extrem de simplu:

De ziua lui (așa se dedusese) urma să aibă gânduri spontane legate de Sistemul de Penetrare. Acestea aveau să fie de fapt sugestiile și explicațiile pe care tatăl lui, profesorul Higenroth le programase în el cu multă vreme în urmă. Dacă între timp, în acele ultime zile înainte să se întâmple așa ceva, era intens implicat într-un proiect cu aceeași temă, rezultatul avea să fie confuzia între programarea anterioară nașterii lui și ceea ce se petrecea în prezent.

De aceea – așa se presupunea – putea crede că noile gânduri erau de fapt propriile speculații și idei. Nu avea să-și dea seama că erau de fapt mesaje din trecut.

În plus, indiferent de ceea ce făcea sau cum reacționa, în niciun caz nu trebuia să aibă vreun contact personal cu dictatorul.

În afară de asta, dacă împotriva lui se ridicau suspiciuni grave, trebuia ucis pe loc.

Dacă se întâmpla așa ceva, atunci Lilgin avea să renunțe cu regret dar fără discuții la toate informațiile cu privire la Sistemul de Penetrare.

Vestea despre moartea celor cinci soldați din gardă era uluitoare. Planul original trebuia modificat.

Doi dintre cei peste două sute de savanți arătaseră că aveau în posesia lor arme imbatabile. Era o mare scăpare din partea celor care asigurau securitatea și multe capete aveau să cadă. Până atunci însă, Orlo nu mai trebuia lăsat să se apropie de savanți.

Cum se putea ajunge la o asemenea modificare majoră fără a-l face suspicios?

Ușa de la biroul lui Orlo se dădu de perete. Domnul Bylol își făcu apariția gâfâind. Ochii îi erau larg deschiși și vag sticloși.

— Domnule, izbucni, vă rog să mă scuzați. Membrul Prezidiului Jodell vă caută la intercom.

Individul părea copleșit de personalitatea celui care-l căuta. Picioarele îi tremurau de spaimă. Gura i se deschidea și i se închidea, fără să scoată un sunet. Tăcut, arătă spre intercomul de pe masa de lucru și îi făcu semn cu mâna de parcă ar fi vrut să-i spună: „Pentru numele Domnului, mai repede!”

Orlo și-l amintea pe Jodell de la cina de cu o seară înainte. Un individ cu fălci puternice de vreun metru și șaptezeci înălțime. El fusese unul dintre bețivii care cântaseră. Când se așezaseră la masă Orlo îi văzuse ochii reci și cruzi și nu observase vreun semn de beție în ei.

În afară de Megara, Jodell era cel mai important personaj din Supremul Prezidiu. Desigur, amândoi erau cu

totul subordonați lui Lilgin.

Jodell era Numărul Trei în ierarhia puterii.

Orlo se simți scuturat de un fior de aprehensiune. Dar la suprafață părea calm, mai ales atunci când apăsă pe butonul intercomului și rosti spre chipul de pe monitor:

— Domnule, vă stau la dispoziție.

— Ești singur? Se auzi un glas de bariton.

Orlo îi făcu semn lui Bylol care ieși grăbit din birou, închizând încet ușa.

— Acum sunt singur, domnule.

— Tocmai m-a sunat Șefu', îi zise fața de pe ecran. Crede că ar fi bine ca următoarele zile să le dedici studierii profunde a chestiunii Higenroth.

— Chiar acum citeam rapoartele, domnule.

— Nu e decât un început superficial. Tonul era neînduplecat. Trebuie să te întâlnești cu toți oamenii implicați. De exemplu, mergi s-o vizitezi pe fosta doamnă Higenroth chiar în după-amiaza asta, discută și cu doctorul Glucken. Să nu uit, vezi să nu iei prânzul cu savanții azi sau mâine și să nu vii diseară la cina cu Lilgin. Poți lua cina cu Șeful mâine seară. Să sperăm că până atunci vei cunoaște cât mai multe despre Higenroth.

Multe sfaturi și informații noi. Ceea ce însemna că nu se descurcase prea bine. Sugera de asemenea că trebuia să plece din palat.

Orlo se simți oarecum șocat. Crezuse că era în continuare prizonier și că nu avea voie să părăsească palatul.

Următoarele cuvinte din partea Numărului Trei îi spulberară aceste gânduri. Jodell continuă:

— Prietene, angajații din subordinea ta pot cere tot ce ai nevoie: un avion rapid care să te ducă oriunde în lume, escorte militare, mașini sau ghizi, adrese ori echipament. Totul îți este pus la dispoziție imediat. Rosti apoi tolerant: Dacă ai un scop bun, poți cere chiar și o navă de luptă.

Dă-i puteri aparent nelimitate. Îl va zăpăci mai tare.

— O să plec imediat, se bâlbâi Orlo. Mulțumesc, domnule.

— Nu-mi mulțumi mie, veni răspunsul. Mulțumește-i Șefului. El a sugerat toate astea. Se pare că te place. La revedere.

Se auzi un clic. Monitorul se întunecă. Orlo rămase nemișcat, copleșit de toate noutățile… „Șeful… se pare că te place…”

Trebuie să mă gândesc la toate astea, își zise Orlo zguduit.

Apăsă pe un buton, iar domnul Bylol apăru în ușă câteva secunde mai târziu. Astfel se puseră în mișcare toate forțele care aveau să-l ajute să îndeplinească „sugestiile” Șefului.

Avionul avea să decoleze la ora două. Familia Glucken fusese anunțată și era gata pentru vizita lui.

Trecură zece minute după ce Bylol îi comunică programul.

Atunci apăru un gând nou care penetră starea de suprastimulare care apăruse după discuția cu Jodell.

Orlo își aminti de *Lista de Sfaturi:* în esență acesta fusese gândul care-l dezmetici.

De cinci ani, din momentul primei lui deșteptări la realitate, scrisese tot felul de sfaturi și sugestii legate de abuzurile și felul în care dictatorul se folosea de tineri. Le subintitulase: „Cum poți evita să devii un fraier”.

În lume nu existau decât trei copii ale acelei liste. Toate trei scrise într-un cod special. Două erau ascunse. Ultima rămasă era în portofel. Orlo știa că nu se despărțise de ea nicio clipă.

Atunci când își aminti de existența listei, surescitarea scăzu considerabil în intensitate… Desigur (se admonestă singur) lista se putea aplica și în situația în care se afla.

Își aminti de primul sfat chiar în vreme ce scotea lista din portofel. Acesta era: „Nu uita, rebelii, fie ei tineri sau mai bătrâni, nu apucă să trăiască mult. Într-un moment de

criză nu trebuie să te lași distras de la ceea ce faci sau trebuie făcut. Nu pierde vremea. Fii curajos.”

În restul listei, pe care o studie câteva minute în șir, nu mai găsi decât o singură altă sugestie care se putea aplica situației lui: „Examinează cu grijă statutul celui care a dat ordinul menit să te distragă. Care este puterea lui în relație cu tine? Te poate penaliza destul de aspru încât ordinul lui să conteze? Ce anume ți-a spus? Există vreo cale de a evita ordinul?”

De la vârsta de cincisprezece ani, în aproape o mie cinci sute de nopți în care se trezise și se gândise cu atenție la toate posibilitățile, începuse să pună în aplicare asemenea sfaturi, încă de atunci, de câte ori avusese intenția să se supună sau să evite vreo situație, sfaturile și sugestiile acelea îl ajutaseră pe Orlo să devină mai hotărât și să înfrunte orice cu capul sus.

Lista își făcu efectul din nou.

Analiză cu atenție întreaga discuție cu Jodell și ajunse la concluzia că individul încercase să-l oprească să ia prânzul cu savanții. Ceea ce era de mirare, pentru că nu avea nicio logică. Examină cu grijă ceea ce vorbiseră și ajunse la o concluzie la fel de uimitoare: Jodell îi spusese să nu se apropie de savanți. Cuvintele, așa cum fuseseră rostite de Numărul Trei, nu reprezentaseră un citat direct al lui Lilgin.

Orlo ajunse la concluzia că Lilgin sigur dorea rezolvată problema Sistemului de Penetrare. Iar savanții trebuiau să participe necondiționat la găsirea unei asemenea soluții.

După ce mai examină lista, își zise că Jodell hotărâse de capul lui să-i interzică întâlnirea cu oamenii de știință. Prima posibilitate era aceea că, fiind implicat în lupta pentru putere, îi căuta nod în papură. Cea de-a doua posibilitate era ceva mai îngăduitoare: Jodell, nefiind om de știință, nu își dădea seama că inginerii de sistem precum Orlo Thomas nu aveau legătură cu munca creativă, nu putea găsi soluții la asemenea probleme.

Care este puterea lui Jodell asupra mea? …Cum amândoi erau membri ai Supremului Prezidiu, cei mai bătrâni puteau doar să dea sfaturi celor mai tineri, în niciun caz ordine ferme.

Desigur, decise Orlo, nici savanților nu le putea spune nimic care să-i supere. Important era să le dea raportul cu privire la cele întâmplate, la ce se aștepta din partea lor și să-i sfătuiască să fie prudenți.

Prudența! Acela era cuvântul de ordine.

Așa luă naștere hotărârea cea mai imprudentă.

13

Așezat la masa de lucru, Orlo făcu o presupunere:

…Într-un complex așa de mare cum era palatul dictatorului, nu puteau fi monitorizate toate activitățile neînsemnate. Și dacă erau, atunci nu ar fi fost considerate destul de importante ca să fie raportate eșalonului superior.

Drept care, îl chemă iar pe Bylol și îi ceru să sune la cantina savanților și să ceară ca masa șapte să fie pregătită la ora douăsprezece și jumătate în loc de unu. Îl instrui să ceară ca masa să fie doar aranjată pentru ora aceea. Mâncarea putea fi servită ca de obicei, la unu… De asemenea, îi ceru să-i anunțe pe cei de la masa cu pricina cu multă discreție…

La 12.22, Orlo se ridică de la masa de lucru și se îndreptă spre o ușă laterală a biroului. O descuie cu cheia pe care o primise de la Bylol. De acolo intră pe un hol îngust. Încuie ușa în urmă. Holul îl conduse câțiva metri până la o altă ușă, pe care o deschise cu aceeași cheie.

De acolo dădu în holul principal al Orașului Comunicațiilor.

Tăcut și singur, având asupra lui doar o armă – un pistol de dimensiuni reduse în buzunarul din dreapta – Orlo o porni spre cantina savanților.

Nu fu deloc surprins să-i găsească printre cei sosiți mai devreme și pe Gar Yuyu și Sandy McIntosh, cei doi ucigași de dimineață. Era ora 12.27 p.m.

Lângă masă se adunaseră opt bărbați; deci nu putea discuta imediat cu cei doi. Dar Orlo îi salută cu căldură.

Yuyu îi răspunse vesel. McIntosh, bărbatul subțirel și roșcat, părea tăcut și absent, de parcă nici n-ar fi auzit cuvintele lui Orlo. Dădu din cap, se întoarse și se așeză primul la masă.

Orlo putu deduce, după felul în care se comportau ceilalți față de cei doi, că nu aflaseră ce se petrecuse de dimineață. Nici chiar Peter Rosten nu fusese anunțat de prietenul său, generalul Armidge. Sau, dacă acesta îi șoptise ceva, atunci era un adevărat maestru al disimulării. Pentru că atunci când apăru împreună cu Ishkrin, la douăsprezece și jumătate fix, îi strânse mâna și îi zise:

— Prietene, Ishkrin ne-a spus cum ai dispărut noaptea trecută și ne-am făcut griji din cauza ta.

Alături de Peter, Ishkrin întrebă:

— Cum s-au descurcat ițele? Părea sincer ușurat. Eu unul mă bucur să te văd reîntors printre noi.

Orlo zâmbi și răspunse:

— O să spun toată povestea în câteva minute, după ce se va aduna toată lumea. Ai răbdare cu mine până atunci.

Omulețul se arătă uimit.

— Nici măcar un indiciu mititel pentru cei doi oameni care-ți vor binele – Peter și cu mine? Măcar o aluzie?

— Vei vedea de ce în câteva clipe, se scuză Orlo. Apoi repetă: Ai răbdare cu mine.

Sosiră și alți bărbați. În vreme ce se așezau la masă, deveni evident că nu lipsea nimeni. Fiecare stătea pe locul lui. Cu excepția lui Orlo.

Orlo rămase un moment cu privirea ațintită asupra farfuriei, apoi privi în jurul mesei, încercând să-i identifice pe cei pe care-i văzuse și cu o zi înainte în funcție de locurile în care stăteau.

Își aminti de câteva nume. Era un progres.

Se apucă să le spună despre avansarea pe care o primise. Când termină de vorbit, în jurul mesei se instală liniștea.

Erau cu toții șocați; Orlo vedea bine. Existau acolo oameni capabili să facă raționamente logice la cel mai înalt nivel, care-și suportau situația cu grația celor care acceptau că oamenii pot avea și ghinion în viață – și că ei fuseseră ghinioniști. Trăiau într-o lume în care un om era

așa de nebun încât credea că avea dreptul să controleze toate sufletele de pe planetă. Văzuseră că aceea era situația și o acceptaseră. Știau că orice raționament era lipsit de valoare. Ca atare, se adaptaseră și se comportau conform dictonului „mai bine viu decât mort”. Dar, din când în când, sistemul lor de apărare era spart. Iar numirea lui – numirea lui imposibilă în Prezidiu – le penetrase apărarea.

Liniște la masă. Cei din jurul ei priveau spre farfuriile goale. Nu se vedea niciun zâmbet; era aproape ca și cum nimeni nu ar mai fi respirat. Orlo își ținu răsuflarea în vreme ce aștepta o reacție.

Aceasta veni din partea lui Anden Duryea. Matematicianul ridică privirea spre el și-i zise:

— Am trecut deja prin minte toate probabilitățile legate de…, ezită o clipă, această situație. Imaginați-vă, continuă pentru toți, un tânăr de douăzeci de ani al cărui trecut reflectă rezistența fățișă față de planurile dictatorului – un tip special de rezistență, prin care a încercat să combată politica de promovare a celor tineri și neștiutori pentru a menține un tiran la putere. Nu pare să existe nicio relație de cauză-și-efect în această alegere. Vrea oare Cel Mare să evalueze de aproape persoana care a intuit care-i este planul? Metoda obișnuită de a rezolva problema disidenților, fie ei de stil vechi sau nou, este fie o execuție rapidă, fie încarcerarea permanentă.

Atunci când ajunse în acest punct, bătrânul se întoarse să-l privească pe Orlo.

— Unde e biroul tău?

— Aici, răspunse tânărul.

— Înțeleg, încuviință Rosten. Deci ești în continuare prizonier. Se înveseli deodată. În tot cabinetul nu există decât un singur alt om în aceeași situație: Megara.

La masa cea lungă bărbații începură să se anime. Capetele se ridicară. Ochii prinseră să lucească din nou și apărură chiar și câteva zâmbete strâmbe pe chipurile

imobile de dinainte.

— Domnilor, de ați putea vedea ce reacție aveți, le zise Orlo. Dar, înainte să fac comentarii pe această temă, aș vrea să-i pun câteva întrebări domnului Rosten despre Megara. Am crezut că Megara este cel mai apropiat prieten și sfătuitor al lui Lilgin. Mai mult, am auzit la un moment dat că Lilgin, când are vreo problemă, îl cheamă pe Megara în dormitor și discută cu el toată noaptea.

Matematicianul încuviință din cap.

— Dar soția lui Megara, care este o femeie înzestrată cu bun-simț și compasiune – sau mai degrabă era – o dată, o singură dată, a încercat să pună o vorbă bună pentru un prieten. A fost condamnată la opt ani de închisoare. Acuzațiile au fost cam așa: abuz de influență, politică de palat în stil vechi și conspirație. Deși și-a executat sentința în urmă cu trei ani, este și acum la închisoare; nimeni nu îndrăznește să sufle un cuvânt despre treaba asta.

Pe chipul lui Sandy McIntosh apăruse un zâmbet larg. Orlo îl observă și rosti imediat:

— Un milion de credite pentru gândurile dumitale, domnule McIntosh.

— Avem în fața noastră, răspunse inginerul, o versiune dusă la extrem a logicii consecvenței. Mi se pare că vechii iezuiți au fost primii care au făcut această greșeală. Începeau interogatoriul persoanei pe care doreau s-o aservească întrebând-o dacă avea credință în Dumnezeu. Și, desigur, în acele zile de început ale creștinismului, era preferabil să crezi în Dumnezeu; deci inocentul nostru răspundea că da. Imediat după aceea venea și următoarea întrebare: credea în viața de după moarte? Și, normal, era preferabil să spună că da, credea. Când se stabilea într-un mod limpede că individul respectiv era creștin fără pată, venea și ultima întrebare, care punea capac: credea persoana respectivă că viitoarea sa existență în rai depindea de ceea ce făptuia pe Pământ? Desigur, amărâtul nostru credea și în treaba asta. Ei bine, pe scurt, mai ales

pentru cei care au mai auzit povestea și înainte (am început să devin plictisitor din cauza tendinței mele de a repeta aceleași lucruri) – în cele din urmă, acest gen de logică conducea victima la renunțarea la toate bunurile lumești, la abandonarea plăcerilor cărnii – ceea ce însemna că trebuia să uite de nevastă și familie – la purtarea unei cămăși aspre pe sub hainele fine și la devotarea vieții în serviciul divinității.

— Și unde este greșeala? Întrebă un individ gras din celălalt capăt al mesei.

— Nu contează, răspunse Sandy. Dacă nu te prinzi imediat, înseamnă că nu ai să pricepi nici în ruptul capului. Dar am să-ți dau un indiciu. Prin acest gen de logică, Lilgin poate să facă tot ce poftește.

Pe lângă alte comentarii, Orlo îl reținu pe cel făcut de persoana așezată pe scaunul Doi, vest:

— În mod sigur este un eveniment cu totul neobișnuit, care va avea repercusiuni neplăcute asupra tuturor celor implicați. Îl sfătuiesc pe domnul Thomas să-și facă repede testamentul. Din observațiile mele am constatat că, cu cât sunt mai tineri, cu atât dispar mai repede. Iar el este cel mai tânăr Membru al Prezidiului de până acum.

Mult prea curând se văzură nevoiți să se așeze la rând ca să-și primească porțiile de mâncare. Orlo insistă ca cei de la masă să treacă în fața lui la rând.

Revenit la masă, cu farfuria plină, mâncă o vreme în tăcere apoi rosti pe un ton de conversație:

— Mă întreb dacă nu ați putea să-mi spuneți ceva despre racheta pe care a trimis-o Higenroth în spațiu. Cât vorbi privi în jur. Observă cu uimire că toți zâmbeau veseli. Dar nimeni nu spuse nimic.

Orlo își îndreptă atenția asupra omului din scaunul Șase, est.

— Domnule Ho, întrebă, ce are de spus departamentul de astronomie? Dacă racheta se află sus, pe orbită, de ce nu o putem găsi?

Jimmy Ho părea sincer amuzat.

— Acolo sus e mult spațiu, băiete. Închipuie-ți că racheta se află sus, la peste opt mii de mile altitudine și la mai puțin de optsprezece mii de mile distanță. Pornind din centrul Pământului, raza acestui cerc de spațiu ar avea între 12 și 22 de mii de mile. Cred că-ți dai seama că această sferă ar avea în jur de 500 de milioane de mile cubice, iar cel mai mare segment în care ar trebui să căutăm ar fi de vreo 12 mii de mile. Vrei să te duci tu s-o cauți? Să nu uităm că Tombaugh a presupus că în acest spațiu ar putea exista și câteva luni mai mici. Dar nu foarte mici. Cu un diametru cuprins între cinci și zece mile. Dar nimeni nu le-a găsit.

Orlo ascultase cu răbdare întreaga explicație. Dar se simțea ușor iritat. Savanții negau cu ușurință orice.

— Domnule Ho, zise iar, am sentimentul că nu vrei să rezolvăm această problemă. De ce?

— Acum ai reușit să mă sperii, puștiule. Așa vorbesc oamenii puterii.

— Trebuie să-mi cer scuze, dar eu nu văd logica declarației.

— Ai început să-ți arăți mușchii – am detectat, cu toate protestele tale, influența lui Lilgin. De abia aștepți să te prezinți la el cu o soluție.

— Doar o clipă, interveni Orlo. Se lăsă pe spătarul scaunului, nedumerit și încruntat. Apoi dădu din cap. Da, este adevărat. Dar sunt și curios. Întreaga afacere mi se pare din ce în ce mai exotică, ca să nu mai spun că este un mister tehnic nerezolvat până acum.

Se întoarse spre Ishkrin.

— Domnule, care este opinia dumitale cu privire la această chestiune? N-ar trebui ca Orașul Comunicațiilor să se scuture de lenea aceasta aparentă ca să găsească o rezolvare? Sau ai interpretat totul altfel decât mine?

Ishkrin își mângâie mustața. Era calm, părea să se gândească cu atenție la întrebare. În cele din urmă, pe

chip îi apăru un zâmbet ironic când răspunse:

— Toată lumea este de acord că Higenroth a fost un geniu. Dar dacă echipamentul acela din rachetă începe să transmită imagini, cei de la sol îl vor localiza în – ia să vedem – se încruntă, prefăcându-se adâncit în gânduri – trei secunde. Dădu din umeri a nepăsare. Deci a încetat să mai fie o problemă atunci când Higenroth a murit. Și atunci, ce-i cu toată agitația asta?

— Excelenței sale i s-a explicat vreodată? Întrebă Orlo.

— De mai multe ori. Vorbitorul fusese un individ mai bătrân așezat în scaunul Trei, vest.

— Să nu uităm, interveni Yuyu, că scopul lui Lilgin este acapararea oricărui sistem perfecționat de spionaj. Imaginați-vă cum stau lucrurile acum, apoi înmulțiți eficacitatea sistemului prezent cu zece milioane de mașinării penetrante, răspândite pe toată suprafața planetei. Uită de treaba asta, fiule. Noi n-o să mișcăm un deget. Lilgin n-are decât să-și pună lingăii la muncă.

Orlo privi iar în jurul mesei. Cu o singură excepție, toată lumea părea să fie de acord. Era ceva cu totul nou. Până în acel moment crezuse că savanții nu erau decât exemple triste ale geniilor frustrate. El se gândise că ar fi trebuit lăsați să lucreze cu instrumentele lor specifice, microscoape, lasere, amplificatoare, coduri în culori şi-aşa mai departe.

Dar acum vedea că se înșelase.

Se ridică.

— Domnilor, aș vrea să vă amintiți cine sunt și ce am făcut, le zise pe un ton formal, și apoi să vă gândiți dacă nu ar fi posibil să găsiți racheta. Nu trebuie neapărat să i-o dați lui Lilgin până când nu obțineți din partea lui o Magna Carta a științei.

Nu-i răspunse nimeni. Putea vedea doar chipurile enigmatice, zâmbitoare și politicoase întoarse spre el.

Cercetând expresiile, Orlo se opri aspra unui chip care, cu un minut mai devreme păruse în dezacord cu ceilalți.

— Domnule, rosti Orlo, cum vă numiți? Făcu semn spre omul grăsuliu care stătea pe scaunul Doisprezece, vest, aceeași persoană care, cu o zi înainte, declarase că intenționa să meargă la bibliotecă să se „documenteze” cu privire la Teoria Penetrării.

— Sunt Joe Ambers, se auzi răspunsul. Carburanți chimici. Continuă foarte calm: întregul concept de a rezista sau de a face planuri împotriva dorințelor dictatorului este greșit. Mai bine lăsăm natura și descoperirile progresive ale științei să-și urmeze cursul; într-o bună zi toate aceste mici dispute vor trece. Domnule, se întoarse, adresându-se direct lui Orlo, convingeți-i pe acești prostănaci să continue munca lor creativă. Creativitatea și noile idei reprezintă cele mai bune soluții la orice fel de probleme.

— Genul ăsta de declarație, comentă omul care stătea chiar alături de Ambers, fie reprezintă un optimism ieșit din comun, fie este pur și simplu cea mai bună acoperire pentru un spion al administrației.

— Bănuiesc, continuă Ambers pe același ton plin de calm, că majoritatea acestor domni înclină spre ultima alternativă. Nu pot decât să repet că… Privi cu atenție în jur. Apoi continuă: Nimeni nu pare să asculte.

— Eu ascult, îl încurajă Orlo.

— Știu, răspunse durduliul, dar acum s-au întors și împotriva ta. Așa că această mică discuție dintre noi pare fabricată special pentru schimbul secret de informații.

Orlo era nedumerit.

— Înțeleg, răspunse, se pare că în locul ăsta e mai multă paranoia decât m-am așteptat. Eu personal am decis de mai multă vreme că adevărul despre dictatură este suficient. Că nu trebuie să-mi mai imaginez și singur alte grozăvii.

În acel moment McIntosh făcu un gest în direcția lui și zise cu simplitate:

— Adevărul este că nu mai putem avea încredere în

tine.

— Am de gând, rosti Orlo răspicat, să încerc să vă câștig încrederea, domnule McIntosh, și pe cea a domnului Yuyu, din motive cu totul speciale.

— Nu văd cum ai putea să ne convingi, răspunse scoțianul cel subțire. În fond, pentru Lilgin moartea a șase oameni sau a cinci sute nu înseamnă nimic. Ca să înăbușe sau să dezvăluie, să ierte sau să pedepsească, totul ar putea face parte dintr-un plan în care soarta oamenilor implicați nu face doi bani.

Orlo se văzu nevoit să fie de acord cu el.

— Așa e, domnul meu, ai mare dreptate. Aruncă o privire la ceas. Aș vrea să mai pot rămâne, poate că în timp am fi găsit ceva în comun, dar din păcate trebuie să plec. Îmi dau seama că problema este acută. La revedere, domnilor. Sper să apuc să vă mai vizitez înainte de decesul prematur pe care mi l-ați prevăzut.

După ce termină de vorbit își împinse scaunul în spate, se ridică, apoi plecă din cantină fără să privească în urmă.

Cincisprezece minute mai târziu urca la bordul unui avion cu super-reacție care putea decola direct, fără să aibă nevoie de vreo pistă de rulare.

14

Se instală cât mai comod în salonul de la bordul avionului. Ca un rege – sau echivalentul său nepământesc.

Însă pe dinăuntru nu se simțea prea grozav. Era teribil de nedumerit. Cum să se descurce cu savanții?

Fusese luat prin surprindere. Analizase greșit atitudinea acelor experți furioși. Sunt de fapt versiuni mai bătrâne ale unor rebeli ca mine, se gândi; doar că nu vor să se implice indiferent de promisiuni…

Drept consecință, făcuse cele mai imprudente declarații.

Bine, își zise obosit, trebuie s-o iau iar de la capăt.

Ceea ce, pentru el, însemna să recitească cu atenție lista. O scoase din portofel după o clipă de șovăială. Apoi începu s-o citească, instalat comod în fotoliul cel mare de lângă hublou.

După o vreme găsi sfatul care se potrivea cel mai bine cu cele întâmplate: „Nu te mira de noroc. Dacă mai târziu se dovedește că inamicul n-a făcut altceva decât să se joace cu tine, vezi Sfatul 34.”

Sfatul 34 era compus din două întrebări: „De ce-și pierd vremea cu tine? De ce își dedică timpul lor prețios persoanei tale?”

Chiar, de ce oare? Se întrebă Orlo.

Mai mult ca sigur că orice alt membru al Prezidiului putea interveni ca să oprească toată acea nebunie.

Dar minutele continuau să se scurgă în liniște. Iar avionul străbătea atmosfera superioară mai rapid decât un glonț tras dintr-o pușcă de mare putere. Orlo rămase mai departe locului, privind în jos prin hubloul imens care atingea podeaua. Datorită formei și mărimii sale considerabile, Orlo putea admira priveliștea în sus, în jos și mult în părți. Aerul avea o claritate de cristal – ceea ce-i

aminti că puritatea lui se datora lui Lilgin. Folosindu-se de puterea absolută și de logica nemiloasă, dictatorul interzisese folosirea automobilelor particulare, modificase toate fabricile poluante, rezolvase problema deșeurilor, protejase cu îndârjire mediul și animalele și pusese capăt bolilor din lumea întreagă. În plus, luptase pentru scăderea costurilor de producție, pusese la dispoziția tuturor oamenilor tot mai multe servicii gratuite – dacă cineva voia să plece undeva, dintr-un motiv întemeiat, era destul să urce într-un avion, tren sau autobuz (dacă motivul nu era destul de bun, costul drumului putea fi chiar libertatea îndrăznețului).

Rezolvarea tuturor problemelor mileniului? Da, putea fi, exceptând…

Orlo discutase despre nedumerirea lui cu un coleg de facultate pe care-l considerase „de încredere”. Concluzia la care ajunseseră: atât logica implicată cât și îmbunătățirile vizibile erau minunile tehnologiei – dar nu pentru ființele umane obișnuite.

Analiza lor se bazase pe reacțiile de bază ale bebelușilor. Dacă erau mângâiați – gângureau fericiți. Dacă erau bruscați – începeau să se teamă. Dacă erau strânși în brațe sau legați în scutece – se înfuriau.

Oamenii erau ținuți din scurt; de aceea erau furioși.

Aceea era natura umană.

„La naiba cu natura umană!”, declaraseră idealiștii. „Vor trece peste ea și se vor conforma!” Dar și ei o spuseseră cu mânie. Se zbătuseră ca să-și păstreze pozițiile și să îi țină pe ceilalți în frâu, lăsându-se dominați.

După ce discutaseră și ajunseseră la această concluzie, „amicul” lui Orlo raportase totul comitetului care conducea căminul facultății. Rezultatul a fost o anchetă lungă și obositoare. Uimitor fusese faptul că după terminarea ei, spre deosebire de alți rebeli, el nu fusese dat afară de la facultate.

„… Nu te mira de noroc. Dacă vezi mai departe că

inamicul n-a făcut altceva decât să se joace cu tine...”

Ce făcea în acea situație?

Tocmai era pe cale să analizeze numirea lui lipsită de orice fel de logică, când fu întrerupt de o bătaie discretă la ușă. Așa de ușoară încât nu ar fi putut fi considerată amenințătoare. Dar Orlo nu era omul care să se ia numai după aparențe, întrebă pe un ton posac:

— Cine-i acolo?

— Generalul Dway, domnule.

— Oh! Intră.

Bărbatul care deschise politicos ușa și intră era comandantul trupelor care-l însoțeau. Avea aproape doi metri în înălțime, cu un chip comun, ochi albaștri și glas profund, plăcut. Se apropie de Orlo și îi zise:

— Suntem gata să aterizăm, domnule. Aveți instrucțiuni speciale?

— Niciuna.

— Foarte bine, domnule.

Generalul plecă la fel de tăcut precum venise.

Orlo nu se mișcă din fotoliu. Încă mai avea impresia că generalul ar fi trebuit să aducă mesajul prin care era destituit și arestat.

În vreme ce se gândea la eventuala sa destituire, avionul ateriză.

15

Casa era destul de plăcută, deși cam izolată. Fusese ridicată în mijlocul unui teren plat, fără vecini apropiați. În curtea din spate avea câțiva pomi și multă iarbă verde, cât puteai cuprinde cu privirea, extrem de bine întreținută.

Avionul cel impozant aterizase cam la două sute de metri de casă, acolo unde pajiștea era perfect netedă. Alături de el aterizaseră și cele șase nave de patrulare care-l escortaseră.

În vreme ce se îndrepta spre clădirea cu două caturi, Orlo privea cu interes în jur. Conchise că era un loc ușor de supravegheat.

Cu acest gând în minte, se întoarse ca să privească mai bine. Atunci când se răsuci observă că, în spatele lui, întregul anturaj se oprise. Până în acel moment fusese absorbit de împrejurimi, nu de cei care-l însoțeau. Acum vedea că erau prezenți la datorie.

Orlo îi privi mirat. Erau mai mulți oameni decât putea număra. Estimă numărul lor la cincizeci. Formaseră o linie dublă destul de dezordonată care se întindea până la rampa de îmbarcare a avionului din care încă mai coborau ultimele persoane.

Constituiau un șir colorat. Majoritatea celor prezenți erau în uniforme, iar fiecare grad avea o altă culoare. Ofițerii superiori aveau uniforme de un maro deschis, cadeții erau în azuriu, iar gradele inferioare în gri perlat. Cei câțiva civili care-l însoțiseră erau îmbrăcați în nuanțe palide de gri și albastru.

Un anturaj. Al său. Vreme de un minut, în care privi la mulțimea de oameni gata să sară, să lupte și să facă orice la comanda sa, neliniștea cu privire la propria poziție dispăru.

Deci așa te simți când ești la putere – bănuiesc că m-aș

obișnui foarte ușor…

Sentimentul puterii, controlul aspra situației.

Gândul adăstă în mintea lui alte câteva clipe. Apoi: desigur, eu sunt împotriva acestui gen de putere coercitivă și abuzivă… Se înfurie pe sine pentru că se lăsase momit de așa ceva.

În cele din urmă își aminti de ce anume se oprise.

Întoarse privirea spre orizont. Văzu mai mulți copaci, așa că îi trebui ceva timp ca să determine în ce parte se afla orășelul pe care-l zărise din avion.

În cele din urmă îl descoperi.

Se afla în partea de nord-est, iar marginea sa era la o depărtare de aproximativ o milă; se vedeau bine câteva case ascunse pe după perdeaua de verdeață.

O singură casă la sud, o singură casă la vest și o singură casă la est. Fiecare la distanță de câte o milă.

Nimic altceva între ele.

Văzând totul așa de uniform proiectat se simți mai bine. Nebunia era deci reală. Nu era doar o iluzie că oamenii erau mereu hărțuiți și spionați zi și noapte.

Ca acest biet cuplu, familia Glucken.

Orlo îi făcu semn generalului Stada Dway. Dway era un bărbat mai bătrân. Probabil era unul dintre cei pe care dictatorul îi păstra prin preajmă pentru că cineva trebuia să fie destul de vârstnic încât să aibă habar de ceva. Generalul se apropie grăbit, salută și zise:

— Da, domnule?

Orlo făcu semn cu mâna spre orizont.

— Care este situația iluminatului acestei zone pe timp de noapte? Întrebă.

Expresia de pe chipul ofițerului se schimbă deodată din interes și atenție într-una de satisfacție.

— Vedeți linia drumului de acolo, domnule, și stâlpii aceia de înaltă tensiune?

Orlo încuviință din cap. Drumul părea să se întindă la o jumătate de milă distanță spre nord, est, sud și vest.

— Pe timp de noapte, domnule, continuă generalul, acest gen de șosele sunt luminate ca ziua.

Orlo acceptă explicația cu o înclinare politicoasă a capului. În același timp gândea: omul ăsta, Lilgin, este cu adevărat neînduărător, așa cum am dedus cu multă vreme în urmă…

Nu era deloc mirat de noua dezvăluire. Să descopere asemenea adevăruri fusese un fel de talent pe care și-l dezvoltase din adolescență.

Cu acest gând în minte, o porni spre casă.

…Mamă și fiu.

Se priveau pentru prima oară.

Orlo ceruse să discute mai întâi cu doamna, așa că în acel moment se aflau amândoi în salonul elegant ale cărui uși de sticlă se deschideau spre terasa din spatele casei.

Fiul tocmai gândea: deci aceasta este fosta mare frumusețe.

Eidy avea patruzeci de ani, aproape patruzeci și unu. Rămăsese însărcinată când trecuse de nouăsprezece ani și jumătate și născuse la douăzeci și ceva de ani; Orlo o vedea pentru prima dată după douăzeci și unu de ani plus trei luni. Nu-și arăta vârsta, dar nu părea nici tânără.

De asemenea, după cum descoperi Orlo, de-a lungul anilor ajunsese să semene cu soțul ei, doctorul Glucken. Asemenea asemănare între un soț și o soție în vârstă fusese observată și înainte de studenții nedumeriți care studiau ecuația umană. Dar procesul prin care se ajungea la o atare asemănare nu putuse fi explicat niciodată de știință.

Cum de era cu putință ca o femeie, care nu avea nicio legătură de sânge cu soțul ei, să ajungă să semene din punct de vedere fizic cu el? Cum de era posibil ca un copil să semene cu mama lui în primii cinci ani de viață, ca după aceea să semene tot mai mult cu tatăl?

Oamenii spuseseră despre Orlo că era „bucățică ruptă

din taică-său”, domnul Thomas.

Orlo nu văzuse nicio asemănare. Dar era adevărat că de mic îl plăcuse pe bătrânul domn Thomas. Așa cum nu o agrease deloc pe doamna Thomas, mama lui. Era la ea ceva ce îl deranjase de la bun început.

Femeia nu avusese deloc răbdare cu el cât fusese mic și nici în timpul adolescenței. Deși în ultima vreme devenise foarte afectuoasă, pentru Orlo era prea târziu. Amintirile ascunse în subconștient, despre primii ani de viață, continuau să-l oprească să-i arate bunăvoință. Nu era un om rău din fire. Dar, fie o evitase, fie fusese amabil cu ea, niciodată nu-i arătase afecțiune.

Eidy își privea fiul fără ca măcar să-l vadă. Veștile subite că se deschidea o altă anchetă o alarmaseră peste măsură, pentru că avea sentimentul că de această dată nu aveau să mai scape cu viață.

Tinerețea extremă a anchetatorului o derutase pe moment. Cât timp discutară, îl privi cu ochi strălucitori. Băiatul avea un aer vag familiar. Dar era prea preocupată de ceea ce i se întâmpla ca să încerce să se mai gândească la el. Adevărul senzațional nu avea loc în realitatea ei.

În vreme ce stătea în fața ei, privind-o, Orlo se tot gândea: Ce naiba caut aici…? Răspunsul stereotip îi răsuna în minte: se „familiariza” cu oamenii și cu faptele deja cunoscute. Un întreg caz putea fi construit cu o asemenea metodă numai că, își zise ridicând din umeri, era o aiureală, o pierdere de vreme.

Impulsul lui: la naiba cu toate. De fiecare dată când îl simțea, încerca să-și țină în frâu plictiseala și să-și ascundă căscatul, continuând să stea locului, cu o expresie politicoasă pe chip.

Eidy mai spuse încă o dată povestea: cum venise acasă într-o după-amiază și își surprinsese soțul cel bătrân cu tot felul de imagini pe pereți și cum profesorul îi ceruse după aceea să nu spună nimănui ceea ce văzuse.

Orlo, care ceva mai devreme citise interviul luat cu

multă vreme în urmă cu privire la același subiect, oftă când auzi cuvintele monotone care ieșeau de pe buzele odinioară perfecte. Totul era la fel. Pentru că, desigur (pentru el era deja ceva evident), Eidy nu știuse niciodată niciun fel de detalii despre munca soțului ei. Nici prin minte nu-i trecuse că fusese martoră la o adevărată minune a științei. Mai întâi ca fată și apoi ca femeie, asemenea chestiuni nu-i putuseră capta niciodată interesul.

Cu toate astea, așa cum o făcuseră și alții înaintea lui, Orlo insistă. În disperare de cauză nu asculta numai ce-i spunea, ci căuta tot felul de înțelesuri subtile în tonul vocii, de parcă așa ar fi descoperit vreo amintire secretă ascunsă în memoria ei.

În cele din urmă constată înfrânt că fosta nevastă a profesorului știa chiar mai puține decât el. Dormise profund atunci când în lumea întreagă se transmisese în direct, prin Sistemul de Penetrare, imaginea dictatorului – rapoartele pe care le citise Orlo declarau cu siguranță că Martin Lilgin în persoană discutase cu Higenroth. Nici Eidy, nici restul lumii, sau Orlo (acum) nu bănuiau că exista vreo dublură de-a dictatorului.

Când ajunse în punctul în care practic nu mai avea ce discuta cu biata femeie neștiutoare, Orlo ezită; apoi puse întrebarea capcană:

— Unde este acum fiul dumneavoastră?

Pe chipul ei apăru o expresie de disperare.

— D-dar, se bâlbâi, ce legătură ar putea avea el cu toate astea? S-a născut de abia un an după aceea. Își dădu seama că asemenea răspuns era inacceptabil în lumea condusă de Lilgin, așa că își luă inima-n dinți și zise: E la colegiu acum.

Imediat după aceea începu să plângă.

— Pentru numele Domnului, domnule, nu încerca să-l legi de toată afacerea asta.

Orlo se ridică.

— Pot să discut cu soțul dumneavoastră?

Așteptă până când femeia se opri din plâns. Nu mai spuse nimic. Rămase nemișcat. După un timp, Eidy îi zise încet:

— Mulțumesc. Apoi adăugă: Mă duc să-l aduc pe soțul meu.

Discuția lui Orlo cu doctorul Glucken se dovedi la fel de searbădă. Glucken cel îmbătrânit avea acum o mustață gri și se împlinise la trup și la față. Orlo, fiind un om receptiv, observă imediat cât de mult îl deranjase descoperirea lui Higenroth. În primul rând era extrem de gelos, și, în al doilea, și-ar fi dorit cu disperare să știe măcar principiile de bază.

În plus, în ochi îi lucea frica, gândul că fiecare asemenea interogatoriu era mai periculos și mai amenințător decât precedentul.

Dar cel puțin reuși să descrie coerent că metoda distanței zero pe care tot Higenroth o inventase era și principiul de bază al Sistemului de Penetrare, Glucken era convins. Orlo ascultă tăcut toate explicațiile pe care le citise mai întâi pe pereții din Orașul Comunicațiilor și apoi le mai văzuse și în rapoartele Higenroth pe care le lecturase cu câteva ore mai devreme.

În cele din urmă, plictisit, puse punct acelei întrevederi și se întoarse la avion, cu toată turma după el. Se retrase în salonul său particular și de acolo îl apelă pe Jodell.

Individul cu față mare ascultă posac raportul lui. Când Orlo încheie (fără să-și arate adevăratele sentimente), Jodell rosti pe un ton tăios ca un brici:

— Din ce mi-ai spus cred c-a venit momentul să înregistrăm acuzațiile pentru cei doi.

Orlo fusese luat pe nepregătite.

— Cum adică?

— Dintre toți oamenii care au conspirat ca să ascundă invenția Sistemului de Penetrare, dintr-un motiv necunoscut, celor doi li s-a permis să-și susțină declarațiile

suspecte fără a fi admonestați.

Orlo, care nu se gândise nici măcar o clipă că Glucken ar fi făcut parte dintre conspiratori, încercă să-și amintească ce anume din raportul său declanșase o asemenea reacție la Jodell. Nu putea să-și dea seama. El nu vedea decât dovada inocenței.

Se aventură deodată:

— Ce anume sugerați?

— Să fie puși sub arest la domiciliu. Postează oameni de pază. Întocmește acuzațiile de conspirație. De acolo voi prelua eu cazul și mâine voi cere să fie transferați la închisoare.

Orlo își făcu singur curaj. În fine, trebuia să-și susțină punctele de vedere.

Vedea deja cât de ușor putea fi făcut părtaș la crimele administrației… Doamne! La dracu’ cu nemernicii aceia!

— Domnule, nu m-ați lăsat să termin raportul. Vorbea cu fermitate deși pe dinăuntru tremura ca frunza. Nu am terminat încă cu oamenii ăștia. Motivul pentru care am revenit să discutăm cu ei este obținerea invenției. De aceea aș vrea să mă gândesc bine la ce mi-au spus deja și apoi să-i interoghez mai departe. Ar putea dura câteva zile. După aceea, mai zise cutremurându-se, voi asculta de sfatul dumneavoastră și-i voi pune în stare de arest. Încheie brusc: Mulțumesc. Întrerupse legătura.

Instalat în salonul elegant din avionul care-l ducea spre palat, se simți mult mai bine.

16

Avionul făcu drumul înapoi spre palat cu o viteză colosală. După aterizare, Orlo își concedie anturajul.

4.32 p.m.

Și acum, ce să facă mai departe?

Coborâse din avion în una din curțile palatului. Atunci când intră în palat, gărzile săriră în picioare și îl salutară cu respect.

Se afla în interiorul palatului, nevătămat, putând presupune fără a greși că nu se dăduse nici ordin pentru arestarea lui și că nu i se aduseseră niciun fel de acuzații. Încă mai putea încerca să facă ceea ce hotărâse în avion.

Se îndreptă grăbit spre Orașul Comunicațiilor, intră în birou și îi ceru lui Bylol să-i invite pe Ishkrin, Peter Rosten, Yuyu și McIntosh să vină la el pentru o mică consfătuire științifică. Cincisprezece minute mai târziu, Bylol îl căută prin intercom și-i declară neliniștit că cei patru savanți aduseseră cu ei și pe un al cincilea – un expert în înregistrări.

— Ar dori să aibă o înregistrare completă a discuției.

Semăna cu o acțiune defensivă din partea lor; dar Orlo încuviință fără să ezite. Strânse mâinile celor patru și se prezentă celui de-al cincilea – un savant care nu era de la masa șapte. Fiecare își alese câte un scaun dar nimeni nu zise nimic până când individul cel nou, pe nume Arger, nu-și așeză instrumentele pe masă.

Acesta avea o înălțime medie și părea genul de om vesel. Brunet, cu ochi căprui, avea tendința de a gesticula cam mult. Se apucă să-și ajusteze aparatele fără să facă economie de mișcări, după care își trase un scaun mare alături de echipamentul adus.

În următorul moment începu să trăncănească despre nimicuri, făcând un gest larg cu mâna. Apoi, pe un ton

serios, rosti:

— Așa cum am crezut, dumnealui e împănat de microfoane, camera e plină de microfoane ca și masa de lucru. Acum totul a fost neutralizat – ar fi trebuit să spun ceva mai devreme – de mine, cel mai mare expert în asemenea lucruri. Aș sugera să ne punem de acord cât mai repede ce anume să discutăm astfel încât să creăm impresia că suntem în continuare monitorizați și apoi să putem purta o conversație lipsită de piedici.

Orlo ridică o mână.

— Când mă vezi așa, domnule Arger, acesta este semnalul să anihilezi microfoanele. Când întorc degetul în jos, atunci lași microfoanele să ne capteze discuția. Chiar în vreme ce vorbea, lăsă degetul mare în jos, apoi șopti: Dă din cap când suntem monitorizați din nou.

Omul făcu ceva cu un instrument mic pe care-l ținea în palmă, dădu din cap și făcu semn că se putea discuta. Orlo începu:

— Ei bine, domnilor, vreau să vă urez bun-venit aici. Poate c-ar fi bine să încep prin a vă spune ce motive m-au împins să vă invit. În primul rând, dați-mi voie să vă asigur că respect refuzul de mai devreme de a participa la redescoperirea Sistemului de Penetrare inventat de Higenroth. Oricum, părerea mea este că am fost numit în actuala poziție din motive întemeiate pe care – trebuie să mărturisesc – nu le cunosc încă nici eu. Dar cred că este de datoria mea să aflu care sunt domeniile în care savanții sunt gata să se implice. Domnule Ishkrin, ce părere aveți?

Mustața stufoasă se mișcă, iar ochii de deasupra ei începură să licărească veseli atunci când Ishkrin răspunse pe un ton formal:

— Avem nevoie de timp ca să putem chibzui asupra unor asemenea întrebări profunde. Sentimentul meu este că există destule domenii creative care, deși nu sunt de actualitate, ar putea fi interesante, mai ales în viitor. Poate că în vreme ce eu voi cumpăni asupra acestei chestiuni, ați

putea discuta cu domnul Rosten.

Domnul Rosten se grăbi să zică:

— Eu am de gând să mă așez cât mai confortabil ca să mă gândesc un minut la toate astea. Domnilor, vă sugerez cu tărie să-mi urmați exemplul. Atunci când termină de Vorbit făcu un gest violent spre Arger.

Orlo ridică mâna.

Arger umblă la aparatul din palmă, dădu din cap și făcu un gest larg.

Ishkrin rosti cu amărăciune:

— Ascultă, băiete, situația în care ai ajuns este lipsită de orice logică. Ceva nu e deloc în regulă. În clipa asta nu văd cum am putea să te ajutăm, dar orice descoperire științifică de-a noastră îți stă la dispoziție.

Orlo oftă.

— M-am gândit să ne scriem mesaje în vreme ce ducem o conversație banală. Poate că am putea să le combinăm pe cele două. Insă înainte să ne lăsăm ascultați, iată prima mea întrebare: cât de bătrân e Lilgin de fapt?

— Doamne sfinte! făcu McIntosh fără voie.

Rosten le făcu semn cu mâna să tacă.

Orlo întoarse degetul în jos.

Arger încuviință din cap și le făcu semn să înceapă.

Era foarte simplu – și complex în același timp. Fiecare dintre cei prezenți avea în poală câte un carnețel și, uneori se apuca să scrie cu furie, sau cu calm, în vreme ce altcineva vorbea. Orlo avea sentimentul că discuția lor, în mare, era extrem de plictisitoare. Încerca să afle de la cei cinci invitați ai săi ce erau dispuși să cerceteze savanții din Orașul Comunicațiilor.

Cum discuția în sine era numai un paravan, nu trebuia decât să fie oarecum verosimilă pentru cei care ascultau; fiecare moment de tăcere trebuia bine cumpănit ca să nu ridice suspiciuni.

După cum reieși, scrisul ținu locul discuției sincere. Drept care, au mai urmat numai alte două momente de

tăcere pentru cei care-i monitorizau.

Dar mesajele – fantastice!

„Cât de bătrân este Lilgin! De unde ți-a venit o asemenea idee?”

„Individul pe care l-am întâlnit la cină seara trecută nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani.”

„Întotdeauna a arătat așa.”

„Întotdeauna înseamnă multă vreme. Fii ceva mai explicit.”

„Regimul există de 106 ani. Ultima succesiune a avut loc cu 32 de ani în urmă. Așa că, dacă atunci avea în jur de treizeci de ani, iar acum are vreo șaizeci și doi, ar putea – cu noile injecții cu proteine – să arate de patruzeci de ani.”

„Cine a fost dictatorul de dinaintea lui?”

„Avem de-a face cu o succesiune de tip bunic-tată-fiu, toți cu același nume.”

„Bănuiesc că semănau destul de bine unii cu alții, nu?”

„Fotografiile arată o asemănare de familie, dar nu foarte puternică.”

„Cunoști pe cineva care și-l amintește pe tată?”

„Nu, fiul i-a omorât pe toți aceia care l-au cunoscut pe tatăl său.”

„Dar Jodell? Megara?”

„Mda, posibil să-l fi cunoscut pe tată și să fie încă în viață. Nu uita că ăștia sunt cei mai mari lingăi din palat.”

„Care a fost explicația acestei dictaturi ereditare?”

„Din ceea ce am auzit eu, în zilele de început ale noii societăți ideale, oportuniștii, contrarevoluționarii, falsificatorii, deviaționiștii, oamenii cu o vedere îngustă, naționaliștii de toate tipurile și alții asemenea, erau puternici și a fost nevoie de o mână forte ca să-i țină în frâu. Treaba asta se putea realiza numai dacă în anii de început ai primei civilizații cu adevărat revoluționare nu exista lupta pentru putere.”

Orlo zâmbi și scrise: „Văd că știi jargonul ăsta mai bine decât mine. Bun – știe careva ceva despre injecțiile cu

proteine care încetinesc îmbătrânirea?”

Când se uită la ceilalți, Orlo constată că scuturau din cap, iar unul îi scrise: „Ce să caute un expert dietetician în Orașul Comunicațiilor?”

Era adevărat; dar – Orlo ridică mâna.

— Domnilor, le zise, tocmai m-am gândit că întreaga istorie ne arată că nu a existat niciodată o succesiune de tip bunic-tată-fiu în care toți să fie la fel de competenți, la fel de neîndurători și la fel de ticăloși. Părerea mea este că avem de-a face nu cu niște injecții cu proteine pentru amânarea procesului îmbătrânirii ci cu un individ care este la putere de 106 ani. Și acum, cum am putea dovedi sau alunga *această idee?* Și unde anume este inventatorul imortalității lui Martin Lilgin? Sau mai precis, de unde face rost de aceste droguri și cine le produce?

Dezbaterea care urmă ar fi putut continua la nesfârșit, dar Orlo, care era cu ochii pe ceas, ridică deodată mâna, așteptă încuviințarea lui Arger și le zise:

— Domnilor, este șapte fără douăzeci și trei de minute. Eu trebuie neapărat să ajung undeva înainte de șapte și îmi închipui că și voi aveți alte treburi de făcut. De aceea…

Întoarse degetul spre podea.

Arger încuviință din cap.

Ishkrin mai făcu o ultimă remarcă idioată despre o posibilă colaborare dintre savanții din Orașul Comunicațiilor și biroul lui Orlo. Chiar așa îi zise: birou.

Orlo nu așteptă să vadă ce anume se întâmplase cu personalul biroului. Îi scoase pe cei cinci prin holul care lega biroul lui de oraș. Apoi plecă și el grăbit, în vreme ce se gândea: este un fapt dovedit că nici o persoană, nici un singur creier uman, nu poate lua în considerare toate implicațiile unei acțiuni. Nici Lilgin nu face excepție de la această regulă.

Se părea că dictatorul avea totuși o calitate care aducea cu altruismul. Își omagia, sau se prefăcea c-o

făcea, colegii din Prezidiu. Într-un alcov special, aflat în drumul spre sufrageria oficială existau portretele tuturor persoanelor care fuseseră vreodată Membri ai Supremului Prezidiu.

Orlo credea că acea omagiere fățișă era o prefăcătorie. Adevărul era că dictatorul avea scăpări dese de memorie. Portretele acelea îi aminteau de niște detalii pe care nu îndrăznea să le uite. Un om care-și uită inamicii, și acuzațiile aduse împotriva lor, este într-un pericol extrem.

Alcovul era prost luminat. De fapt, singurele surse de lumină erau lumânările care ardeau în fața fiecărei nișe în care era așezat câte un portret. Nișele erau așa de adânci încât, dacă cineva voia să vadă mai bine, trebuia să se apropie de ea ca să zărească ceva: Cei care treceau prin alcov observaseră că era dificil de admirat fie și un singur portret, în niciun caz pe toate.

Dar lumânarea – așa se spunea – era o întoarcere la un străvechi simbol al respectului, admirației și prieteniei. Mai mult, mica flacără atesta dreptul individului de a fi respectat pentru realizările personale. De aceea, era o expresie a căldurii și a sentimentelor frumoase și un tribut al loialității și talentului individului în fața căreia ardea.

Orlo trecu încet prin alcov la șapte fără un sfert. Părea pierdut în gânduri, pentru că se opri de câteva ori și se sprijini cu spatele de un perete sau altul. Cu ochii pe jumătate închiși (sau pe jumătate deschiși), părea să se gândească foarte absorbit la ceva.

După o vreme își continuă drumul. Se îndrepta spre sufrageria în care membrii Prezidiului și dictatorul luaseră cina cu o seară înainte. De fapt, atunci când ieși din alcov, o porni grăbit spre bariera de soldați din fața sufrageriei, ca și cum era așteptat la masă. Curând, auzi sunetele veseliei dinăuntru. Bețivii urlau și râdeau, strigând unii la alții.

Orlo se apropie cam la zece pași de masa la care erau instalați soldații de gardă care-l priveau curioși. În acel

moment se opri. Luă pe chip o expresie de om care uitase ceva foarte important și dădu să se întoarcă. Dar păru apoi să-și dea seama unde se afla și reveni în fața oamenilor în uniforme.

Strigă în direcția întregului grup, deși îl privea doar pe generalul Hintnell.

— Domnilor, tocmai mi-am adus aminte că am o întâlnire urgentă și că nu pot participa la cină. Dacă întreabă cineva de mine, spuneți-i că voi da explicații mai târziu.

După aceea se întoarse și porni cu pași grăbiți pe coridor, cutremurându-se din cauza acțiunii nebunești pe care o întreprinsese. Aproape că se aștepta să-i audă pe soldați venind după el ca să-l aresteze.

Când nu se petrecu nimic de genul acesta, se calmă. Deliberat, se prefăcu a fi pierdut în gânduri atunci când traversă alcovul. De această dată se opri vreme îndelungată în fața portretului lui Crother Williams.

Ca și în celelalte nișe, nu erau trecute niciun fel de date, doar numele.

Chipul acela părea să privească îngândurat spre Orlo. Avea o expresie de om hărțuit. Murise de tânăr, cel mult treizeci de ani.

Când trecuse prin alcov, cu o seară înainte, Orlo nu privise în jur decât în treacăt. Dar tot mai văzuse câte ceva. Apoi, în timpul nopții, se trezise de câteva ori ca să se întrebe care putea fi semnificația acelui loc: lumina proastă și dificultatea de a vedea ceva în adâncul acelor nișe aveau un înțeles care-i scăpa.

Înainte de venirea la palat, mintea lui ascuțită ajunsese la concluzia că răspântia vieților era în jurul vârstei de treizeci de ani. Atunci când ajungeau în jurul acelei vârste, toți oamenii care aveau ceva putere sub conducerea lui Lilgin erau acuzați, de cele mai multe ori pe nedrept. Individul respectiv fie era omorât, fie mutat în altă parte. Unde era dus depindea foarte mult de natura acuzației și

de atitudinea pe care o avea. Putea să dispară pur și simplu în vreun loc uitat de lume într-o activitate tehnică sau, dacă acuzația era severă – dacă de exemplu era acuzat de provocare, falsificare, proastă organizare sau instabilitate politică – reabilitarea putea fi obținută doar prin muncă silnică la fermă.

În acel moment, Orlo rămase destul cât să observe că numai o treime din oamenii ale căror portrete le examina trecuseră de fatidica vârstă de treizeci de ani. Această constatare o făcu în vreme ce număra preocupat nișele.

Erau 284 de portrete.

17

Afară se întunecase de multă vreme când auzi un sunet la ușă. Atunci când Orlo o deschise, Sheeda intră în apartament. Adusese cu ea un ziar.

— A apărut un articol despre tine chiar pe prima pagină, îi zise. Despre avansarea ta.

Orlo luă ziarul pe care i-l întinsese. Dar nu se uită imediat la el.

— Am observat, îi răspunse, că e trecut de nouă. Unde ai fost până la ora asta?

Sheeda își scoase haina. După ce o lăsă să cadă pe un scaun, se întoarse să-l privească, o fată subțire îmbrăcată cu o rochie maro peste care cădea ca o mantie părul lung și blond.

— Asta-i o întrebare frățească? se interesă.

Orlo se gândi o clipă.

— Nu, răspunse în cele din urmă.

— Asta-i noaptea în care voi deveni amantă?

Orlo zâmbi.

— Observ că n-ai avea nimic împotrivă, îi răspunse.

— Vreau doar să rămân în viață, cât mai mult cu putință, i-o întoarse fata cu simplitate. În plus, am sentimentul că asta-i una dintre condiții.

— Nu îl înțelegi pe Lilgin, răspunse Orlo mecanic. De sfetnicii lui trebuie să ne ferim. El este un inginer social. Restul sunt numai niște nemernici.

Fata rămase tăcută.

— De fapt, continuă Orlo, eu sunt ceea ce s-ar putea numi un idealist. Aveam o părere despre traficul cu femei încă dinainte să vin aici. Nu e bine ca o femeie sau o fată să fie obligată să întrețină relații sexuale. Deci nu se va întâmpla nimic. Când te privesc, nu am impresia că ești ca o soră. Dar nici nu cred că e bine ca cineva să-mi trimită o

femeie numai pentru propria mea plăcere.

— Dar voi putea rămâne pe mai departe aici? întrebă ea.

— Desigur.

— În cele din urmă va trebui să dormim în același pat, așa că mai bine să începem chiar din noaptea asta.

— Avem un pat dublu grozav, suficient de mare ca doi prieteni să poată dormi confortabil în el. Bănuiesc că nu există niciun motiv pentru care un tânăr și o fată nu ar putea să stea împreună.

— Asta înseamnă că în noaptea asta vom dormi împreună?

Orlo oftă.

— Ești genul de om care nu se lasă ușor, îi zise. Dar da, așa cred.

— Deci s-a aranjat. Fata îi zâmbi mulțumită. Ce-ai zice dacă am bea ceva? Vrei?

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care întrebare? făcu ea mirată.

— De ce ai venit așa de târziu?

Sheeda ridică din umeri.

— Am fost reținută la birou. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva înainte. Șefu’ a venit ca o furtună la șase fără cinci și a zis că avem ceva în plus de lucru care trebuie terminat în seara asta. Se strâmbă nemulțumită. Din ce-am văzut, nu mi s-a părut deloc important. Dar știi cum sunt șefii cei mici. Parcă-și pierd mințile numai la gândul că ar putea fi acuzați de – care-i termenul? – muncă defectuoasă, proastă administrare sau, și mai rău, sabotaj.

Când Sheeda termină, Orlo o întrebă calm:

— Și zici că așa ceva nu s-a mai întâmplat înainte?

— Niciodată.

Orlo se rezemă de spătarul fotoliului și închise ochii. Fără să-i deschidă, rosti încet:

— Aduci tu băutura?

Nu o auzi plecând, din cauza covorului gros, dar îi simți

absența.

În vreme ce zăcea cu ochii închiși, se gândi: Unde eram la șase fără cinci…? Da, atunci eram în toiul discuției cu Ishkrin și Rosten.

Greu de făcut legătura între cele două întâmplări. Desigur, s-ar fi putut gândi în timpul convorbirilor că Sheeda trebuia să se întoarcă acasă. Dacă fata ar fi avut vreo influență asupra lui, atunci probabil că ar fi pus punct ședinței chiar la șase ca să fugă la ea.

Numai că lui nici prin cap nu-i trecuse să dea fuga acasă. Drept care nu încheiase discuțiile și nu se înapoiase în apartament nici după aceea, dintr-un alt motiv: dorința de a număra nișele și de a privi mai bine portretul lui Crother Williams.

În afară de asta, nici nu avusese habar că Sheeda fusese reținută la birou.

Ca atare, persoana ei nu fusese un factor important.

Deși altcineva așa considerase. Pentru că acest cineva făcuse în așa fel încât să fie reținută la birou.

O contradicție?

De fapt, logica era simplă. Când Orlo refuzase să se supună instrucțiunilor și luase prânzul cu savanții, întrebarea principală din mintea celor care-l urmăreau pentru Lilgin fusese următoarea: Ce are de gând să facă? Ce a mai pus la cale?

Refuzul savanților de a coopera la proiectul Higenroth fusese o surpriză plăcută pentru Lilgin. De aceea nu se mai considerase ceva prioritar ca Orlo să fie ținut cât mai departe de prizonierii din Orașul Comunicațiilor.

Fata fusese reținută pentru că… ce altceva mai avea de gând să facă restul după-amiezii și serii? Se presupusese că atunci când Orlo avea să revină în apartament și nu avea să găsească fata, atunci ar fi fost motivat să dezvăluie o parte din planurile sale. Va merge și va face ceva.

Totul fusese foarte simplu. Și inutil. Pentru că, după ce se întorsese din alcov, nu mai plecase în altă parte.

Concluzia: Nu înțelegea deloc situația.

Dar, desigur, era mai bine așa. Rezultatul, i se permitea să mai trăiască o zi în plus.

Experimentul grandios continua.

În întunericul din dormitor, Orlo simți o mișcare în pat, aproape de el. Auzi glasul subțire, feminin:

— De ce nu vrei să faci dragoste cu mine?

— Pentru că nu ar fi bine.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Orlo se întoarse pe spate, conștient că fata era goală pe sub pătură și se afla la o palmă de el. Gândul acela îl stârni, dar se opuse cu tărie oricărei tentații.

— Nu pot să mă scutur de sentimentul că îți închipui că este ceva ce trebuie neapărat să faci pentru mine și de aceea dorești, numai de frică să nu fii penalizată, îi zise. Nu cred că se va întâmpla așa ceva, o minți el.

— Sinceră să fiu, consider atitudinea ta și felul în care te stăpânești atât de minunate încât mă simt copleșită de un sentiment profund față de tine, veni răspunsul fetei.

— Nu mă ispiti. Sunt un simplu om.

Liniște în întuneric. Apoi:

— Pentru Dumnezeu, domnule, ard de dorința de a deveni a ta!

— Domnule, repetă el râzând.

Fusese numai un hohot de râs înăbușit pe loc.

— Îmi pare rău, îi zise Sheeda, dar mi s-a spus că așa trebuie să mă adresez atunci când vorbesc cu tine.

— Nu am râs din cauza cuvântului, chicoti Orlo. Mai mult din cauza contextului în care l-ai folosit. Îmi cer scuze.

Fata nu-i mai răspunse.

— Parcă ai zis că nu ai mai făcut dragoste niciodată, nu? continuă el.

— Da, niciodată. Așa că sunt și eu curioasă. Oare cum o fi?

Orlo deja își imagina cum ar fi fost să-i sărute buzele dulci, simțindu-i corpul tânăr sub el. Da, nu mai era nicio îndoială – își dorea cu disperare să o iubească.

Din străfundul ființei simți cum se plămădea o hotărâre rece. Strânse din buze și-și miji ochii, având sentimentul că… Nu, nu voi profita de ea.

După cum socotise el (de mai multe ori), ar fi fost o greșeală să cedeze în fața a orice era menit să corupă. Adevărat, un bărbat nu ar trebui să-și refuze plăcerile oferite de sex. Dar era la fel de adevărat că fata era menită să-i distrugă scopul, oricare ar fi fost acesta. De aceea…

Îi zise deodată:

— Poate că dacă ne vom îndrăgosti unul de altul, am putea cere permisiunea să ne căsătorim.

— Nu ți se va permite niciodată să te însori cu mine, răspunse Sheeda resemnată.

De dimineață era din nou veselă.

— Gata, cred c-am priceput care e treaba, îi zise. Cred că ești homosexual.

Femeile, cugetă Orlo cu silă.

Sheeda continuă:

— O persoană trebuie să privească cu calm o asemenea situație. Noi nu avem o relație de tip frate și soră, ci o relație de tip soră cu soră.

Doamne, se gândi Orlo. Dar comentă:

— Până în clipa asta am crezut că voi putea discuta cu tine o parte din problemele care vor apărea la mine la birou. Dar dacă ceea ce ai spus este un exemplu al logicii tale, cred c-ar fi mai bine să renunț la planul meu.

Fata se întoarse cu spatele la el și se îndreptă spre ferestrele largi. În timp ce privea la grădina de dedesubt părea să tremure ușor. În cele din urmă, atunci când o porni spre ușă, îi zise fără să se întoarcă:

— Îmi pare rău. N-o să mai fiu așa de rea.

— Bine, acceptă Orlo.

Imediat ce rosti acel cuvânt, simți cum avea loc o

schimbare în interiorul lui… Pentru numele Domnului, se gândi scârbit, de ce mă împotrivesc așa de tare?

Cu glas tare, continuă:

— N-ai vrea să-mi faci un cadou de ziua mea?

Probabil că în glasul lui apăruse un ton încurajator, pentru că fata se întoarse spre el cu ochi strălucitori.

— Când? șopti.

— Diseară.

— Când e ziua ta?

— Mâine.

— Și ce ți-ai dori să primești de ziua ta?

— Pe tine, răspunse el.

În următorul moment Orlo se trezi cu ea în brațe. Cum de ajunsese așa de repede lângă el, n-ar fi putut spune. Își amintea numai că observase o mișcare atunci când se întorsese. Dar nu putea analiza detaliile, nu pe moment.

18

Dictatorul se trezise cu un gând: Orlo făcuse un lucru cu adevărat extraordinar atunci când zăbovise așa de mult în alcov. Nimeni altcineva nu mai fusese interesat de portretele de acolo…

Începu să se îmbrace, cu gândul la Orlo.

Cu o seară înainte ascultase discuția dintre băiat și cei cinci savanți, moment în care trimisese poliția secretă la el în birou ca să caute orice fel de hârtie cu un aspect suspect.

A primit din partea agenților numai o singură foaie, mototolită. Pe ea stătea scris de mâna lui Peter Rosten: „Cine este Orlo Thomas? Din punctul meu de vedere asta-i ce trebuie să aflăm…”

…Ajunseseră așa de departe! Păcat, decise deodată Martin Lilgin.

Uimitor cât de intuitivi erau oamenii deși, din punct de vedere politic, erau indiferenți, oportuniști și cinici.

În mintea sa ordonată îl etichetă pe Peter Rosten drept un „dușman redutabil”. Când lua micul dejun constată că nu știa prea bine ce decizii să ia. Să lase experimentul să mai continue, fie și pentru o singură oră?

Înainte să ia o hotărâre ascultă pasaje înregistrate din discuțiile pe care le avuseseră Orlo cu Sheeda cu o seară înainte, pe timpul nopții și în acea dimineață. Deși nu era deloc mulțumit de „cinismul” fetei, după ce ascultă schimbul de cuvinte din acea dimineață, se văzu nevoit să admită că alesese bine – ca întotdeauna… Fata izbutise să treacă de refuzul lui. Bun, cugetă mai departe, acum e clar.

Continuăm!

Începu să dea ordinele de rigoare. Fata să fie ridicată iar acuzațiile să fie pregătite. Sub nicio formă nu trebuia

lăsată să intre în palat în seara aceea. Orlo Thomas nu trebuia s-o mai vadă vreodată, poate numai pe un canal al televiziunii cu circuit închis, atunci când avea să fie torturată. La ce torturi să fie supusă? Pentru început, poliția secretă trebuia să fie gata să-i smulgă pielea de pe față…

Imediat ce termină cu asta, îl căută pe Jodell și îi spuse pe tonul său obișnuit:

— Fii gata să cureți cuibul ăla de individualiști egoiști – acei așa-ziși savanți din Orașul Comunicațiilor.

— Să curăț orașul – când?

— Înainte să se termine ziua.

— Noile instrucțiuni anulează ordinul de dinainte, prin care ni se cerea să nu facem nimic care să-i dea de bănuit lui Orlo Thomas?

— Da, îl anulează – dar am o pretenție. Vezi ca raidul în Orașul Comunicațiilor să aibă loc în timpul prânzului. Eu o să-l pun pe Alter să-l cheme pe Orlo la masă în apartamentul meu. De acolo va pleca iar la familia Glucken, la sugestia lui Alter, așa cum a promis ieri. De data asta vreau să meargă să vadă și câmpul de decolare a rachetelor de unde a fost lansat materialul Higenroth cu douăzeci și unu de ani în urmă. Ca atare, probabil că se va întoarce la palat destul de târziu – după opt. Alte întrebări?

— Nu, Excelență. Situația este cât se poate de limpede. Totul se va face precum ați ordonat. Ar trebui să știu unde vă pot găsi câtă vreme Alter ia masa cu Orlo?

— O să văd mai încolo dacă e nevoie să te anunț sau nu.

Pentru Jodell asta însemna că nu avea să fie anunțat. În vreme ce aștepta politicos ca dictatorul să întrerupă legătura, se gândea că Lilgin intenționa să-și viziteze vreo amantă neglijată. Existau anumite tabieturi ale dictatorului pe care atât el cât și alții le observaseră de-a lungul anilor. Și pe care, desigur, nu le menționaseră niciodată. Mai mult, credea că știa și despre ce amantă era vorba. Odette

începuse să se comporte destul de bizar în ultima vreme, așa cum se comportau femeile atunci când simțeau că ceva nu era tocmai în regulă…

Ce faci în a doua zi de când ai fost numit Membru al Supremului Prezidiu? Mai exact, ce anume faci când mintea nu-ți stă deloc la treabă? Și când simți că fiecare minut în parte este extrem de prețios, că nu trebuie irosită nici măcar o clipă?

Normal, Orlo ieși din apartament, se îndreptă spre ascensor și coborî la parter. Nu se gândi deloc la faptul că în dimineața aceea nu se mai întâlnise cu nimeni. Adevărul era că absența lui de la cina cu dictatorul, de cu o seară înainte, fusese imediat observată de grupul de supraviețuitori. Iar concluzia pe care o trăseseră aceștia: nici măcar întâmplător nu trebuiau să fie văzuți împreună cu noul membru până când poziția acestuia nu avea să fie clarificată. În acel moment se părea că începuse unul dintre jocurile lui Lilgin… Cu excepția lui Megara sau Jodell, ceilalți membri ai Prezidiului erau prea noi ca să știe ce plănuia dictatorul.

După ce coborî din ascensor, Orlo străbătu coridoarele largi până când ajunse la intrarea păzită din Orașul Comunicațiilor. De acolo, după ce i se permise trecerea, o porni spre biroul său.

Pe drum, avu parte de aceeași experiență plăcută pe care o trăise și cu o zi înainte. Civilii se înclinau respectuoși în fața lui. Personalul militar îl saluta. Când ajunse la cartierul său general, îl aștepta Bylol, gata să-l servească. La fel și restul personalului. Atunci când trecu pe coridorul interior din fața birourilor cu pereți de sticlă, constată că toată lumea se ridica în picioare în semn de respect. Și Lidia, când îl văzu, se ridică și se înclină înaintea lui. La câteva minute după ce rămăsese singur în birou, auzi un ciocănit timid la ușă, urmat de apariția secretarei.

Lidia se apropie și rămase în picioare în fața lui. Tăcută. În așteptare.

Orlo se simțea extrem de tulburat.

Oare chiar o să am parte de două femei?

Din păcate, despărțirea caldă de Sheeda îl cam stimulase. Și – din nefericire – fusese obligată să plece chiar atunci ca să ajungă la vreme la locul ei de muncă.

Orlo deschise sertarul și scoase o pastilă, dar fără tragere de inimă. I-o întinse fetei. Lidia o înghiți, îi zâmbi întristată și așteptă mai departe. Orlo îi făcu semn spre ușa dormitorului. Fata dispăru.

Orlo se duse la ea zece minute mai târziu. Din fericire, reușiră să se controleze ceva mai bine. Cu o zi înainte fuseseră amândoi prea excitați și prea grăbiți. Nici el și nici ea nu știuseră prea bine ce aveau de făcut. Pentru el, importantă fusese realitatea tristă a *ejaculării precoce,* care pusese capăt experienței în mod prematur și-l umilise.

De această dată reuși să rămână deasupra ei cinci minute încheiate, lucru care-i încântă pe amândoi.

După aceea, când reveni la masa sa de lucru, iar Lidia în anticameră, Orlo, copleșit de vinovăție, își zise că nu mai putea profita de Sheeda în noaptea care urma.

Un alt gând îi mai ridică moralul, același pe care-l avusese și cu o zi înainte: dacă sunt omorât înainte de lăsarea întunericului, cel puțin nu-mi pot lua ceea ce am avut deja de două ori, o femeie. (Iar Lidia un bărbat.)

Era ceva real, cu adevărat însemnat. Deloc naiv.

Încercă să-și imagineze cum ar fi fost dacă ar fi trăit douăzeci și unu de ani și ar fi murit fără să fi avut nicio experiență sexuală. Și Lidia la fel – pentru că el fusese singura ei șansă.

Gândul acesta întrecu ca importanță curioasa loialitate pe care începuse s-o aibă față de Sheeda, de parcă fata ar fi avut vreun drept special asupra lui. Obligația lui față de ea (dezbătu mai departe în gând) era să se asigure că nu avea să moară înainte să se fi împlinit ca femeie.

Din nefericire, era una dintre tristele realități ale cârmuirii lui Lilgin.

Se simțea vinovat și dintr-un alt motiv. Întregul episod cu Lidia consumase mai bine de patruzeci de minute… cu toate mângâierile și sărutările.

Suntem cu toții folosiți de dictator și – într-un fel sau altul – sperăm să profităm cât mai mult de treaba asta… deci mai bine să mă apuc de lucru.

Dar ce anume să fac? se întrebă.

Așa cum stătea la masa de lucru, concepu un fel de eseu mental:

„Eu, Orlo Thomas, un nimeni care a încercat să fie un rebel în secret încă de la vârsta de unsprezece ani – deși nu m-am străduit prea tare – am fost motivat cu puțină vreme în urmă să-mi arăt fățiș împotrivirea față de regim.

În loc să fiu acuzat și arestat, am fost adus în palatul dictatorului și am devenit unul dintre cei treizeci de oameni care conduc lumea. În plus, cred că dictatorul este nemuritor – ceea ce este cam ridicol (deși altfel nu văd cum s-ar explica continuitatea politicii duse de guvern) – și are un scop necunoscut – mie – pentru care m-a adus tocmai aici, în inima puterii.

Dacă ceea ce am presupus este corect, se ridică următoarea întrebare: mai știe și altcineva care este scopul lui? Dacă nu-l mai știe nimeni, atunci se pare că sunt singur, exceptând cei câțiva prieteni savanți întemnițați în Orașul Comunicațiilor. Drept care, probabil, voi muri fără să-i fi aflat planul.

DAR – dacă mai știe cineva ce scop a avut în minte Lilgin atunci când m-a adus aici, atunci teoria mea cu privire la milioanele de oameni care așteaptă ocazia să-l răstoarne pe acest super-nemernic din toată istoria s-ar putea extinde (sper) chiar și aici, în palat.

Indiferent care sunt motivele dictatorului nu cred că-și va risca cineva pielea ca să-mi spună și mie ce se petrece de fapt…”

După ce „scrise” acest rezumat pe tabla minții, Orlo „privi” posomorât la ultimul paragraf.

„Zău așa”, cugetă după aceea, „am luat-o razna rău dacă îmi pot imagina o asemenea nebunie. Tot ceea ce-și spusese era adevărat, cuvânt cu cuvânt, și, într-o lume logică, ar fi avut o explicație, dar…

Gândul se curmă atunci când ușa biroului se lovi cu zgomot de perete.

Bylol dădu năvală. Ochii îi erau larg deschiși și părea înghețat de groază. Izbucni:

— Excelența sa este la intercom.

— Lilgin?

Orlo îngheță la rândul său. Bănuia că Bylol încuviințase într-un fel sau altul, deși el nu înregistrase nimic de genul ăsta.

Când ieși din starea de paralizie, Orlo se gândi cutremurat: în fond am stat de vorbă cu el acum două seri. Cel puțin în aparență, nu pare un om cu care nu se poate discuta…

Dar tremurul din interior era încă prezent atunci când ridică receptorul și aprinse monitorul aferent. Pe el apăru chipul faimos.

— Domnule Thomas, se auzi imediat glasul baritonal, n-ai vrea să luăm prânzul împreună, la mine în apartament?

— Da, domnule, răspunse Orlo. La ce oră?

— Douăsprezece și jumătate. Apartamentul D-Unu. Gărzile din fața ușii vor primi ordin să te lase să treci, așa că intră direct.

După ce legătura se întrerupse, Orlo privi la ceasul de la mână. Zece și unsprezece minute. Venise la birou puțin după nouă.

Ziua de lucru de abia începuse.

După ce se mai gândi preț de un minut la invitație ridică privirea și constată că Bylol dispăruse.

Se lăsă moale pe spătarul fotoliului. În mintea lui, un singur cuvânt rostit de dictator avea ecou: „… gărzile…”

Se gândi cu teamă: Cum poți să dispari fără probleme? Iei masa de prânz cu Martin Lilgin…

Simți că avea mare nevoie de un sfat.

Se ridică de la masa de lucru și se îndreptă spre ușa din spate. Când ajunse pe coridor se mai calmă puțin. Și prinse curaj.

Se gândi: intenția este de a mă îndepărta de savanți. Iar de această dată s-a folosit toată puterea.

De ce…? Pentru Dumnezeu, ce însemnau toate astea?

Pe Ishkrin îl găsi în bibliotecă, adâncit în lectură. Împreună îl căutară pe McIntosh și apoi, din fericire, dădură și peste Arger, cel care avea echipamentul necesar pentru protecția contra spionilor. Cum era deja târziu, Orlo se mulțumi numai cu cei trei.

Imediat ce-și găsiră locul, Orlo scrise: „Am sentimentul că participarea mea la prânzul de ieri i-a pus în pericol pe toți cei care stau în Orașul Comunicațiilor.”

Motivul pentru care ajunsese la o asemenea concluzie: declarațiile savanților că nu intenționau să facă ceva pentru redescoperirea proiectului Higenroth declanșaseră în mintea dictatorului unul din acele gânduri distructive care, în trecut, provocaseră moartea a grupuri întregi.

Motivul furiei dictatorului: savanții fuseseră aduși în Orașul Comunicațiilor pentru un anume scop pe care, dacă nu-l acceptau, atunci trebuiau omorâți.

În timpul acelei conversații desfășurate pe trei nivele – scrisă, monitorizată și liberă – mustața stufoasă a lui Ishkrin se mișcă neîncetat în timp ce glasul prietenos sau cuvintele scrise sugerau siguranța și calmul.

— Suntem cu toții niște oameni condamnați, îi zise. Ca indivizi separați, în momentul condamnării la moarte avem de gând să luăm cu noi cât mai mulți din partea adversă. Dar cum cei care vor executa sentința nu sunt altceva decât niște naivi orbiți de putere, este posibil ca unii dintre noi să nu-și exercite acest privilegiu.

După ce termină de vorbit, se întoarse ca să-l privească

pe Orlo drept în ochi.

Iar Orlo înțelese mesajul. Oamenii aceia încă nu aveau încredere în el. Din cauza a ceea ce se petrecea în acel moment și datorită conversației de cu o zi înainte, nu erau siguri dacă nu încerca să-i ducă cu preșul. Faptul că dăduse năvală acolo, punându-i în gardă ar fi putut să le pară suspect.

N-avea rost să încerce să-i convingă că nu era așa.

— Bine, rosti resemnat. Am încredere că știți ce faceți.

— Dacă, i-o întoarse Ishkrin imediat, ai avea experiența anilor îndelungi petrecuți în acest coșmar și dacă am fi știut care este rolul tău, și ce vrea Lilgin de la tine – atunci poate că aș fi putut să-ți dau un alt răspuns. Cum situația este alta – ridică din umeri și-i zâmbi – nu pot decât să-ți doresc un prânz cât mai plăcut cu președintele Lilgin, Orlo.

Pe drumul înapoi spre birou, Orlo se gândi: ce alt răspuns ar fi putut să-mi dea…?

Era uimitor. Cu acele ultime cuvinte primise de fapt celălalt răspuns, cel pe care-l dorise: La nevoie, în momentul unei crize, savanții aveau *să acționeze.*

19

Cu excepția barierelor păzite, coridorul care se întindea înaintea ușilor de la ascensor era aidoma cu cele de la etajele inferioare.

Orlo coborî la cel de-al patrulea etaj și se opri ca să evalueze barierele.

Prima era un gard de oțel care se întindea de la peretele interior până aproape de ferestrele largi. Gardul avea cel puțin doi metri în înălțime iar în spatele lui era o masă lungă așezată probabil pe un fel de platformă, pentru că duzina de tineri se holbau la el de la înălțime.

Orlo își aminti de instrucțiunile primite și o porni încet mai departe. Tinerii continuau să se uite la el, dar fără să spună ceva. Trecu prin breșa îngustă dintre gard și fereastră. Gărzile îi dădură pace.

În față era un al doilea gard de oțel. Acesta se întindea de la ferestre până la aproape un metru de peretele interior. În spatele lui erau vizibile alte capete de tineri.

Și aceștia îl lăsară să treacă. În tăcere. Fără un cuvânt. Cu chipuri împietrite.

Orlo nu privi în urmă la niciun grup de gărzi ca să vadă dacă sunt în uniforme sau dacă erau așezați la o masă înaltă. (Ar fi putut avea cu toții doi metri în înălțime și ar fi putut sta în picioare.)

În fața lui se înălța acum o a treia barieră, diferită, care nu era de metal și nici nu avea gărzi în jur. Cel puțin nu se vedea niciun soldat prin preajmă. Era un fel de gard viu, plin de flori, care creșteau agățate de niște araci ce păreau lipiți de podea. Pe jos se vedea o carpetă lungă, ca o potecă în culorile lui Martin Lilgin, roșu, albastru și galben.

Poteca carpetată ducea spre o ușă largă, capitonată. Orlo se apropie de ea și verifică dacă acolo era într-adevăr

apartamentul D-Unu. După aceea, își luă inima-n dinți și făcu întocmai cum i se spusese: apăsă pe clanță, deschise ușa, intră și apoi închise ușa în spatele lui.

…Cei doi bărbați – Lilgin cel scund și Orlo, de înălțime medie – se instalaseră într-o cameră de sticlă la o masă de cristal, luând prânzul în farfurii de porțelan și ajutându-se de tacâmuri de argint.

În timpul mesei, Orlo începu să primească instrucțiunile cu privire la ce avea de făcut în ziua aceea: mai întâi să mai facă o vizită soților Glucken…

Imediat după ce-i spuse, gazda zâmbi și continuă cu blândețe:

— Eu și cu Jodell de abia așteptăm rezultatele celei de-a doua convorbiri cu ei. Și poate că mâine vei sta iar de vorbă cu ei. Uneori este uimitor să vezi ce poate descoperi o minte nouă într-o problemă învechită… Așa perora falsul Lilgin, conform cu instrucțiunile primite.

Alter îl sfătui de asemenea să „viziteze” și câmpul de lansare a rachetelor. Și, desigur, Orlo nu avu de ales și răspunse că va merge acolo imediat după vizita la soții Glucken.

În cele din urmă ajunseră la cafele și desert, moment în care chelnerul care-i servise cu discreție dispăru.

Imediat, Lilgin scoase din buzunarul interior al hainei două foi de hârtie pe care le despături atent și i le întinse lui Orlo. Tânărul citi cu uimire:

„Continuă să citești chiar dacă eu voi vorbi mai departe. Aceasta este probabil singura mea ocazie ca să-ți spun că nu sunt decât un Alter Ego, o sosie a președintelui Lilgin. Ceea ce înseamnă că particip la tot felul de festivități și întruniri ca și cum aș fi chiar el.

Primul meu sfat pentru tine este următorul: cum instrucțiunile cu privire la activitățile din această după-amiază și seară au venit direct de la Lilgin, va trebui să te supui și să le execuți, nu ai de ales.

Dar acum fii foarte atent.

Sunt convins că în curând voi fi omorât. Eu am înlocuit pe cineva care a dispărut cu mulți ani în urmă. Este evident că tu reprezinți un moment de criză de o mare severitate drept care, după ce va trece, niciun om care a avut cea mai mică legătură cu ea nu va mai fi lăsat în viață.

Eu sunt una dintre persoanele care intră în această categorie. Știu prea multe. O sosie a unui conducător de frunte trebuie să fie bine documentat în multe subiecte sensibile. Deși nimeni nu m-a luat deoparte ca să-mi spună mai multe lucruri despre tine, am auzit destule detalii.

Am înțeles că ești fiul lui Martin Lilgin, făcut cu una dintre amantele sale cu douăzeci și ceva de ani în urmă. Problema pentru tine derivă din faptul că Jodell și Megara vor să înceapă procesul îndelungat de pregătire pentru a deveni succesorul lui Lilgin atunci când acesta va muri – este mult mai bătrân decât pare; a trecut de multișor de cincizeci de ani.

Nu uita că Lilgin este un mare egocentrist; nu este interesat de numirea unui urmaș. Mai mult, pentru că este paranoic, i-a venit ideea că se pune la cale un fel de complot complex împotriva lui, al cărui pilon principal ești chiar tu. În trecut, de câte ori a fost confruntat cu ceva ce n-a putut înțelege sau de care s-a speriat, metoda lui a fost extrem de simplă: i-a omorât pe toți cei implicați. Ai putea să te întrebi dacă vreun om ar fi capabil să-și omoare propriul fiu. Trebuie să-ți mărturisesc că jumătate din rudele de sânge ale lui Lilgin au fost omorâte sau zac și acum prin tot felul de închisori; răspunsul este da, ar fi în stare să te omoare.

A luat decizia să fii eliminat din calea lui cât mai curând cu putință. Nu știu cu precizie data, dar s-ar putea întâmpla chiar mâine.

Asta înseamnă că trebuie să acționăm cât mai iute. Sugestia mea este ca, foarte repede – în următoarele douăzeci și patru de ore – să-l asasinez pe președintele

Martin Lilgin și să-i iau locul. Am nevoie de tine ca să mă ajuți să intru în pielea lui recunoscându-mă drept președinte și arătându-mi respectul cuvenit. Am tot exersat scrisul lui de mână și cred că pot să trec drept el. Imediat ce rezolvăm cu asta te voi declara oficial moștenitorul meu. Ceea ce va însemna că vom câștiga suportul lui Jodell și Megara, cei mai puternici și influenți bărbați din lume, după Lilgin. Putem să ne purtăm după aceea ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă ar fi murit numai un nimeni, un Alter Ego neînsemnat.

Ce părere ai? Vrei să mă ajuți?”

Când termină de citit, Orlo se gândi că de abia în clipa aceea înțelegea sentimentele savanților, atunci când se dusese la ei ca să le ceară ajutorul.

Oamenii aceia simțiseră că nu puteau avea încredere în Orlo Thomas. În mintea lui se luptau impulsuri contradictorii, care, după un minut, se transformară într-o Mare Îndoială.

Tot ceea ce citise i se părea destul de plauzibil.

Era o explicație oarecum fantezistă, dar nu imposibilă, a motivului pentru care fusese ales membru al Prezidiului. (Trebuia să existe un motiv logic. *Trebuia.)*

Dar ca să se angajeze într-o conspirație pentru uciderea dictatorului era ceva mai presus de realitatea sa imediată. Mai grav era faptul că i se ceruse cooperarea într-o asemenea crimă din partea unui om care, la fel de bine, ar fi putut fi chiar Lilgin în persoană… Era prea mult.

Posomorât, își aminti de felul în care rezolvase Ishkrin o dilemă similară cu numai o oră și ceva în urmă.

Drept care rosti vesel:

— Trebuie să spun că sunt încă uluit de tot ceea ce mi s-a întâmplat în ultimele câteva zile. Cu toate astea, țelul meu principal este să rămân de partea învingătorului și să mă păstrez în viață, dacă pot…

Ceva mai târziu, pe când se afla în avionul care-l ducea spre reședința Glucken, Orlo se gândi puțin mai liniștit:

faptul că am reușit să plec de acolo înseamnă că poate chiar am discutat cu un Alter Ego…

Ceea ce aflase îl tulbura, mai ales dacă era adevărat – în care caz, ce-i rămânea de făcut?

…Povestea în sine era crezută cu ardoare de bietul Alter. La vremea sa primise informații corecte cu privire la multe dintre aspectele majore ale guvernării. Nu vedea ce motive ar fi existat ca de această dată să fie mai altfel.

Cu toate astea, în problema Orlo Thomas lucrurile stăteau altfel. Situația ceruse să fie indus în eroare de tot felul de declarații contradictorii. Iar dictatorul exact asta făcuse cu micul său Alter, îl condusese spre concluzii eronate. Remarci făcute în trecere. O atitudine care insinua că Alter era unul dintre cei care cunoșteau situația, deși întreaga chestiune (așa cum i se sugerase) nu-l privea deloc. Cina din prima seară. Acum prânzul. Simplu.

Președintele Lilgin se condusese întotdeauna după trei principii: unde nu contează, spune adevărul cu cât mai multe detalii plictisitoare, acesta era principiul numărul unu. Principiul doi: nu da niciodată informații legate de ceva important decât atunci când este absolut necesar. Trei: de câte ori este posibil, zăpăcește-ți inamicii, sau eventualii inamici.

Orlo plecase din palat ca să-și îndeplinească cele două misiuni într-o stare de mare zăpăceală și tulburare. Planurile și temerile Alter Ego-ului îi demolaseră teoriile.

Reveni la palat după lăsarea întunericului simțindu-se ca un idiot, tulburat, nefericit, confuz. Singura rază de bucurie era gândul că Sheeda probabil îl aștepta.

De asemenea, simțea imboldul să meargă să-l caute iar pe Ishkrin. Dar se simțea epuizat de toate evenimentele acelei zile. Drept care renunță.

Ca rezultat al abdicării în fața responsabilității nu află nimic despre bătălia dusă în Orașul Comunicațiilor între savanți și gărzile palatului. Oricum nu i s-ar fi permis să intre pe câmpul de luptă. Lilgin dăduse ordine stricte să i

se interzică trecerea. Cu toate astea, toți cei implicați răsuflară ușurați atunci când el nici nu încercă să se apropie de birou.

Desigur, toate aceste mici detalii aveau valoarea lor. Fiind obosit, evitase o confruntare directă chiar în acea seară – care ar fi putut duce la reacții necunoscute. Dar eschiva lui ridică o întrebare: Poate un tânăr de douăzeci și unu de ani să se salveze dintr-un asemenea complot? Pentru Orlo, cel care intră obosit în apartament, răspunsul era, cel puțin pe moment, negativ.

Singurul gând care-l măcina era acesta: dacă sunt cu adevărat fiul lui Martin Lilgin, este clar că eu personal nu pot face nimic împotriva lui…

Pe la miezul nopții, când Sheeda tot nu apăruse, Orlo se întinse în pat deși era încă îmbrăcat cu hainele de stradă, trist, lipsit de speranță, extenuat și confuz.

În cele din urmă căzu într-un somn adânc.

20

Cu multă vreme în urmă, experții ajunseseră la concluzia că existau bioritmuri specifice în funcție de care Higenroth își proiectase programarea proaspătului embrion ce avea să devină mai târziu tânărul Orlo.

Desigur, experții nu erau interesați de om în sine. Toți lingăii din eșaloanele inferioare ajunseseră la concluzia că tânărului nu i se va permite maturizarea completă.

Un studiu accelerat ce cuprindea tot ceea ce se cunoștea deja despre bioritmuri – adică foarte multe – fu introdus în memoria calculatorului și astfel se obținură datele estimative.

Rezultatul final: ultima dintre cele trei programări avea să se declanșeze între 5.10 a.m. și 7.04 a.m. în ziua în care subiectul avea să împlinească douăzeci și unu de ani. Primele două se declanșaseră când subiectul împlinise unsprezece și, respectiv, cincisprezece ani.

Desigur, toți oamenii care participaseră la efectuarea studiului fuseseră condamnați puțin după încheierea lui. Dictatorul fusese foarte fericit să se descotorosească de grupul de investigatori, pentru că raportul final nu dădea o oră precisă, ci doar o perioadă de două ceasuri în care s-ar fi putut declanșa reacția programată.

Eșecul membrilor Comitetului de a descoperi momentul exact îl înfuriase peste măsură.

Acuzațiile aduse au fost: greșeli grave, lipsă de profesionalism, sabotaj.

După aceea, nimic nu i-a mai putut salva. Au dispărut pentru totdeauna în scurtă vreme.

Greșelile pe care le făcuseră erau de fapt mult mai serioase decât își imaginase dictatorul, mai grave decât acuzațiile aduse împotriva lor. Când Orlo împlinise unsprezece ani – și mai târziu, la vârsta de cincisprezece –

fusese chestionat cu privire la anumite gânduri pe care le avea (programarea Higenroth pentru acea vârstă, corect observată și notată).

Cum metoda interogatoriului, care făcea parte din stilul confesional de spălare a creierelor, era ceva la care toată lumea se supunea periodic, Orlo raportase tot, cu acuratețe. Atunci se observase că acele gânduri apăreau în mintea lui sub o formă întunecată în prima fază, ca după aproximativ două ore să devină limpezi precum cristalul.

Acea perioadă de două ceasuri (plus sau minus câteva minute) îi încurcase serios pe observatori.

Mai rău, pierduseră indiciul clar că se petrecea ceva cu șaptezeci și două de ore înainte; nu un gând ci o supra-stimulare corporală. De neiertat fusese faptul că îl pierduseră și pe cel premergător, care apăruse cu șase săptămâni înainte de data prevăzută de calculator.

Pentru că un creier este complex – deși există o structură, un anume mecanism – întotdeauna sunt implicați cel puțin doi factori, unul fizic și altul mental. Unul se află chiar în creier: o funcție neutră care scanează dinainte viitoarele asociații de idei. De aceea, când un om încearcă să-și amintească un nume, subconștientul îl cunoaște cu cel puțin două ore înainte să-l recunoască mintea conștientă. Nu este disponibil în acea perioadă ca o amintire exactă, dar există o asociere fiziologică legată de persoana al cărei nume vrea să și-l amintească.

În cazul nostru, cel de-al doilea factor era, desigur, programarea Higenroth. Cu șase săptămâni înainte, furie și rezistență; cu șaptezeci și două de ore în avans, întregul sistem glandular stimulat; corpul mobilizat pentru acțiune. Oamenii aflați într-o asemenea condiție pot depune efort fizic susținut fără probleme, chiar dacă nu au făcut exerciții înainte; ochii le strălucesc, au pasul mai sprinten iar mintea le este în alertă. O asemenea persoană strălucește. La prânzul din prima zi pe care-l luase cu savanții, Orlo strălucise în asemenea manieră încât îi

uluise pe toți cei de acolo. (Odată ce oamenii ating un asemenea nivel, nu-și mai pierd strălucirea.)

Comitetul, ca și conducătorii săi, în paranoia care-l stăpânise, nu observase că între unsprezece și cincisprezece ani, și apoi între cincisprezece și douăzeci și unu (mai puțin cele șase săptămâni), Orlo fusese în esență o persoană pașnică și conformistă. Ca și Marele – deși mic din punct de vedere fizic – Geniu, membrii Comitetului erau convinși de existența a ceea ce se numea „omniprezența dușmanului ascuns” care le cunoștea toate mișcările și activitățile.

Desigur, în perioadele de trecere între două programări, Orlo își amintise perfect toate gândurile pe care le avusese la momentele cheie. Dar i se spusese că sistemul autocriticii elibera o persoană de toate ideile potrivnice Poporului; iar el crezuse în așa ceva. Ca atare, între unsprezece și cincisprezece ani alungase toate acele idei „învechite” din minte, fiind foarte rușinat de el însuși pentru că putuse nutri asemenea gânduri. Această metodă n-a mai dat roade la cincisprezece ani, dar, în esență, „exagerările sale de dreapta” se concentraseră mai ales asupra felului în care ar fi putut evita să devină unul dintre adolescenții fraieri.

Orlo se trezi pe întuneric și rămase nemișcat; nu era sigur dacă era perfect treaz – Oare am visat? Sau chiar am auzit un zgomot…?

În întunericul din apropierea patului simți o mișcare. Oricine ar fi fost intrusul, cunoștea bine camera. Observă o învălătucire de umbre în întuneric și simți o mână mare peste gură, iar o alta care-i prinsese brațul într-o strânsoare de fier, apăsându-l de saltea.

Orlo nu-și amintea dacă își revenise în simțiri după aceea, în mintea lui era întuneric.

Când se trezi, era întins – îmbrăcat, așa cum se culcase – pe o canapea din biroul său.

Orlo clipi uimit când observă că soarele strălucea în

înaltul cerului. Își dădu seama unde anume se afla.

Se ridică și văzu… incredibilul.

Pe fiecare perete de plastic, pe toate suprafețele de sticlă, erau imagini în direct cu Martin Lilgin.

21

Există vreun anume șoc special pe care-l simte un super-dictator atunci când în fine primește ceea ce i se cuvine? Se schimbă la față? Are o senzație de rău pe dinăuntru?

Oare acela este momentul în care simte Marea Spaimă? Și în acea clipă de intensitate maximă, oare chiar se gândește: „Gata, m-au prins!?”

Dar uluirea, neîncrederea – oare simte așa ceva? Incredibilul! Gândul că așa ceva nu i se poate întâmpla tocmai lui! Nu *lui!*

Desigur, un asemenea om trebuie să sufere de nebunia vechiului drept divin al regilor; convingerea că este special, și că a primit toată puterea dintr-un motiv anume, dar în principiu tocmai pentru că este ceea ce este.

Nimeni nu va ști niciodată. Pe peretele de plastic la care se uita Orlo era deja evident că Lilgin știa în ce situație se afla. Așa că începuse să se comporte adecvat.

Zâmbea ușor. Mai mult, câtă vreme se bărbieri și se îmbrăcă, fredonă ușor o melodie la modă.

După aceea o porni spre birou și se așeză la faimoasa masă de lucru. Acolo i se aduse și micul dejun. Iar mai apoi prânzul. Și cina.

Masa de lucru! Era faimoasă pentru că acolo fusese întotdeauna filmat în rarele ocazii în care se adresase întregii lumi. De obicei se lăsa filmat așezat acolo, cu teancuri de documente în stânga și dreapta. După câteva secunde ridica privirea cu expresia hărțuită a unui om care are prea multe lucruri de făcut, dar trebuie musai să rezolve și problema ivită pe neașteptate.

De această dată, după ce se așeză, rosti:

— Voi face o declarație la ora zece, după timpul standard din est. Până atunci, voi fi foarte ocupat cu toate

astea. Zâmbi și arătă spre teancurile de documente.

După aceea, luă dintr-un teanc prima foaie, o citi și-și chemă secretarul – care stătea încremenit într-o parte – ca să-i dicteze o scrisoare. Secretarul (aproape un adolescent) nu reușea să facă față situației. Dar Lilgin nu-i dădu nicio atenție, deși scurtă mult conținutul scrisorii… ceva legat de o schimbare de procedură la o fermă colectivă.

Își concedie secretarul cu instrucțiunea de a trimite scrisoarea cât mai grabnic, după care se apucă să citească documentele. Puțin după aceea i se aduse micul dejun; Lilgin se apucă să mănânce și să citească în același timp, la fel ca oamenii obișnuiți care-și citesc ziarul de dimineață, lăsând impresia că e foarte ocupat și nu-și putea permite să piardă vremea.

La ora zece, ridică privirea, zâmbi și făcu o scurtă declarație:

— Tovarăși, muncitori, susținători ai Noului Sistem Economic. Îmi închipui că ați fost cu toții surprinși azi dimineață atunci când ați văzut imaginea mea pe un perete sau altul din casele voastre. Am fost convins, în pofida unor rețineri, să fac un test pe o durată nedeterminată, ceea ce înseamnă (zâmbi larg) că nu știm cât va dura acest experiment. Acesta s-a făcut cu gândul că cetățenii și tovarășii și muncitorii au dreptul să își supravegheze guvernul. Există mereu zvonuri despre activități secrete care au loc la cele mai înalte nivele guvernamentale și că se iau tot felul de măsuri care nu au fost aduse la cunoștința publicului larg. Nu cred că este nevoie să mai spun și altceva – înțelegeți la ce anume mă refer. Ați auzit asemenea lucruri din multe surse. O parte din aceste surse sunt oameni neștiutori, cinstiți – așa cum este întreaga populație a planetei, muncitoare, loială, supusă legilor, gata să îmbunătățească cât mai mult condițiile de muncă. Celelalte surse ale zvonurilor nu sunt tocmai de încredere. Cei din urmă au motivele lor personale, de aceea, din când în când, încep să creeze necazuri și atunci forțele de

ordine sunt nevoite să ia măsuri contra lor conform legilor care pot fi citite în orice bibliotecă publică. În orice caz, având la dispoziție această invenție minunată, suntem acum în măsură – așa mi s-a spus – să facem un test care va oferi tuturor oamenilor oportunitatea de a judeca singuri dacă vor să vadă ceas de ceas și zi după zi cum decurge procesul guvernării. Câtă vreme se va desfășura testul, mă veți putea urmări zi și noapte. Sper să nu vă supărați dacă o să sting luminile atunci când mă dezbrac sau când mă voi duce la baie. Vă sugerez, atât din respect față de dumneavoastră cât și față de mine, să nu mă urmăriți în asemenea momente. Pe moment, acesta este raportul meu. Când voi fi gata să fac o declarație, o voi anunța din vreme. Mulțumesc – și nu pot să-mi iau rămas-bun de la voi, pentru că transmisiunea va continua. Deci mai bine să spun, doamnelor și domnilor, fiți cu ochii pe guvern. Acum este ocazia cea mai bună ca să aflați toate detaliile minuțioase și plictisitoare care ajung pe biroul meu zi de zi și an după an. Pot să vă mărturisesc de pe acum că nu este o muncă interesantă, dar este necesară și merită făcută.

Acesta fusese discursul. Chipul atât de faimos zâmbi alte câteva secunde. Apoi mâna se ridică în semn de încheiere și capul se plecă asupra unui alt document.

Aparențele spuneau că Martin Lilgin, dictatorul pământului, se întorsese la multiplele sale îndatoriri.

Orlo se trezise amețit. Se ridicase atunci când începuse discursul. Îl ascultase tulburat, neștiind ce anume să înțeleagă, fără să se știe direct implicat.

Când se termină, se grăbi să iasă pe ușa din spate și se îndreptă spre zona rezidențială din Orașul Comunicațiilor – iar după o vreme, când dădu colțul unui coridor larg de marmură, nimeri peste o barieră păzită de savanți.

Unul dintre oamenii de la barieră stătuse la masa Șapte – astronomul chinez, Jimmy Ho.

Jimmy îl preveni pe loc:

— Nu te apropia mai mult de atât, Orlo!

Orlo simți cum îl cuprinde furia. Dar se opri.

— Ce se petrece aici? Ce s-a întâmplat?

După multe discuții aprinse află esențialul. În cele din urmă, întrebă neliniștit:

— A fost careva ucis?

— Câțiva din amărâții ăia de puști în uniforme. Au dat năvală în cantină, ieri, la prânz, făcând pe durii și arătându-și armele. Așa că a trebuit să dovedim pe loc că nimeni nu dă buzna în anumite locuri din Orașul Comunicațiilor dacă noi nu l-am poftit. Am înțeles că avem în congelatoare mâncare doar pentru două zile. Deci asta înseamnă că avem o limită până la care vom putea rezista – probabil vreo săptămână.

— Nu fi ridicol! izbucni Orlo. Trebuie să fie o greșeală. În fond, legal, eu sunt responsabil de locul ăsta. Deci oricine a dat ordinul să fiți atacați a făcut-o în mod ilegal. Trebuie să stabilim precis ce anume s-a întâmplat.

— Mă rog, n-ai decât să visezi mai departe, amice! îi răspunse vesel Jimmy Ho.

Orlo îi zise grăbit:

— Vrei să-l cauți pe Ishkrin și să-i spui să vină la mine la birou cu câțiva experți care știu ce se petrece? Aș vrea tare mult să stau de vorbă cu cineva despre… Ridică mâinile arătând spre pereți. Pe suprafața de marmură imaginile erau mai înnegurate, dar se vedeau destul de bine, în special pe suprafețele lucioase… despre toate astea. Și să-i spui să-mi explice și mie de ce detectoarele nu au depistat sursa în – cât a spus el? – trei secunde.

Chipul rotund al chinezului strălucea de maliție.

— S-a jucat cu tine, Orlo. Cuvântul «penetrare» înseamnă că sursa este doar o parte a întregului. Nu este vizibilă, audibilă sau detectabilă. Treaba asta poate continua până când mașinăria de pe orbită se va strica; dar eu sunt gata să jur că Higenroth și-a înzestrat echipamentul cu destule sisteme de rezervă ca să-l

menţină în funcţiune vreme de – să zicem – vreo sută de ani.

— Dumnezeule! izbucni Orlo.

Atunci când se îndreptă înapoi spre birou se simţi din cale-afară de surescitat. În minte îi veni un alt gând: Ce noroc fantastic să mă aflu chiar aici în momentul în care cineva a reuşit să pună în funcţiune echipamentul. Şi când te gândeşti că am auzit de toată afacerea asta cu numai două zile în urmă…

Revenit la birou, conştient de surescitarea care-l stăpânea în continuare, îl sună pe Bylol.

În vreme ce aştepta se gândi şi la situaţia lui.

Încă avea destule probleme de rezolvat, plus misterul a ceea ce i se întâmplase în noaptea aceea. Dar cel puţin scăpase de confuzia de cu o zi înainte.

În vreme ce stătea şi aştepta, chipul îi strălucea din nou.

22

Din cauza acelei situații, fiecare dorea să aibă partea lui de glorie, fiecare dorea să profite cât mai mult.

Domnul Bylol își făcu apariția cu întârziere. Întreaga lui atitudine se schimbase. Intră degajat în birou; renunțase la grabă și servilism. Probabil că acum o să se lenevească, cugetă Orlo în vreme ce-l privea.

Avu un moment de uimire. Pentru că atunci îl văzu cu adevărat pe omul acela. Înainte avusese impresia că Bylol nu era altceva decât un funcționar bătrân.

Dar Șeful de Cabinet al Membrului Prezidiului care se ocupa de știință și tehnologie, ce tocmai intrase pe ușă, nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani. Bylol se apropie insolent de masa de lucru și rosti degajat:

— Când m-ați chemat eram la telefon. Apelul este pentru dumneavoastră. Trei – vă rog să mă scuzați! – Domnul Jodell așteaptă la intercom ca să discutați.

Orlo, care băgase mâna în buzunarul cu arma atunci când intrase Bylol, continuă s-o țină pe pistol. Nu credea la modul sincer că individul ar fi fost capabil de vreo acțiune violentă decisivă, dar mai bine să fie precaut.

— Mulțumesc, domnule Bylol, rosti politicos. Ce crezi despre acest experiment la care s-a supus președintele Lilgin?

Urmară câteva momente de liniște. Mai întâi se schimbă expresia din ochii lui… Nimic, cugetă Orlo, nu putea convinge mai bine pe cineva să-și dezvăluie gândurile decât inocența prefăcută…

— Ah! mormăi domnul Bylol. În clipa aceea parcă reveni dintr-o altă dimensiune. Domnule, domnul Jodell așteaptă la intercom, rosti pe tonul speriat pe care-l avusese cu o zi înainte.

Imediat după aceea se înclină în fața lui Orlo și dispăru

din birou.

Orlo ridică receptorul intercomului.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați, domnule, minți el, dar eram la baie.

Ființa jovială de la celălalt capăt al firului îi curmă pe loc orice fel de scuză:

— Nicio problemă, tinere prieten. Mă întrebam dacă nu aș putea trece pe la tine ca să stăm puțin de vorbă, ce zici?

Orlo întrebă:

— Domnule Jodell, ce vârstă ai de fapt? Așa arăți cam de cincizeci și cinci.

Cei doi bărbați stăteau față-n față, la masa de lucru din biroul lui Orlo. Din prima clipă vorbiseră pe șleau, de parcă Trei ar fi fost hotărât să-și ardă trecutul – și, la nevoie, viitorul, fără a-i păsa dacă asculta cineva sau nu.

Chipul mare își schimbă culoarea, trecând de la un purpuriu pal la un roz furios. Ochii de culoarea oțelului se îngustară.

— Nemernicul ăla, rosti cu venin, ne ține pe mine și pe Megara să arătăm ca niște bătrâni de aproape șaizeci de ani, iar el o face pe tinerelul de patruzeci. Își dădu seama că era cam subiectiv. Zâmbi în chip de scuză. Am două sute și douăzeci și șapte de ani, răspunse cu mândrie. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că arăt așa; dar am câștigat pe drept fiecare an în plus. Așa că la naiba cu el!

— N-ai vrea să-mi spui și mie toată povestea?

Jodell încuviință din cap, cu lacrimi în ochi.

— Mă macină de mai bine de o sută șaptezeci de ani și am ajuns în acel punct în care vreau s-o spun cuiva, oricui.

— Continuă, îl invită Orlo.

Numărul Trei era un supraviețuitor.

Deși la început fusese un egal al dictatorului, reușise să facă tranziția la poziția de subordonat. Lucru care nu fusese prea ușor de realizat. În acele zile de început,

termenul care se aplicase oamenilor ca el fusese acela de deviaționist de dreapta sau de stânga.

Sentința fusese întotdeauna moartea.

Un deviaționist, în acele zile de început, fusese omul căruia îi lipsise un anume gen de viziune. Într-un fel sau altul, nu observase că un anume individ mărunt, brunet, cu ochi negri și comportament de lup era conducătorul natural al noului stat planetar în plină formare.

Desigur, s-ar fi putut apăra spunând că avusese prea multe în minte, că încercase să se descopere, că neglijase să vadă că o asemenea stare de tranziție își avea conducătorul ei natural. Și că pur și simplu nu realizase la vreme că nu existase decât un singur om care ar fi putut fi conducătorul.

Din fericire pentru Jodell, niciodată nu avusese ceva împotriva mărunțelului brunet la întâlnirile de grup. Însă majoritatea celor din eșalonul superior strâmbaseră din nas și-i căutaseră nod în papură. Curând după aceea muriseră cu toții.

Dar numai simpla reținere de la orice critică nu ar fi putut salva pe nimeni. Numai norocul nu ar fi putut să-l scape de la moarte. Adevărul era că Lilgin îi numise pe cei mai bătrâni Grupul Negativist.

Aceștia comiseseră o crimă de neiertat. Fuseseră prezenți la creație. Indiferent de cât de mult îndepărtezi un astfel de om, sau ce sarcină de nimic îi dai, el tot își amintește tot felul de lucruri despre tine. El știe de unde ai început. Undeva în mintea lui știe că ești o simplă ființă umană cu tot felul de cusururi omenești.

Te-a văzut acuzat că ai făcut greșeli. Te-a observat cum te apărai ca oricare altul. A fost prezent în ziua în care un membru al partidului (mort de multă vreme după ce fusese torturat zile întregi și care refuzase să admită că era adevărat ceea ce se petrecea) a declarat că tu, Martin Lilgin, ești un deviaționist extremist de stânga cu orientare fascistă.

Ar mai fi putut fi lăsat în viață un om, după ce auzise asemenea acuzații împotriva conducătorului mic și brunet? Da, ar fi putut, dacă s-ar fi grăbit să ia stiloul în mână – cu excepția lui Megara, el fusese primul – ca să scrie o declarație în care-l recunoștea pe supraomul cu ochi și instincte de cobră drept superiorul lui natural în noul stat planetar care se formase. Putea, dacă acel ultra-conducător decidea că avea de gând să permită ca din cei aproximativ un milion de oameni din grupul original să rămână în viață în jur de o sută; fără să aibă o idee precisă despre cei care aveau să formeze acea elită. Fiecare om trebuia să-și câștige locul în acel anturaj select printr-un act unic de obediență.

Una dintre condițiile obligatorii cerea ca fiecare dintre cei o sută să fie cunoscut pentru memoria perfectă, amintindu-ți fără tăgadă cum, în zilele de început, tot ce făcuse conducătorul fusese perfect; și că, în fapt, nu se înșela niciodată cu privire la ceva.

Fiecare dintre cei o sută de aleși – după cum a reieșit în cele din urmă – își amintea fiecare eveniment în parte care dusese la victorie. Și era gata să depună mărturie – și chiar o făcuse de mai multe ori – că în fiecare caz, o singură persoană jucase rolul decisiv. Și că nimeni altcineva nu mai făcuse altceva decât să asculte ordinele primite…

— Care este numele inventatorului drogului nemuririi? întrebă Orlo.

Ajunseseră la faza de întrebări și răspunsuri.

Jodell răspunse:

— Nu știm încă dacă produce nemurirea, dar se pare că este destul de bun. Ridică din umeri și adăugă cu simplitate: M-am trezit într-o dimineață și nu mi-am mai putut aminti nici numele individului și nici ce anume am făcut cu formula drogului. Nu știu cum de a făcut Lilgin una ca asta.

— Probabil că ați discutat exact despre treaba asta, îi

explică Orlo Thomas, inginerul de sistem, și simultan ai respirat un… – dădu numele unui gaz derivat din compusul chimic apropiat de pentatholul de sodiu – sau ți-a fost injectat în sânge printr-un alt mod.

— Nu-mi mai amintesc să fi purtat o asemenea conversație, mărturisi Jodell.

— Ar fi destul de dificil, replică Orlo cu acreală, dacă s-a folosit de o asemenea metodă.

Tăcu o clipă, vizualizând noua frântură de informație, observând acele acțiuni într-o serie de imagini mentale umbrite. Probabil că descoperitorul nemuririi era mort de multă vreme. Descoperirea îi fusese furată câtă vreme trăise. Manevrat cu talent – probabil vreme de ani de zile – dezvăluise tot felul de informații prețioase. Logica spunea că fusese ținut în viață până când se aflaseră toate răspunsurile cu privire la formula lui secretă, drogul putând fi manufacturat și injectat fără asistența lui. După aceea dictatorul se descotorosise de el.

Desigur, era posibil ca inventatorul să fi fost chiar membru al Prezidiului. Orlo puse întrebarea. Primi drept răspuns o ridicare din umeri.

— Au fost așa de mulți, zise Jodell neajutorat.

— Știu, răspunse Orlo care fusese probabil singurul om care se obosise să-i numere.

Din acel moment Orlo nu se mai putu abține. Tensiunea tot crescuse în el încă din clipa în care-l sunase Jodell: sentimentul că atât convorbirea prin intercom cât și discuția față-n față erau urmărite cu grijă și că cineva avea autoritatea să acționeze împotriva trădătorilor. Pentru că Jodell se arătase așa de nepăsător în fața primejdiei, Orlo se simțise obligat să se comporte cu un curaj asemănător.

Dar în clipa următoare puse întrebarea care-l măcina.

Jodell răspunse uimit:

— Pentru numele Domnului, Orlo, Lilgin e un om ca și noi ceilalți. Să te spionez pe tine și echipamentul tău era treaba mea. Și – zâmbi cu amărăciune – scopul era să te

împiedic să faci ceea ce ai făcut deja. În plus, trebuia să obțin cumva și invenția.

— Adică, insistă Orlo, conversația de acum nu a fost și nu este monitorizată tocmai pentru că treaba ta era să mă spionezi? E corect?

Jodell se scuză:

— Ar fi trebuit s-o spun din capul locului. Da. Sigur că nu ne ascultă nimeni. Cum altfel? Se lăsă pe spătarul scaunului, ceva mai relaxat. Expresia de jovialitate îi reapăruse pe față. În regulă, acum ce-ar fi să-mi spui cum ai făcut treaba asta?

— Ce anume? întrebă Orlo nedumerit.

— Ei, haide… În glasul obișnuit să dea comenzi se simți nerăbdarea. Cum de ai reușit să-l localizezi pe nemernicul ăsta? Îți spun de pe acum că s-a ferit ca dracu' de tămâie să se lase văzut de tine. În plus, probabil că în afară de Megara, numai eu știam că Lilgin avea de gând să-și petreacă după-amiaza, seara și noaptea cu Odette.

— Eu, rosti Orlo încet, nu am habar despre ce vorbești acum. Și ai făcut și mai devreme niște comentarii care m-au nedumerit – și încă mă mai frământă. Dar le-am lăsat să treacă. Așadar, în primul rând trebuie să înțeleg despre ce anume vorbești.

Urmă un moment de tăcere grea. Apoi, Jodell zise încetișor:

— Higenroth. Ești fiul lui Higenroth. Și toate astea – arătă neglijent spre imagini – vin din capul tău.

— Dar, protestă Orlo fără vigoare, ieri Alter Ego mi-a spus că sunt fiul lui Lilgin.

— N-a fost niciodată prea isteț, răspunse Jodell. Iar dacă treaba asta a fost o mostră a logicii lui, nu e de mirare că Lilgin a pus să fie omorât chiar de ieri, după ce ai plecat tu de acolo.

— Voia să devină noul dictator și să mă facă pe mine moștenitorul lui, zise Orlo.

— Nu e singurul Alter care s-a gândit la așa ceva,

comentă Jodell. Dar acum, ascultă, cum…

— Fiul lui Higenroth, suspină Orlo.

În mod ciudat, nu era tocmai încântat de ceea ce aflase. Mai mult, se simțea parcă retrogradat. Își aminti că citise mai demult despre un dictator din trecut pe nume Adolf Hitler, care, după cum se aflase după aceea, se numise în realitate Adolf Schickelgruber. Numele, Higenroth, avea o rezonanță din Schickelgruber în el. Îl încercă șoptind:

— Orlo Higenroth.

O mână se întinse peste masă și-l prinse de braț.

— Unde ți-e mintea? întrebă Jodell cu fermitate. Parcă te-ai pierdut deodată.

Orlo îi explică nefericit despre toată treaba cu Schickelgruber.

— Mă simt retrogradat.

— Cel mai mare geniu al comunicațiilor care a trăit vreodată. A fost doborât de o puștoaică pe care Lilgin a obligat-o să se mărite cu el. Am descoperit mai târziu că fata și-a încuiat ușa de la dormitor. Deci singura dată când s-a culcat cu el a fost chiar în ajunul morții savantului, când probabil a făcut-o de frică. Și uite așa, prietene, zâmbi Jodell cu amărăciune, ai ajuns să fii depozitarul secretului Sistemului de Penetrare, despre care mi-ai zis că nu-ți mai amintești să-l fi folosit împotriva lui Lilgin.

Reveniseră la punctul principal al întâlnirii.

Orlo zise:

— Când ai sunat, am fost convins că tu ai fost cel care m-a transportat din dormitorul din apartament până aici.

— Nu, n-am fost eu, rosti Jodell încordat.

Cei doi se priviră o clipă apoi săriră în picioare ca împinși de un arc.

— Dar – dar… izbucni Orlo.

Jodell întinse o mână care tremura vizibil.

— Întoarce intercomul spre mine, îi zise răgușit.

Tăcut, Orlo împinse instrumentul pe suprafața lucioasă a mesei. Îl privi pe Trei cum apasă două taste și apoi alte

două.

Chipul apărut pe monitor era cel al unui bărbat de aceeași vârstă cu Jodell. Orlo îl văzuse la cina din prima seară – unul dintre bețivani.

Megara!

Jodell rosti cu gravitate:

— Veet, sunt în biroul lui Orlo Thomas. Tocmai am ajuns la o concluzie uluitoare. Tu ai făcut-o.

Chipul de pe ecran era copilăresc, cu o mustață subțire pe buza superioară și ochi mici și foarte albaștri. Dacă nu lua în calcul bărbia puternică care arăta duritatea individului, Orlo și-l putea imagina plângând foarte ușor. Dar se părea că până și un individ copilăros devenea un dur după două sute douăzeci de ani de viață.

Chipul de pe ecran se lumină de un zâmbet. Iar glasul gros, care nu se asorta cu fața răspunse:

— O șansă asemenea lui Orlo apare o singură dată în viață, chiar dacă este vorba de una incredibil de lungă. Pot să-ți spun cu mâna pe inimă că a fost o adevărată plăcere să-l prind pe nemernic.

Se întrerupse și privi în jur.

— Știți ce, cred c-ar fi mai bine să vin și eu acolo. Nu trebuie să uităm că și Lilgin se gândește acum cine i-a copt-o și nu e nevoie să ceară să fim uciși în gura mare, poate să scrie ordinul. Propunerea mea este să mă alegeți șeful guvernului. Gândiți-vă la asta cât așteptați, bine?

După ce legătura se întrerupse, Jodell comentă cu cinism:

— Văd că sunt destui care vor să-i ia locul. Și vor mai fi și alții. Inclusiv eu. Și – continuă zâmbind – poate și tu.

— Nu, eu nu vreau, răspunse Orlo cu fermitate.

23

Putea percepe… semnale.

Dacă un ajutor de încredere spunea un singur cuvânt greșit – nu mai avea ocazia să mai vorbească. O declarație politică corectă, dar care nu avusese tocmai tonul potrivit era sesizată imediat de Lilgin. Omul acela nu mai avea permisiunea să se mai apropie vreodată de el.

După aceea, evident, cei doi indivizi dispăreau rapid, după ce mai întâi erau torturați prin metoda oboselii pentru a face „mărturisiri complete”.

Semnale! În zilele demult apuse ale tinereții sale, în timpul adolescenței, când mai existau încă automobile particulare, cel mai mic semnal de proastă funcționare a mașinii îl alertase imediat pe tânărul Martin Lilgin. Mașina lui ajunsese așa de des la atelierul de reparații, prima dată o dusese chiar în ziua în care o cumpărase, încât mecanicii gemuseră îngroziți de câte ori îl văzuseră.

Lui Lilgin nici prin cap nu-i trecuse, nici la tinerețe și nici la maturitate, așa cum nu se gândiseră nici suporterii săi (toți cei care fuseseră uciși) că acea sensibilitate extremă la asemenea semnale era peste normele normale. Lilgin fusese foarte mândru de această capacitate a sa; considerase că era ceva precoce, la fel ca și multe alte persoane care, emiseseră un singur semnal mortal (pentru ei) care-l alertase că aceștia aveau propriile păreri… critice, la adresa lui.

Acea sensibilitate supranormală la semnale (sub formă paranoică) este o condiție fiziologică a celui de-al doilea stadiu al oboselii. Cum Lilgin nu știa să fi fost supus vreodată la oboseală neobișnuită, fără să se considere paranoic, nu-i trecuse prin minte (sau cel puțin nu se gândise prea mult la această posibilitate) că trupul omenesc care suferă de o anumită stare febrilă prelungită

poate simți la nivel celular și neuronal primele două stadii ale oboselii, iar câteodată, chiar și pe al treilea.

În copilărie (așa îi spusese maică-sa) fusese foarte bolnav și făcuse febră mare care-l dusese la un pas de moarte. După ce devenise liderul mondial al noii ordini, monitorizase cu atenție informația obținută de la ea și o transformase într-un sistem: toate bolile febrile trebuiau înregistrate cu grijă, iar oamenii atent urmăriți pentru verificarea comportamentului ulterior bolii. Dintr-un motiv necunoscut se ferise să se folosească de acele informații pentru a justifica omorârea acelor persoane. Probabil pentru că atunci ar fi fost ca și cum s-ar fi judecat pe sine.

Puțin după ce isprăvise cu micul discurs din prima zi de comunicare totală, „ascultase" cu atenție toate semnalele din jur în următorul moment ceruse să i se aducă un top de formulare Zece-Șaizeci oficiale. Secretarul plecase în goană din încăpere și se întorsese cu un mesaj din partea lui Jodell prin care i se aducea la cunoștință că formularele (din departamentul său) se terminaseră. Dar că altele noi tocmai erau în curs de tipărire.

Ca un fel de înlocuitor pentru formularele oficiale ale condamnărilor la moarte, secretarul aduse două topuri de foi albe pe care le așeză pe masa de lucru a lui Lilgin. Apoi se retrase undeva lângă ușă. Dictatorul avu impresia – acesta era semnalul pe care-l primise – că omul de abia-și ascunsese zâmbetul încântat. În fața a trei miliarde de oameni, Lilgin trebui să se abțină să nu ceară să fie executat pe loc.

Toți oamenii din palat, se gândi, care m-au văzut în această stare umilă, vor trebui să dispară…

Moartea tuturor amintirilor!

Acest gând avu darul de a-l mai calma un pic. Pentru că îi spunea în avans că în curând nu aveau să mai existe martori la umilința la care fusese supus.

Adevărul era că se hotărâse.

Știa ce avea de făcut.

Cu gesturi deliberate, desfăcu un top și scoase din el un teanc de foi. Se apucă să scrie condamnările la moarte cu propria mână. Împături chiar el fiecare foaie în parte, le băgă într-un plic mare pe care trecu atent adresa și pe care apoi îl sigilă cu grijă.

După ce repetă același lucru de o duzină de ori, ridică privirea, zâmbi și le zise miliardelor de spectatori:

— La ora patru după-amiază voi explica ce anume am făcut acum și de ce.

— Ce crezi că scrie acolo? întrebă Ishkrin.

Întrebarea fusese probabil adresată celor șapte bărbați adunați în biroul lui Orlo – sau poate chiar lui însuși, cel de-al optulea.

Orlo fu primul care răspunse:

— Păi, mormăi încruntat, bănuiesc că ar trebui să analizez cu atenție treaba asta. Închise ochii.

— Credeți, continuă Ishkrin, că s-a decis dacă este vorba de un complot deviaționist de dreapta sau de stânga?

Toți savanții din cameră zâmbiră amuzați. Megara și Jodell rămaseră tăcuți și întunecați la față.

Orlo deschise ochii și le spuse:

— Cred că cei doi distinşi membri ai Prezidiului ar trebui să-și aducă în această secțiune prietenele și soțiile. Cât mai repede, chiar în următoarea oră. Ceea ce-mi amintește de ceva. Se ridică și se aplecă peste masa de lucru în direcția lui Jodell. Unde-i Sheeda?

Fără să mai aștepte un răspuns, întinse intercomul în direcția lui. Jodell acceptă pe dată și formă un număr pe taste.

Pe monitor apăru o față dură. Era tânără, pătrățoasă și posacă. Ascultă cu atenție la spusese lui Jodell, apoi deschise gura și răspunse:

— Am aici un ordin scris chiar de președintele Martin Lilgin, prin care mi se cere să o rețin pe Sheeda Moorton

și să fiu gata s-o bag în mașina cea mare de tocat în clipa în care primesc semnalul codificat prin intercom.

— Ordinul acela a fost redactat pe un formular oficial, Zece-Șaizeci? se interesă Jodell pe un ton calm.

— Nu, dar scrisul îmi este bine cunoscut.

— Sunt sigur că așa este, replică Jodell cu acreală. Ascultă, Bureski, o vrem pe fată. Uită de ordinul pe care l-ai primit. Sunt vremuri tulburi în care plutește schimbarea și ar fi bine să te schimbi și tu o dată cu ele.

Glasul morocănos întrebă:

— Ce naiba se petrece acolo? Ce-i cu testul ăsta?

— Nu e niciun fel de test, amice. A fost prins în fine cu pantalonii-n vine. Și nici el și nici altcineva nu poate să facă absolut nimic. E preferabil să treci de partea noastră. Vom trimite pe cineva să ia fata.

— Imposibil. Poate că nu o să ascult de ordin, așa cum a fost scris. Dar nu o voi preda și nici nu o voi elibera deocamdată.

Jodell se întoarse să se uite spre savanți.

— Domnilor, voi face o amenințare ca din partea voastră. Ascultați-o cu atenție și apoi să-mi spuneți dacă o puteți duce la îndeplinire. Se întoarse iar cu fața spre monitor și zise: Bureski, voi trimite o duzină de savanți din Orașul Comunicațiilor până la sediul acela mohorât al poliției secrete pe care o conduci. Vor intra și vor lua fata. Nu încerca să reziști. Te rog s-o predai în liniște.

Chipul de pe monitor nu părea convins.

— O duzină… se bâlbâi. Noi aici avem o adevărată fortăreață. Suntem echipați ca să doborâm și rachete atomice.

— Nu contează, mintea stăpânește materia, i-o întoarse Jodell. Întoarse capul spre Ishkrin. Am dreptate sau nu?

— Ar fi nevoie cam de doisprezece specialiști din domenii apropiate, veni răspunsul. Dar ne-am descurca la fel de bine și cu zece.

— Foarte bine, încuviință Jodell. Nu, Bureski, nu te

grăbi să întrerupi. Vrem de asemenea s-o găsim și pe doamna Megara…

Din fotoliul din colț Megara gemu înăbușit, de durere. După ce Jodell întrerupse legătura, se întoarse și rosti către toți:

— În caz că interesează pe cineva, cred că pot aranja în așa fel încât, în caz de urgență, să putem fugi cu toții la Dealuri.

Ishkrin făcu un gest de exasperare.

— Trăim într-o lume nebună, rosti. Avem printre noi un om care nu crede că ceea ce se întâmplă acum este un caz de extremă urgență.

În vreme ce Orlo mergea special înaintea celorlalți, ofițerul care păzea intrarea în palat se albi deodată la față.

— Domnule, îi zise, am aici un ordin scris, chiar din partea lui Martin Lilgin. A venit printr-un curier special cu patru minute în urmă. Aici scrie că, până la noi ordine, nimeni nu are voie să intre sau să iasă din Orașul Comunicațiilor.

Orlo continuă să înainteze. Îi simțea pe cei doisprezece super-savanți care veneau răsfirați în urma lui.

Răspunse, articulând cu grijă fiecare cuvânt în parte:

— Ordinul nu este scris pe un formular legal. Și oricum, nu mi se poate aplica tocmai mie, căpitane. Prin lege sunt Membru al Prezidiului și eu mă ocup de Orașul Comunicațiilor, înțelegi ce spun?

— Dar, protestă căpitanul, am ordinul scris chiar de mâna președintelui Lilgin.

Se aflau la numai câțiva pași unul de celălalt. Orlo se opri și-și arătă dinții.

— Căpitane, scrisul de mână poate fi falsificat. Aici, în palat, totul se face după lege. Drept care îți ordon ca dumneata și oamenii din subordine să vă încolonați și să mergeți înaintea noastră prin acea porțiune a palatului care duce spre poarta principală pe care vin și pleacă

angajații acestui departament. Ai treizeci de secunde la dispoziție ca să îmi asculți ordinul!

— Dar…

— Executarea!

Urmă un moment de tăcere. Apoi căpitanul înghiți în sec. Și salută. Se întoarse spre subordonații săi.

— Alinierea! comandă deodată, încercând să pară autoritar.

Nesiguranța sa se transmise cel puțin unuia dintre oamenii din trupă. Din șase, cinci soldați luară poziția de drepți și se aliniară. Cel de-al șaselea își luă arma, ca și ceilalți, însă, în loc să se alinieze se lăsă într-un genunchi și ridică pușca la ochi îndreptând-o spre Orlo.

— Nimeni, mârâi disprețuitor, nu poate cere cuiva să nu asculte de un ordin direct al Șefului. Eu…

Se opri pentru că…

Dispăru.

În spatele lui Orlo savanții se repeziră înainte.

— Hei, făcu Peter Rosten, a cui e isprava asta? Întotdeauna am crezut că am un sistem destul de bun. Dar ce-am văzut acum, îl întrece cu mult.

Nimeni nu-i răspunse.

Cei doisprezece experți în tot atâtea discipline se uitau nedumeriți de la unul la altul ca în cele din urmă să-și întoarcă ochii spre Orlo. Dar nimeni nu ieși înainte ca să-și asume meritul.

Ishkrin comentă cu acreală:

— Se pare că cel care a reușit să pună la punct un asemenea sistem defensiv nu vrea deocamdată să se laude cu el.

Orlo interveni agitat:

— Din câte îmi dau eu seama, acum va trebui să fim foarte atenți ca să nu fim împușcați de lunetiști de la vreun balcon sau din alte puncte avantajoase. Deci va trebui să ne împărțim atenția. Doi dintre voi – arătă – veți fi atenți la ce se petrece în spate. Doi sus, doi drept înainte, doi la

stânga și ultimii doi la dreapta. În fiecare caz indică persoanele pentru sarcinile pe care le împărțea.

Savanții îl priveau cu umor și bună dispoziție. Nimeni nu făcu un gest care să indice că avea de gând să i se supună. Peter Rosten îi explică situația cu blândețe:

— Orlo, nu trebuie să-ți faci griji pentru asemenea lucruri. Când Higenroth a descoperit că electricitatea poate fi făcută să se miște mai repede dintr-un loc în spațiu în altul, într-un mod mult mai simplu decât în natură, multe dintre problemele relațiilor spațiale și-au găsit atunci răspunsul. Bănuiesc că lui Lilgin i-a fost teamă să te lase să cunoști mai bine asemenea lucruri. Dar desigur, ceea ce avem noi la dispoziție, e cu mult mai puternic decât tot ce s-ar găsi pe afară.

Orlo se simțea jignit.

— Atunci, le zise, dacă voi, oameni buni, aveați toate mijloacele necesare ca să scăpați din închisoare, de ce n-ați făcut-o mai demult?

— Și unde să ne fi dus? îl întrebă un individ îndesat. În lumea lui Lilgin trebuie să ai autorizație în regulă ca să stai pe undeva.

Era perfect adevărat. Orlo se rușină pe loc de izbucnirea lui și de sentimentul care o motivase.

— În istorie au fost vremuri în care oamenii își găseau sanctuarul în biserici, le zise.

— Nu și acum, sub conducerea lui Lilgin, i-o-ntoarse cineva. Nu într-o unitate a Religiei Oficiale.

Orlo nu se lăsă.

— Au fost vremuri în care un om putea cere sanctuar politic în alte țări.

— Dar nu și pe pământul lui Lilgin. Acum nu mai există alte țări.

— Ei bine, probabil că va trebui să facem ceva în privința asta, comentă Orlo, pentru viitor.

Nimeni nu-i mai răspunse. Toți camarazii săi erau surescitați și admirau interiorul palatului. Realiză șocat că

savanții de marcă care-l însoțeau nu mai fuseseră niciodată așa de departe de Orașul Comunicațiilor; că de fapt nici nu mai ieșiseră de acolo.

Mergeau încet, privind cu atenție în jur, ca niște copii. De două ori se strânseră în jurul unei bolți ca să privească la ceea ce se afla îndărătul ei. De fiecare dată Orlo se văzu nevoit să-i împingă cu forța ca să-și continue drumul.

— Ascultați, le zise agitat, în câteva minute vom ieși din palat, dar numai dacă veți continua să mergeți.

La poartă rechiziționă un autobuz pe pernă de aer cu tot cu șofer. Toată lumea urcă în el grăbită. Dar, când ajunseră înăuntru, rămaseră timizi pe marginea scaunelor în vreme ce vehiculul se punea în mișcare, alunecând spre șosea.

Orlo se simțea zguduit... Pot să cred că acești oameni vor fi în stare să atace cu succes o fortăreață?

Merseră pe jos până în fața porții de fier a clădirii impozante de sticlă, oțel și granit gri care se găsea la o milă distanță față de palat. Așteptară până când unul dintre oamenii de pază sună pe altcineva. Tânărul ofițer de gardă privi spre grupul lor printre barele solide de oțel.

— Generalul Bureski va veni în câteva minute, le zise.

Nici nu trecuse încă de amiază. Un vânt cald adia pe strada părăsită din fața clădirii înalte și lungi, pe al cărei frontispiciu scria cu litere negre: POLIȚIA SECRETĂ.

Cât de secretă era de fapt...? se întrebă Orlo. Dedusese demult că poliția secretă era principalul călău al disidenților politici. Se îndeletnicea cu crima.

Gândul i se curmă. Pentru că... auzea limpede pași pe podeaua de piatră. Pașii unui bărbat și ai unei femei.

Orlo simți cum se albea la față. Nu se putea. Nu.

Dar așa era.

Sheeda ieși din clădire. Rămase țeapănă alături de tânărul cu chip întunecat, îmbrăcat în uniformă, care o adusese.

Individul le zise:

— Uitați cum vom proceda. Trebuie să știm în permanență unde anume este…

— Va fi în Orașul Comunicațiilor, răspunse Orlo.

Bureski continuă de parcă n-ar fi fost întrerupt:

— Soluția practică la care am ajuns este că vom decide puțin mai târziu dacă Lilgin a fost «prins» sau nu. Dacă este, atunci o puteți păstra. Dacă nu, atunci o vom lua înapoi, fără să avem înregistrată oficial această predare temporară.

— Dar să presupunem, interveni Orlo, că Lilgin șoptește la intercom codul pe care l-ai menționat.

— Nu are cum să observe ceea ce facem noi aici, răspunse Bureski. Vom spune pur și simplu că s-a făcut. Dacă el câștigă, o vom face imediat. Iar toți martorii vor dispărea de asemenea. Ați înțeles?

— O soluție pragmatică, încuviință Orlo. Bun, cum rămâne cu doamna Megara?

— Am ordonat deja să fie internată într-un spital. Va primi injecții cu proteine și i se va face o operație estetică. A fost lucrată serios, domnule, și va avea nevoie de cel puțin o lună înainte să se poată ține pe picioare.

— Am înțeles. La care spital a fost dusă?

Bureski îi zise. După aceea, se despărțiră.

În autobuzul care-i ducea înapoi spre palat, Orlo era așezat alături de Sheeda, care tăcea cu încăpățânare, albă la față. În cele din urmă îi zise pe șoptite:

— Am fost violată. De trei bărbați. Au crezut că sunt terminată așa că m-au folosit.

— După cum vezi, nu ei apar pe fiecare perete de plastic din lume, așa că au comis o crimă despre care au crezut că va rămâne secretă.

— Și eu am crezut că până aici mi-a fost, mărturisi Sheeda, așa că am savurat ceea ce mi-au făcut. Acum mă simt rușinată. A fost o vreme când am dorit ca numai tu să mă ai. Mai vrei cadoul acela de ziua ta?

— Azi e ziua mea, răspunse Orlo. Azi. Și da, sigur că

vreau. Va trebui probabil să mergem la Dealuri, mai ales că secretara va dormi în patul meu la noapte. Dar – conchise – până atunci mai sunt câteva ceasuri bune. Înainte de orice trebuie să convingem un nebun că nu vrea nimeni să-l omoare. Mai mult, trebuie să-i conving pe toți cei care-i doresc moartea să n-o facă.

Chipul fetei reflecta nedumerirea.

— Despre ce anume vorbești? se miră Sheeda. Ai înnebunit de tot?

— Probabil, răspunse Orlo cu sinceritate. Pentru că, în acest moment, sunt probabil singura persoană din lume – cu excepția idioților, desigur – care simte ceva compasiune pentru Lilgin. Dădu din cap, mai mult pentru sine.

— De fapt asta-i cea mai simplă soluție. Păstrarea lui la putere.

24

Eidy începu să plângă din clipa în care-l văzu pe Orlo intrând pe ușă, neanunțat.

— E prea mult, scânci. A treia vizită pe degeaba.

Fără să-l mai bage în seamă pe distinsul și tânărul vizitator nepoftit, se repezi spre o ușă pe care o deschise agitată.

— Heen, strigă printre hohotele de plâns, s-au întors din nou. S-au întors.

Pentru Orlo era ceva cu totul nou s-o vadă așa, știind prea bine că femeia frumoasă care vărsa lacrimi amare nu era alta decât mama sa adevărată.

Ciudat pentru că-și amintea foarte clar că în toate rapoartele pe care le citise, doamna Eidy Higenroth fusese evaluată drept o tânără femeie rece și calculată. (În clipa aceea nu părea deloc așa.)

Din nefericire, Orlo nu avea vreme să-i dea niciun fel de explicații. Și ce era mai important, nu îndrăznea să-i explice situația. Aterizaseră pe pajiștea din fața casei Glucken. Atunci când avionul cu reacție atinsese pământul, un savant pe nume Spesh se uitase spre mână – sau așa li se păruse celor care îl priviseră – și le spusese agitat:

— A mai fost cineva pe aici. Avem de-a face cu o capcană.

Analiza lui exactă arăta că glasul cuiva avea să declanșeze un mecanism care fusese implantat celor doi soți Glucken. Nu era foarte limpede ce anume trebuia să facă, dar… Ghici a cui voce îl declanșa, cugetă Orlo – drept care se mulțumi numai să le facă semn cu mâna savanților din spate.

Rămase tăcut în vreme ce începea bătălia…

Totul se precipitase deodată. Avusese foarte multe de

făcut.

Sheeda, el și mica lor „armată” se întorseseră în Orașul Comunicațiilor. Fusese obligat s-o lase pe Sheeda să se ducă singură în apartament și să-și instaleze cartierul general acolo pentru că el se grăbise înapoi la birou.

Atunci când Orlo intrase, Yuyu, a cărui specialitate erau aspectele biologice ale fenomenelor electromagnetice, sărise de pe scaun și-i ieșise înainte. Șoptise agitat:

— Cum te simți, băiete?

— Supra-stimulat, mărturisise Orlo.

— Încă-ți mai amintești ce s-a petrecut? Bărbatul cel mare și negru părea extrem de serios.

— Când mă gândesc la asta, îi zisese Orlo, parcă aud un glas care-mi tot vorbește.

Yuyu se arătase ușurat.

— Asta înseamnă că presupunerea noastră a fost corectă în privința a ceea ce a făcut Megara cu tine. Și, desigur, se leagă totul. Ridicase din umeri. Tehnicienii din această branșă a poliției secrete nu știu să folosească și altceva decât compuși ai pentatholului de sodiu.

— Am impresia, declarase Orlo, că Higenroth a conectat zigotul de echipamentul lui printr-un fel de câmp. Atunci când celulele zigotului s-au divizat și s-au transformat în cele din urmă în mine, fiecare celulă în parte a păstrat legătura. Deci în clipa asta sunt conectat din cap și până-n vârful picioarelor. Se încruntase. E destul de simplu. În jur de două duzini de semnale – fiecare precedat de câte o emoție.

Africanul solid își frecase mâinile, jubilând de încântare.

— E ceva deosebit. Tare mi-ar plăcea să văd mecanismul în acțiune.

— Am făcut un test de teren, ca să zic așa, răspunsese Orlo. M-am uitat la un individ care mă amenința cu o pușcă, am simțit o anume emoție și am șoptit semnalul. Am

avut impresia că a dispărut efectiv.

— Doamne! chicotise Yuyu.

— Din cauză că nu am specificat câmpul, continuase Orlo, bănuiesc că a fost transferat într-una din cele două locații programate automat. Cel mai probabil în vechiul laborator Higenroth din casa de la universitate, unde a locuit.

— Și care ar fi cealaltă locație?

— Bănuiesc că pe atunci bătrânul – Orlo se oprise nemulțumit de sine; i se păruse nepotrivit să vorbească așa despre un geniu bătrân care, pe deasupra fusese și tatăl lui, dar, după o clipă, continuase – Higenroth se gândise să facă toate astea chiar el. De aceea a și luat legătura cu unul dintre Popasurile Dealurilor, cu gândul de a transforma această organizație într-una rebelă, care să se opună pe față guvernării. Se întrerupsese. Acesta-i celălalt loc în care este posibil să fi ajuns soldatul nostru.

— Și ce planuri ai?

— În clipa asta, răspunsese Orlo, ar fi mai bine să aflu ce s-a mai petrecut câtă vreme am lipsit eu. După care voi expune planul meu de bătaie întregului grup. Bine?

— Mie-n sută, încuviințase Yuyu. Cu cât repetăm mai puțin ce vrem să facem, cu atât mai bine. Dar cealaltă chestiune rămâne numai între noi doi – da?

— Da, acceptase Orlo. Cel puțin deocamdată.

Intrase în cameră și-i salutase curtenitor pe cei adunați acolo – un grup de unsprezece bărbați. Cum îl văzuse, Jodell îl anunțase:

— S-au strâns un număr destul de mare de femei la tine în dormitor. Și pe coridoare sunt puzderie de oameni, am început să le repartizăm locuri pe podea unde să doarmă.

Orlo încuviințase cu un zâmbet.

— Locul părea destul de aglomerat atunci când am venit. Bănuiesc că mai vin și alții, nu?

— Ne-am gândit, răspunse Jodell, să-i anunțăm pe toți oamenii care au acces la Lilgin, să le explicăm ce anume se

petrece și să le oferim ocazia să aleagă de ce parte sunt. Până acum au venit cu toții aici. Și, desigur, la sugestia ta, fiecare și-a adus nevasta sau prietena cu el. Acum așteptăm cu toții declarația de la ora patru pe care a promis-o Lilgin atunci când s-a apucat să scrie sentințele cu moartea.

— Pe mine mă bate gândul că ar trebui să continui cu munca de salvare, răspunse Orlo. Dar mai întâi aș vrea să vă spun cum ar trebui să se desfășoare totul, după părerea mea.

Din păcate, cei adunați acolo nu păreau să accepte ceea ce era logic și rațional.

— Ascultă, se opuse Megara, individul ăsta a omorât milioane de oameni. Poți să negi așa ceva?

— E puțin spus, rostise Orlo cu calm.

— Și atunci cum ai putea justifica rămânerea lui la putere?

— De la începutul istoriei, le zise Orlo, se pare că lumea a fost dominată cam de cinci la sută dintre masculi. Au existat dintotdeauna cam cincisprezece la sută din ceilalți care s-au alăturat acestui grup, fără a putea pătrunde în el. Din restul de 80%, șapte sau opt procente au fost oameni cu aberații sexuale; restul de 70% era constituit de marea masă de oameni muncitori, normali, care se căsătoreau, întemeiau o familie și nu divorțau decât din motive bine întemeiate. Ei bine, această masă de 70% accepta imaginea publică vizibilă a oricărui guvern.

În cazul nostru, această majoritate imensă vede peste tot în jur lucrurile bune pe care le-a făcut Lilgin. În fond, trebuie să admitem că modul ingineresc în care Lilgin a văzut natura umană, cu acea obiectivitate absolută a crescătorului de vite, a avut drept rezultat producția ridicată a fabricilor, bunul mers al autobuzelor, orarul precis al avioanelor și al rachetelor și a avut grijă ca hrana să fie din abundență, pentru toată lumea. Populația planetei s-a stabilizat la mai puțin de trei miliarde de

suflete. Oamenii trăiesc o viață cruțată de boli, războaie, foamete sau probleme emoționale serioase.

Orlo făcuse o scurtă pauză și ridicase din umeri.

— Consider că am reușit să fac un rezumat corect al laturii bune a lui Lilgin. Voiam doar să subliniez că noi, cei de aici, facem parte din același grup elitist de 5% masculi ca și Lilgin. În locul lui, dacă am fi avut aceeași putere și același creier de inginer, am fi făcut la fel, sau pe aproape, în funcție de idealul nostru. Care ar fi valoarea înlocuirii acestui gen de om cu un altul aproape la fel? Asta am încercat să vă spun.

Se întoarse spre Megara.

— Domnule, cum v-ați oferit imediat să-l înlocuiți, ce mai puteți spune acum?

Chipul copilăresc păru să ezite. Apoi:

— Când un om a comis din proprie voință atâtea crime precum Lilgin, nu ar trebui luat în considerare pentru realegere.

— Noi discutăm acum despre dumneata. Cum te-ai fi comportat dacă ai fi fost în locul lui?

— Nu ești întreg la minte... Răgușit: Nu am făcut rău nimănui, doar dacă...

— Doar dacă?

— Doar dacă nu primeam ordine directe.

— Vezi – chiar dumneata, care te consideri o persoană cât se poate de normală, ai făcut mult rău altor ființe umane. Și singura scuză este că urmai niște ordine.

— Lilgin nu are niciun fel de scuză. A făcut-o pentru că e un șobolan.

Orlo scuturase din cap.

— A făcut-o după ce și-a dat seama că poate să facă tot ce-i place pentru că nu va trebui niciodată să dea socoteală de faptele sale și, cum a ordonat uciderile în secret, imaginea publică rămânea aceeași.

Observă că Megara dorea să vorbească așa că tăcu, politicos. Omul nu pierdu ocazia și se avântă cu toate

forțele. Spuse cu fermitate:

— Domnule, încerci să promovezi acum cel mai mare criminal pe care l-a cunoscut istoria. Vă spun că acest monstru s-a născut cu crima și cu mânia în inimă. Domnilor, la un moment dat am stat și am făcut socoteala. Lilgin a comandat moartea a cinci mii de oameni pe zi în fiecare zi a ultimilor 190 de ani.

Cifrele date avură un impact serios asupra tuturor celor adunați acolo. Orlo văzu șocul pe fiecare chip în parte. Nu mai era nicio îndoială că pierduse teren.

Interveni grăbit:

— Din totalul zilnic, câte sentințe cu moartea ai transmis dumneata, personal, oamenilor care se ocupau cu execuțiile, domnule Megara?

Întrebarea, în loc să fi produs un răspuns imediat, provocase un schimb rapid de priviri între Numărul Doi și Numărul Trei. Chipul copilăresc se arătase încurcat. Maxilarele puternice se încordaseră.

În cele din urmă:

— Între noi doi, răspunse Jodell pe un ton sardonic, aș zice că transmiteam cam 98% din ordinele respective.

Megara interveni supărat:

— Fiecare în parte sub indicațiile directe ale lui Lilgin. Niciodată din propria noastră voință. Am urât fiecare asemenea moment. Și în fiecare seară, când mă așezam la masă, și acele imagini cu femeile și bărbații morți pe ziua aceea mă asaltau, mă bucuram sincer că Lilgin era un bețivan. Pentru că mă puteam îmbăta și eu și puteam uita totul măcar pentru o noapte.

— Băutura și drogurile reprezintă cea mai veche formă de psihoterapie, comentase Orlo. Observați, vă rog, că și dictatorul apela la ea.

— Nemernicul acela stătea în fiecare seară la masă, ne privea și încerca să ne dezlege limbile.

— Parcă spuneai că se îmbăta și el.

— Fir-ar să fie, ascultă la mine – nu era nevoit să

omoare atâția oameni numai ca să-și salveze afurisitul lui de gât. Eu am putut să rezist așa – până azi.

Orlo privi la cei din jur, în vreme ce chibzuia cum să continue. Nu observase nicio schimbare vizibilă. Răspunsurile lui Megara continuaseră să câștige teren... Bine, bine, se gândi, după care schimbă subiectul.

— Domnule Megara, când m-ai capturat azi dimineață, care a fost procedura?

Chipul copilăresc se luminase.

— M-am folosit de o formă de hipnoză chimică. Am vrut să mă asigur că programarea Higenroth avea să fie folosită bine. Drept care ți-am dat pentathol de sodiu. Așa am adus la suprafață semnalul pentru sistemul lui Higenroth. După aceea, la momentul potrivit, când Lilgin a adormit profund după o partidă de amor, am pus-o pe Odette (fata îl urăște cumplit) să ne lase să intrăm în dormitor. După aceea te-ai uitat bine la el, ai perceput emoțiile și ai șoptit semnalul – imediat a și apărut pe toți pereții din lume. După aceea i-am pus pe băieți să te aducă la birou, fără să fi fost cineva vătămat. Doar o acțiune directă și o utilizare potrivită a metodei inventate de tatăl tău.

— Aș vrea să-ți mulțumesc pentru toate astea și să-ți spun că soția ta a fost transferată la un spital pentru a-și reveni. Într-o lună va fi iar pe picioare.

Atunci când vorbise observase că ochii aceia albaștri, de copil, se umeziseră din nou. În loc să mai aștepte, ca să-i permită lui Megara să-și revină, Orlo se avântase mai departe, întrebând:

— Domnule Megara, dacă-l vei înlocui pe Lilgin, în ce fel ai de gând să schimbi sistemul?

După ce pusese întrebarea avusese impresia că, în afară de Megara, toată lumea din birou încetase să mai respire. Megara dădu să-i răspundă printre lacrimi:

— Detaliile sunt prea lungi ca să le discutăm acum. Dar schimbarea de care este nevoie nu trebuie făcută în sistem ci în administrație.

Lacrimile șiroiau nestânjenite pe obrajii plini. Orlo îi zise grăbit:

— Ne poți dovedi că metoda dumitale nu implică dominația unui singur om?

— Absolut, răspunse Megara, sigur pe victorie.

— Mulțumesc, zâmbi Orlo încordat. Domnilor, cred că vă dați seama că deocamdată nu facem altceva decât să clădim castele de nisip aici. Cel mai puternic dictator din istorie se află încă acolo sus, la biroul său, căutând o cale de ieșire din impas. Din ceea ce am înțeles de la cei care-l cunosc, în cazul în care va ajunge la o soluție, va lua în calcul toți factorii, inclusiv mica noastră conspirație. Zâmbetul îi dispăru. Mai bine plec acum să văd dacă n-o pot salva pe mama mea cea adevărată și pe soțul ei, înainte să ajungă acolo una dintre acele sentințe cu moartea.

O pornise spre ușă.

— Domnul Bylol mi-a pregătit avionul. Sper să mă întorc la vreme ca să aud și eu faimoasa declarație de la ora patru… Yuyu, vino și tu cu mine…

Lupta…

Singurii adversari vizibili din reședința Glucken erau o femeie care plângea și un bărbat înalt și subțire. Orlo se afla în fața lor iar în spatele lui, chiar în ușă, așteptau savanții. Nu se vedea niciun semn că Glucken reacționa la disperarea soției.

„Inamicul” era un fenomen de câmp, special proiectat să se declanșeze în creierele celor doi la primele cuvinte ale lui Orlo. În clipa aceea avea să izvorască dinspre ei spre el ceva – întunecat. (Orlo nu percepuse altceva.)

Super-savantul, care înțelegea perfect asemenea probleme, părea să asculte ceva, pentru că făcea tot felul de ajustări la unul din inelele de pe degete. În cele din urmă, obosit – de parcă ar fi muncit din greu – omul îi făcu semn cu capul lui Orlo și zise:

— Când ridic mâna, atunci vorbești – spui ceva. Avem nevoie doar de timbrul glasului tău. Vei simți în creier un șoc de moment, după care vor urma o serie de gânduri și impulsuri. Ești gata?

Orlo încuviință, deși nu se simțea tocmai încântat de rolul său, neștiind la ce să se aștepte, pentru că... oare la ce fel de șoc se gândeau ei?

Savantul, al cărui nume era Camper, ridică mâna.

Orlo zise:

— Doamnă Glucken, vă rog, calmați-vă, nu e nevoie să vă temeți...

Ultimele cuvinte aproape că le șopti. Limba i se înțepenise în gură. Gândul care-i apăru în minte era ca un ecou al unui sentiment primitiv: acceptarea sorții, a dezastrului definitiv. Simțea disperare și spaimă cumplită. Iar gândul spunea: „Bine, renunț. Devorează-mă!”

Aproape imediat apăru un al doilea gând, ceva mai slab, mai îndepărtat (al lui Glucken) care spunea: „La naiba cu toate! Nu-mi mai pasă ce vor să facă. N-au decât să ne omoare...!” Același gen de reacție, dar furioasă, nu apatică.

Camper scutură mirat din cap.

— Mă uimesc aceste imagini primare pe scara evoluției. Acesta, prietene, a fost strigătul unui animal care a fost torturat și a fost aproape sfâșiat în bucăți iar în ultimul moment dinaintea morții dorește cu disperare să fie mâncat.

Se întrerupse și reluă după o clipă, grăbit:

— Ascultă, va trebui să fac o inversare a câmpului ca să te pot salva. Ciclul într-un asemenea câmp trebuie musai încheiat. După cum a fost programat, forța lui este așa de mare încât ar fi ajuns până la creierul tău imediat și te-ar fi îndemnat să omori și să mănânci femeia și să ucizi bărbatul cu o violență greu de imaginat, așa cum au sugerat-o gândurile lor. Ca să scăpăm de o parte din fluxurile de energie din câmp, vreau să te hotărăști repede

în ce stare mentală vrei să-i lași pe oamenii ăștia. Pentru că așa vor rămâne pentru restul vieții lor. Nu uita, sentimentele din tine sunt foarte simple, nimic complex. Fă tot ce poți mai bine pentru ei, domnule. Imediat ce te simți pregătit, ridică mâna, iar eu voi lăsa fluxul să se scurgă. Dar cât mai rapid pentru că altfel vor începe reacțiile automate.

Uimitor, dar se simțea extrem de tulburat… Primul gând: nebunul ăsta de Lilgin. Așa de răzbunător. De două ori a încercat să mă facă s-o omor pe propria mea mamă. Din prima zi când voia s-o arestez la domiciliu, fără ca măcar să fi avut habar cine era. Iar acum – asta!

Lui Orlo îi trecu prin minte, într-o doară, că cei doi reacționaseră absolut firesc. Ceea ce li se întâmplase le distrusese orice rezistență și speranță. Așa că renunțaseră la luptă, ea în felul ei și el în al lui.

Așa cum stătea acolo, Orlo își dădea seama că nici propriile sale impulsuri nu erau tocmai normale. Mai rău, nu vedea nicio cale prin care, în câteva clipe, să scape de acel sentiment intens care se clădise pe nesimțite în interiorul lui. Era așa de puternic, încât aproape că-i pusese stăpânire pe corp.

Ridică mâna involuntar. Imediat conștientiză ceea ce făcuse și încercă s-o lase în jos. Dar observă îngrozit că era prea târziu. Răul fusese făcut.

Din creierul lui își luase zborul o fantezie.

Un vis de copil.

Mama îl iubește pe tata și mă iubește pe mine. Mama își va dedica restul vieții mie și amintirii tatălui meu, profesorul Higenroth.

După aceea avusese și un gând secundar cu privire la rolul lui Glucken: se va dedica cu totul ideilor și teoriilor lui Higenroth. Va face un studiu care va rezolva problema tuturor datelor programate în creierul meu. Va scoate totul de la mine și va transforma teoria în practică.

Așa aveau să rămână cei doi oameni, doctorul și

doamna Glucken; ea, încarnarea iubirii unei femei pentru geniul mort, primul ei soț, iar el, iubind-o pentru devoțiunea ei și fiind gata să facă totul pentru a promova munca și geniul savantului dispărut, Higenroth...

25

Atunci când avionul se pregătea să aterizeze a doua oară, Orlo și cei unsprezece savanți (din echipa originală de doisprezece, unul refuzase să mai vină cu ei) se repeziră să se uite pe hublouri. Orlo venise din salonul particular ca să stea cu ceilalți în compartimentul fumătorilor.

Sub ei se vedea o altă casă izolată, asemănătoare cu reședința soților Glucken.

Deși, cea pe care o vedeau părea ceva mai somptuoasă. Curtea era mai largă. Se vedeau mai multe ferestre care scânteiau în soare.

— Ia uitați-vă! le zise unul dintre savanți. Specialitatea lui era o ramură relativ obscură a fizicii în care era vorba despre plasmă în relație cu elementele primitive – materia într-o formă străveche. Numele lui era Holod.

Exclamația lui alertă pe toată lumea. Un șir lung de vehicule își făcuseră apariția de după un pâlc de copaci la nici o milă depărtare de casă. Șirul mergea pe o șosea lungă și îngustă, cu o viteză uluitoare. Dacă continuau tot așa, aveau să ajungă la casă înainte ca cineva să fi avut vreme să coboare din avion.

Orlo privi cu atenție și-și puse în funcțiune microfonul de mână.

— Pilot! strigă.

— Da, domnule? veni răspunsul din difuzoarele montate în tavan.

— Interceptează mașinile alea! Zboară cât mai jos! Și aterizează chiar în fața lor!

— Prea bine, domnule.

Avionul se ridică și se înclină pe-o parte. În aer, viteza lui nu se putea compara cu cea a mașinilor. Se întoarse, se ridică și se lăsă iar în jos. Apoi plană deasupra mașinilor,

venind din spate, alunecând pe lângă capotele lor, aproape ștergându-le și lăsându-se apoi chiar pe șosea. Rulă numai câțiva metri. Apoi se opri.

Majoritatea mașinilor frânară brusc și derapară. Ce se petrecu cu ele în realitate, scăpă atenției celor care se uitau pe hublourile avionului. Toți priveau cu sufletul la gură cele două automobile care ieșiseră din șosea, viraseră în unghi strâns și ocoliseră aparatul de zbor. Șoferii lor își arătaseră întreaga măiestrie pentru că, la câteva clipe după aceea, mașinile reveniseră pe șosea și intraseră pe aleea din fața casei.

Atunci când se opriră, portierele se deschiseră larg. Din fiecare vehicul ieșiră câțiva bărbați care intrară alergând în casă.

În timpul acelor momente ușile avionului se deschiseră și pe rampele lăsate cu grabă, începură să coboare oamenii lor.

Dar Orlo era stăpânit de sentimentul eșecului; ajunseseră acolo cu câteva momente prea târziu. Dintre cei rămași la birou, cineva înzestrat cu o memorie excelentă, întrebase: „Cum rămâne cu femeia aia mică și urâtă, despre care oamenii cred că-i nevasta lui Lilgin…?” Astfel, după multe discuții purtate între Megara și Jodell, după ce mulți așteptaseră în birou și Orlo în avion pentru a i se afla adresa exactă, puternicul aparat de zbor își schimbase cursul și parcursese opt sute de mile în treizeci și opt de minute.

Iar acum, eșecul… Zău așa, cugetă obidit, s-a scurs atât de puțin timp, dar ordinele acelea au fost transmise de fraierii tineri ai lui Lilgin și duse la îndeplinire. Doamne, dacă o să ajungem peste tot cu câteva momente prea târziu, atunci vom eșua lamentabil.

Cel mai trist era că nimeni nu avea habar pentru cine fuseseră emise acele sentințe cu moartea și unde anume fuseseră trimise.

Desigur, uciderea actualei doamne Lilgin era absolut

logică – dacă ea era aceea. Unul dintre savanți chiar glumise cu Orlo: „Domnule, probabil că este perfect adevărat ce ați spus, că Lilgin va trebui să se domolească și să se poarte cum se cuvine. Iar asta înseamnă că va trebui să se însoare cu una din frumusețile din palat și să renunțe definitiv la orgiile și bețiile pe care le-a tras până acum. Nu există pedeapsă mai cruntă pentru unul ca el.”

După aceea fusese nevoie doar de o clipă ca amintirea să iasă la suprafață: „Hei, dar cum a rămas cu tipa aia urâtă care...?” Urmaseră câteva clipe de liniște, apoi: „Ascultați, mai bine am găsi individa. Dacă lui Lilgin îi vine în minte că va trebui să se potolească, va ajunge la concluzia că publicul său larg se va aștepta să-l vadă alături de ea.”

În acel moment lui Orlo îi era clar că Lilgin se gândise deja la treaba asta. De aceea fuseseră trimiși în mare grabă și asasinii. Ceea ce-l deranja cel mai tare pe Orlo era faptul că Lilgin trebuia să explice cumva absența ei. În concluzie, cineva trebuia învinovățit de moartea ei. Dar cine? Care era complotul care se ascundea în spatele acestui asasinat?

Orlo începu să intuiască cam care era natura contraatacului lui Lilgin.

Și era deja prea târziu ca să-l mai oprească.

Alături de el, Peter Rosten rosti încet:

— Uită-te aici, tânărul meu prieten. Am reușit să-i oprim.

Ridicase un fel de platou de metal de douăzeci de centimetri pe zece, ușor curbat spre interior. Pe el se vedea foarte clar o imagine în culori. Era o scenă de interior. În fundalul unui salon cochet se vedea o femeie bătrână și îndesată. În fața ei se aflau șapte oameni, toți cu armele la vedere.

Orlo privea pietrificat tabloul acela. Se gândea că savanții reușiseră să înregistreze totul cu câteva clipe înainte de omor.

Așteptă, ținându-și răsuflarea.

Apoi conștientiză altceva.

Ce vedea în fața ochilor era un simplu tablou. Nimeni nu se mișca. Era o fotografie, un instantaneu al unei acțiuni în curs de desfășurare.

Urmă un moment de amorțeală și apoi un alt gând. Sentimentul că ceea ce vedea semăna cu o fotografie care fusese făcută și developată cu câteva minute mai devreme. Tot ce urmase acelui moment se terminase de mult. Întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Rosten zâmbea încântat.

— Trebuie să-mi scot pălăria în fața bătrânului Doje. Italienii ăștia sunt așa de greu de suportat câteodată. Dar trebuie să recunoști că staza temporală i-a reușit de minune. E perfectă.

Se întinse după micul panou de metal din mâinile lui Orlo. Trase ușor de el. Orlo îi dădu drumul, tăcut.

— Stazele astea temporale nu țin foarte mult. Mai bine am intra ca s-o salvăm pe femeia asta pe care publicul o cunoaște drept doamna Lilgin și pe care se așteaptă s-o vadă în dormitorul dictatorului în fiecare noapte de acum încolo. Încheie cu: Și acum, crezi că mai există cineva care ar trebui salvat sau anunțat despre ceea ce se întâmplă?

Orlo nu-și amintea de nici o altă persoană importantă.

Dar mai exista cineva.

26

Succesul părea asigurat.

Orlo strălucea atunci când reveni la birou cu patru minute înainte de ora patru.

Întrebarea pe care le-o puse celor de acolo nu căpătă niciun răspuns. Cine mai trebuia salvat? Desigur, toți cei care fuseseră condamnați la moarte. Dar nimeni nu știa cine erau aceștia.

Jodell îi zise cu satisfacție:

— În clipa de față, douăzeci și trei de membri ai Supremului Prezidiu sunt în hol. Ceilalți sunt plecați cu diverse misiuni și, pot să te asigur, foarte bucuroși că se află așa de departe. Megara, tu ce zici?

Omul cu chip de copil scutură din cap. Pe fața puhavă stăruia o expresie acră. Rosti nefericit:

— Domnule Thomas, am impresia că încă mai nutrești gândul de a-l menține pe Lilgin la putere.

Orlo șopti pe nerăsuflate:

— E ora patru. O să răspund la întrebarea asta ceva mai târziu...

Ora patru.

Lilgin ridică privirea cu un zâmbet larg pe buze. Dacă fusese șocat ceva mai devreme, când gărzile o lăsaseră pe femeia bondoacă să intre la el, nu o arătase deloc.

Acum se afla așezată pe un fotoliu la câțiva metri mai departe. Câmpul penetrant care se fixase asupra lui avea o rază de aproximativ cincisprezece metri. Drept care, iat-o, femeia pe care el personal o alesese cu cinism, după îndelungi dezbateri, drept cel mai acceptabil tip de nevastă: de vârstă mijlocie, greu de invidiat, cu un aer mămos. Pe atunci crezuse că prezența ei avea să-i inducă în eroare pe toți fraierii și proștii din lume. Avea să-i facă pe bărbați să nutrească un sentiment de compasiune

pentru el iar pe femei să se simtă mulțumite de comportamentul lui sobru și corect.

Dar de fapt, sosirea ei neașteptată îi schimbase planurile. Dictatorul avea mare nevoie de informații înainte să deschidă gura să vorbească… Ce anume se întâmplase? Cum de scăpase de asasini?

Dar zâmbetul larg rămase mai departe pe fața mică și îngrijită atunci când rosti:

— Prieteni dragi, tocmai am primit prin receptorul din ureche câteva rapoarte cu privire la acest experiment. În pofida tuturor asigurărilor pe care le-am primit – că tehnologia a fost în fine perfectată – acum se pare că un efect secundar neașteptat ne va obliga să întrerupem toate transmisiunile de divertisment, de mâine sau chiar din seara aceasta. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur nici eu de ceea ce se petrece. Dacă mai târziu cineva de la televiziune vă va spune în direct că lucrurile nu stau chiar așa, sau vă va da detalii tehnice de specialitate, va trebui să trageți singuri concluziile de rigoare. Asta este ceea ce mi s-a comunicat mie.

Lilgin tăcu o clipă iar zâmbetul reapăru.

— Poate că orice fel de defecțiune se va remedia. Poate în timp vă voi putea vedea și eu așa cum mă vedeți voi acum pe mine. Dar deocamdată, din cauza acestor rapoarte cu privire la efectele secundare, voi amâna orice comentariu pe mai târziu, probabil până mâine. Așa cum ați putut observa, soția mea – care a stat la reședința ei de la țară – s-a întors. În clipa asta aș dori foarte mult s-o escortez până în apartamentul nostru. Desigur – zâmbetul se mai lăți un pic – mă veți putea urmări în continuare. Astfel de imagini intime sunt parte integrantă din experimentul pe care sper că-l apreciați la fel de mult ca și mine…

…Orlo zise:

— Deci acum știm. De mâine vrea să le ia programele

de divertisment. Deja a insinuat că tehnicienii nu au făcut față situației. Domnule Megara, ai vreo analiză pentru noi?

— Părerea mea este că până mâine dimineață vei pierde o parte din oamenii care stau acum pe hol. Pe la amiază s-ar putea să plecăm eu și cu Jodell. Semeni cu un vapor care se scufundă, domnule Thomas.

Sunase ca o glumă – deși Megara vorbise serios. Orlo, ușor uimit, răspunse:

— Înainte să plecați, nu ați vrea să ascultați teoriile mele politice?

— Nu prea. Dar, dacă vrei, dă-i drumul, spune-le.

De-a lungul istoriei existaseră mereu monarhii și democrații, nu pentru că ar fi fost așa de grozave, ci pentru că dictatorii (spusese Orlo Thomas, privind țintă spre Megara), insistaseră asupra lor. Dacă cineva poate să creadă fie și pentru o singură zi că un rege „bun" nu ar face absolut nimic „rău", va descoperi că ajutorul de încredere al regelui a ales acea zi ca să extermine pe oricine ar putea amenința cu preluarea controlului asupra trupului regelui și a urechii acestuia. Toți potențialii dictatori (ca mine și ca voi, spusese Orlo pentru toată lumea) într-o democrație, după ce erau aleși, ajungeau curând să fie pistonați de neveste, amante, rude, prieteni sau de oamenii de afaceri care îi susținuseră și, din când în când, chiar de poporul care îi obliga să acționeze fără milă, ca un dictator *de jure.* Numai că – într-o democrație – desigur, legea spunea că cei ce fuseseră aleși nu puteau face ceea ce pofteau. De aceea, marea majoritate a conducătorilor au fost nevoiți să-și înfrâneze impulsurile naturale de a juca rolul regilor absoluți…

Megara se strâmbă auzindu-l.

— Din acest punct de vedere mă înțelegeam perfect cu Lilgin: democrația a fost cea mai exploatată idee politică dintotdeauna. Un adevărat chin pentru oameni, din clipa în care a fost concepută ca teorie. Ultimul refugiu al imperialiștilor-capitaliști.

Orlo zâmbi, dădu politicos din cap și continuă:

— Toți cei care fac parte din grupul conducător de cinci la sută au câte un ideal. Tocmai am auzit o parte din al dumitale. Acum iată-l și pe al meu, pe care, desigur, îl consider ca fiind «răspunsul» la toate problemele. În general, când discutăm despre un ideal, nu stăm să ne întrebăm dacă este rațional sau nu. Un ideal este ceea ce simțim noi că avem nevoie. Eu simt că avem nevoie de două sisteme economice, amândouă sub aceeași guvernare. Eu aș implementa acest ideal – pentru că, fiind un idealist, l-aș implementa fără doar și poate – începând prin reinstalarea sistemului micilor proprietari.

Pot să vizualizez un Al Doilea Sistem Economic sponsorizat de guvern – acesta va fi și numele oficial. În cele din urmă, afacerile particulare se vor dezvolta pretutindeni. Oamenii interesați vor putea cumpăra terenuri adiacente celor pe care le deține Primul Sistem Economic. Ca să treci la Sistemul Doi va trebui să semnezi o renunțare la toate drepturile deținute în Sistemul Unu pentru o perioadă de doi ani. După aceea, va trebui să plătești atunci când călătorești, să-ți achiți nota de la hotel și alte servicii. Putem prevedea ca în zilele de început ale celui de-Al Doilea Sistem oamenii să se asocieze cu alții asemenea lor în stilul calculatoarelor legate la rețea.

Criminalii din cele două Sisteme Economice, după ce vor fi identificați, vor fi legați de un subsistem unitar al Sistemului Penetrant prin care, vor putea fi urmăriți pas cu pas de câte un calculator principal – care la nevoie va alerta poliția… Ei bine, zâmbi Orlo, ce părere aveți despre idealul meu, domnule Megara?

— Mă îndoiesc că Lilgin ar fi interesat de așa ceva.

— Din câte am văzut până acum și-a modificat deja comportamentul. Și dumneata la fel. Mi se pare că, deodată, ai chef să revii în grațiile lui Lilgin. Și – la fel de brusc – ai trecut de partea mea și dorești să-l ai mai departe drept conducător.

— Sunt un om pragmatic. Mi se pare că Lilgin al nostru a și găsit o cale ca să iasă din această încurcătură.

— Ce anume a făcut de te-a convins?

— Are diferite tipuri de zâmbet. Cunosc zâmbetul triumfător; pe care l-a avut acum, nu cel de azi dimineață.

— În pofida faptului că am salvat-o pe femeia care trece drept soția lui?

— În pofida acestui fapt.

Orlo strânse din buze și scutură din cap.

— Idealul meu – care presupun că derivă de la profesorul Higenroth – spune că acest sistem de comunicare totală nu poate fi înfrânt.

— N-ai decât să visezi la cai verzi pe pereți, băiete. Lilgin a găsit o soluție. Am dreptate, Jodell?

— Corect.

— Zâmbetul acela, nu?

— Așa-i. Jodell, care susținuse cu tărie observațiile lui Megara, se întoarse spre Orlo. Îmi pare rău, domnule Thomas, dar trebuie să fiu de acord cu colegul meu. Noi doi îl cunoaștem prea bine pe acest om. Iar zâmbetul lui – dovadă clară că a pus ceva la cale.

— Și ce sugerați să fac eu?

— Cred c-ar fi mai bine să-i iei pe savanți și să fugiți chiar în noaptea asta.

Într-un colț al camerei se simți mișcare, acolo unde se înghesuiseră savanții. Ishkrin se ridică de pe podea.

— Noi nu mergem nicăieri. În fond, suntem autorizați să stăm numai aici, în Orașul Comunicațiilor.

Se apropie de grupul celor trei.

— Ei bine, puștiule, rosti cu gravitate, a fost foarte plăcut, atât cât a durat.

— Dar, protestă Orlo, toată lumea părea așa de curajoasă azi dimineață. Acum peste tot văd semnele lașității.

— Orlo – acolo sus, în biroul de la etajul patru, stă un tip extrem de inteligent. A găsit o soluție la comunicarea

totală în mai puțin de opt ceasuri. La revedere.

Toți cei care se strânseseră în birou începură să plece, unul câte unul. La început, lui Orlo aproape că nu-i veni a crede. Dar atunci când Yuyu se apropie de el cu mâna întinsă, Orlo rosti pe un ton plin de amărăciune:

— Cum crezi că vei putea supraviețui, după ce ați făcut tu și cu McIntosh, dacă nu cu ajutorul meu?

Negrul cel mare părea foarte calm.

— Ia-o mai domol, băiete. Suntem încă în lumea lui Lilgin, dar am sentimentul că lucrurile se vor mai schimba; nu cred că eu și Mac vom fi observați pe toată perioada acestei transformări. Așa că vom aștepta și vom spera.

— Ascultă, strigă Orlo după el, nu există un răspuns la comunicarea totală în afară de un caracter absolut perfect.

Africanul nu se lăsă impresionat.

— Oh, o să trăiască așa o vreme, omul perfect. Și, o vreme, poate că vor exista și oameni care să-l urmărească în permanență, ceas de ceas. Nu i-ai ascultat replica?

— Care? se miră Orlo.

— Că poate va putea și el să-i urmărească pe ceilalți?

— Este ceva imposibil. Nu poate să urmărească trei miliarde de oameni.

— Noi știm treaba asta, băiete. Dar oamenii simpli din popor sunt tare ciudați. Înainte obișnuiau să creadă că în cer exista un fel de ființă atotputernică care privea și asculta la tot ce făceau și spuneau ei. Am sentimentul că Lilgin asta vrea să devină pentru ei. Omnipotent, atotștiutor. Iar dacă noi cei de aici, din Orașul Comunicațiilor, vom putea descoperi secretul penetrării, ei bine, prietene, imaginează-ți sisteme mari de computere care ar urmări și ar asculta totul pentru el.

— Am crezut că voi, savanții, v-ați decis să nu lucrați la acest proiect pentru Lilgin.

— Asta a fost ieri. Azi… Dădu din umeri, supraviețuirea depinde de alți factori. Se pare că tot uiți, amice. Pe tărâmul lui Lilgin fiecare supraviețuiește de la o zi la alta.

— Cred că am uitat o clipă de treaba asta, observă Orlo. Realiză că începuse să-și facă singur curaj prin vechea sa metodă. Se încruntă. Cum rămâne cu micul nostru secret? Cum va fi el afectat?

— Azi, totul rămâne la fel. Mâine – cine știe? La revedere, deocamdată, sau poate pentru totdeauna. Încă nu-mi dau seama ce se va întâmpla cu tine și cu fata. Dar îți doresc tot norocul din lume.

Savantul o porni spre ușă.

— Iar eu, zise Orlo repede, nu-mi dau seama ce se va întâmpla cu voi… Se opri. Vorbea celor patru pereți ai încăperii.

Puțin timp după aceea, Sheeda veni la el.

— Știi, îi zise neliniștită, toate femeile alea care se îngrămădiseră în dormitorul cel frumos din spatele biroului, s-au ridicat deodată, și-au strâns catrafusele și au plecat. Am pierdut eu ceva din ce s-a petrecut?

Orlo oftă din rărunchi.

— În cele din urmă au căzut cu toții de acord cu mine, rosti încetișor, că Lilgin trebuie să rămână mai departe șeful. Deși, felul în care au făcut-o nu l-am prevăzut. Nu așa ar fi trebuit să se întâmple.

— Și ce ai de gând să faci acum? îl întrebă speriată.

Tânărul cel chipeș privi vreme îndelungată la fata cu chip de înger care avea lacrimi în ochi.

Apoi:

— Vom trăi iar de pe o zi pe alta.

Se întinse și se bătu cu pumnii în piept. Apoi îi zise cu un zâmbet:

— Nu e chiar așa de rău.

Orlo și Sheeda petrecură noaptea la un Popas al Dealurilor. Amfitrion le era un bărbat solid, de vreo patruzeci de ani, pe nume James Bailton. Era nedumerit de felul în care apăruseră deodată în mica lui bibliotecă; dar sperietura pe care o trăsese era de înțeles, bietul om juca un rol primejdios. După ce ei doi se retraseră în camera pe

care le-o pregătise, individul raportă întreaga situație cuiva din cadrul Poliției Secrete.

Informația fu adusă la cunoștința lui Bureski.

— Orlo Thomas, mormăi acesta. Și zici că numele fetei este Sheeda și nu-mai-știu-cum?

Ochii i se îngustară. Nu se întâmpla prea des să-i iasă în cale o fată așa de frumoasă ca Sheeda. Ca atare, profitase de ocazie și o violase și el laolaltă cu ceilalți doi.

Decise că ceea ce se petrecea era oarecum amuzant.

— Bine, îi zise într-un final subordonatului care-i adusese vestea. Am înțeles despre ce-i vorba. Lasă-i în pace până când decid eu ce-i de făcut mai departe.

Dar și el era oarecum nedumerit. Cum de reușiseră să ajungă tocmai acolo? La o depărtare de mai bine de opt mii de mile de palat!

Ca atare, îl sună pe Lilgin. Vorbi numai el, lăsându-l pe dictator să răspundă numai cu da și nu la întrebări bine puse.

— Cum de am ajuns până aici? întrebă Sheeda pe întuneric, după ce făcură dragoste.

— Este un fenomen de câmp, încercă Orlo să-i explice. Nu e cazul să-ți bați capul ăla frumos și neinstruit în știință cu asemenea chestiuni.

— Dar unde suntem?

— La un Popas.

— Și ce este acest Popas?

Orlo îi explică care era treaba cu Dealurile, organizația așa-zis rebelă, dar care era controlată în totalitate de guvern.

— Nu se poate să nu fi auzit de ea, nu?

— Da, dar nu este periculos ce facem?

Orlo zâmbi pe întuneric.

— Ei bine, da. De fapt, sunt gata să jur că Lilgin știe deja unde anume suntem. Ăsta-i și motivul pentru care am dat numele noastre reale.

— Doamne!

Orlo se întoarse cu fața spre ea.

— Ascultă, scumpo, mâine se va întâmpla ceva. Părerea mea: Lilgin se va descotorosi de majoritatea celor de la palat. Nimic pe lumea asta nu-i mai poate salva. De aceea am și crezut că este mai bine să dispărem de acolo.

— D-dar – dacă știe unde anume ești, pe tine te va ucide primul.

— Există un anume motiv pentru care n-o va face, dar despre asta vom discuta cu altă ocazie. Acum, gata cu vorba, culcă-te!

27

La ora opt dimineața, Lilgin se postă în fața uneia dintre măsuțele mici și delicate, care-l făceau să pară impozant și plin de putere, și rosti pe tonul său grav:

— Prieteni și tovarăși: trebuie să vă spun că cele mai rele temeri ale mele s-au adeverit. Sunt ținut prizonier în palat de aceleași persoane care m-au convins să fac acest experiment.

Speranța mea este că micile forțe de care dispun au ridicat deja baricade la etajul patru, la care mă aflu în acest moment. Și că, înainte ca aceste firave baricade să se prăbușească, voi, oamenii mei buni, prietenii mei, veți veni în număr cât mai mare ca să mă salvați…

S-a estimat după aceea că o gloată de cinci milioane de oameni s-au adunat pe străzile din jurul palatului în cursul acelei zile. Și că cel puțin un milion dintre aceștia au intrat într-un moment sau altul în palat.

Sau în ceea ce mai rămăsese din el.

La câteva minute după discurs, Orlo făcea legătura de penetrare câmp la câmp cu biroul pe care-l avea în Orașul Comunicațiilor. Prin acest mijloc o scoase de acolo pe Lidia, pe celelalte fete și chiar pe domnul Bylol. Dar niciunul dintre savanți nu vru să plece.

— Individul acesta operează pur și simplu după logica iezuită, îi explică Joe Ambers, așezându-se comod pe un scaun din bibliotecă. Dacă își închipuie că are nevoie de noi, va face tot ce-i va sta în puteri ca să ne păstreze în viață. Dar dacă n-are nevoie de noi, frate, nu există loc pe lumea asta în care să trăim fie și un ceas mai mult decât ne-a fost dat. Domnilor, am dreptate sau nu?

Cei câțiva savanți din jur zâmbiră și-l aprobară cu veselie.

— Voi chiar sunteți nebuni! se opuse Orlo pe loc.

Individul care tocmai a spus așa ceva este chiar doctorul Joe Ambers, persoana despre care toți bănuiți că ar fi spionul guvernului. Chiar dacă este numai pe jumătate adevărat, atunci datoria lui ar fi să vă țină aici ca să fiți prinși mai ușor.

Nimeni nu se mișcă. Zâmbetele rămaseră aceleași.

Ceva mai târziu, când gloata dădu năvală, Orlo se chinui să ajungă iar la bibliotecă. Și în alte locuri din Orașul Comunicațiilor. Nu văzu niciun cunoscut. Până și cadavrele de care se împiedicau cu toții fuseseră așa de rău mutilate încât erau de nerecunoscut.

Puțin după amiază, James Bailton, stupefiat, intră în camera în care se adunaseră refugiații și îi zise lui Orlo:

— Domnule, generalul Bureski este la telefon.

Bureski îi zise imediat:

— Ascultă, prietene, Șeful are de gând să te sune peste câteva minute. Uite cum trebuie să discuți cu el… Urmă o serie de întrebări și răspunsuri monosilabice.

— Dar ce mai vrea? șopti Sheeda, albă la față ca varul, după ce Orlo termină discuția cu Bureski. I-ai făcut atâta rău.

— Ăsta e principalul punct, răspunse Orlo. Nu pot să-i fac ceva mai rău decât i-am pricinuit deja. Ca atare, acum are nevoie de mine.

— O să te tortureze, suspină fata, până când vei spune cuvântul de cod care va pune capăt transmisiei.

— Nu. Acesta este motivul pentru care am venit aici cale de opt mii de mile într-un răstimp care n-a părut mai mare de câteva minute – deși a fost un proces instantaneu. Știa de aseară că este o chestiune de câmpuri transmițătoare – și că pot scăpa de orice fel de tortură cu un alt cuvânt de cod. Scumpo, făcând toate astea, am demonstrat care este adevărata teorie de comunicare totală. Lilgin știe acum totul despre mine. Sincer să fiu, cred că este obligat să mă mențină în viață.

În timpul discuției cu Orlo, Lilgin renunță la ritualul cu

da și nu și făcu o declarație în toată regula, auzită clar de toți oamenii din lume.

Zise cu un zâmbet larg:

— Orlo, astea sunt vremuri de schimbare. Trebuie să-ți spun că mi-a plăcut foarte mult ceea ce am auzit despre Al Doilea Sistem Economic. Cred că răspunde perfect unei nevoi care a devenit tot mai mare cu fiecare an care a trecut. Aș vrea să devii asistentul meu administrativ numărul unu, însărcinat cu implementarea acestui sistem.

— Vino să mă vezi imediat ce se mai potolește agitația asta. Poate că nu știi încă, dar acolo sus, în munți, am avut probleme serioase. Cei doi asistenți principali pe care i-am avut – Megara și Jodell – s-a dovedit că au complotat împotriva mea. Nu știu din ce motiv. Mai ales că au fost ca niște frați pentru mine.

— Ei bine, încheie cu un zâmbet, deocamdată trebuie să-ți spun la revedere!

Orlo se ridică și, fără să-și dea seama, începu să strălucească.

— Mă voi purta, le zise celor din jur, de parcă ce am auzit este purul adevăr și…

Orlo se opri și se uită cu atenție la ceea ce văzuse în imaginile de pe pereți doar cu colțul ochiului.

— Cine-i ăsta?

Un individ colorat îmbrăcat apăruse pe neașteptate în biroul dictatorului. Câțiva oameni de pază intraseră după el. Dar, în mod evident, nu știau ce să facă așa că unul dintre ei îi zise ceva lui Lilgin.

În vreme ce continua să urmărească scena, Orlo își aminti ceva… Desigur, își zise, Krosco – prima seară la cina Prezidiului. Își amintea cât de uimit fusese de apariția neașteptată a omului. Dar după aceea uitase complet de el.

Krosco ar fi trebuit să fie unul dintre oamenii la care ar fi trebuit să se fi gândit cu o zi înainte, care ar fi trebuit informat cu privire la mica lor conspirație. Pentru că și el își făcuse probabil griji cu privire la viitorul său.

În imagine, dictatorul îi concedia pe oamenii care-l păzeau. Părea mai degrabă uimit decât deranjat.

— Unde ai fost? întrebă. Cum de-ai scăpat de ce s-a petrecut la parter?

Krosco începu să țopăie.

— Sire, rosti, nimeni nu omoară un bufon. Au râs de mine și au crezut că sunt unul de-ai lor, așa că m-au lăsat în pace. Dar m-a deranjat foarte mult că nu m-ai anunțat, că n-ai zis ce se petrece!

Lilgin se lăsă pe spătarul fotoliului. Părea nedecis pe moment. Dar, după următoarele cuvinte pe care le spuse, era clar că-și amintise că în istorie, bufonul curții fusese adesea folosit pentru transmiterea unor mesaje.

— Te-a trimis cineva? întrebă. Și dacă este așa, ce anume vor de la mine?

Krosco adusese cu el un pistol cu capse și o sabie de hârtie. Îndreptă pistolul spre fața dictatorului. Cum era exact Ceea ce ar fi făcut orice bufon într-o asemenea situație – intuind corect frica celui atacat – Marele Dictator tresări. Când își dădu seama că era doar un pistol de jucărie, începu să râdă isteric. Încă mai râdea atunci când sabia de hârtie – care s-a dovedit apoi că era făcută de fapt dintr-un aliaj metalic foarte ascuțit – fulgeră prin aer și îl decapită.

Nota autorului

Pe la mijlocul lui ianuarie 1972, un bun prieten al meu, foarte talentat, pe nume Sam Locke, m-a sunat și mi-a spus aproape pe șoptite: „Tocmai am primit un telefon din partea unei persoane cu care am fost la școală și care a dispărut în 1947.” Sam scrie scenarii de film și pentru televiziune; are o piesă care a fost jucată pe Broadway și a fost coautorul a cinci musical-uri de pe același Broadway. Fostul lui amic din școală fusese una dintre pierderile obișnuite în armată. După ce învățase chineza, fusese trimis în Franța.

Se pare că în 1947 s-a hotărât să viziteze China. În timpul șederii în Shanghai s-a căsătorit cu o chinezoaică și era încă acolo și în ’49 atunci când au venit comuniștii.

În 1971 a însoțit misiunea chineză la Națiunile Unite. În mod firesc, și-a căutat vechii prieteni. Voia să plece de la New York și să ia o cină „ca la mama acasă”. Desigur, trebuia să fie ceva intim. Dar după cină, Sam dorea să invite câțiva prieteni care să-l cunoască pe fostul amic din școală, drept care mi-a zis: „Deși știu că în inimă ești republican, chiar dacă pretinzi a fi democrat devotat, nu ai vrea să faci parte dintre invitați?”

(Ca să punem lucrurile în ordine, trebuie să vă spun că sunt un liberal moderat, fără niciun pic de stângism în mine, tot așa cum nu am niciun fel de înclinații de dreapta. Și eu știu prea bine ce înseamnă asta.)

I-am răspuns pe loc: „Sam, sunt unul dintre puținii oameni care ar trebui să vină la petrecere; Sunt un adevărat expert intelectual în China Roșie și am și scris un roman bine documentat despre acest subiect.”

…În caz că vă întrebați ce legătură există între mica mea povestioară și romanul de față, trebuie să vă spun că STRĂLUCIREA VIITORULUI este un fel de paralelă a

secolului douăzeci și trei cu cariera și personalitatea despotului rus, Iosif Stalin. Elementele de fundal ale acestui stat din viitor sunt inspirate de China lui Mao Tse-tung, conducătorul comunist chinez. Voiam doar să arăt că sunt calificat să fac o asemenea paralelă.

Romanul despre China Roșie, *The Violent Man* (Omul violent) – care nu a fost SF – a fost publicat în 1962 de Farrar, Straus și Giroux, și a fost reeditat în cinci ediții simple la Avon. Mi-au trebuit opt ani ca să-l scriu. Și ca să pot să-l scriu, am citit și recitit aproximativ o sută de cărți despre China și comunism. Atunci am învățat lecția amară a studentului care nu obișnuiește să-și sublinieze punctele de mare importanță. De aceea, când m-am pregătit pentru SCLIPIREA VIITORULUI, am citit și subliniat KHRUSHCHEV REMEMBERS (Amintirile lui Hrușciov), LET HISTORYJUDGE (Să lăsăm istoria să judece) a lui Medvedev, și, pentru a capta mai bine imaginea savanților în închisoare și THE FIRST CIRCLE (Primul cerc) al lui Soljenițân.

Cum a fost pentru mine la petrecerea lui Sam Locke? Ei bine, a reieșit că mica petrecere a lui Sam era una cu vreo cincizeci de invitați, majoritatea înghesuiți în jurul oaspetelui de onoare. Omul se așezase pe canapea și toate locurile din jurul lui erau ocupate. Atunci am procedat conform sistemului meu. M-am așezat pe un scaun la marginea grupului. De câte ori se ridica cineva – ceea ce se întâmpla adesea pentru că invitații se duceau să-și ia ceva de băut sau de mâncat – ocupam locul rămas liber; sau, dacă altcineva era mai rapid decât mine, ocupam locul acestuia. Cu ajutorul acestei metode, în aproximativ o oră, am ajuns în apropierea singurului alb care însoțise misiunea Chinei Roșii la Națiunile Unite.

Am stat alături de el aproape un ceas, și, în pofida întreruperilor inerente, am reușit să-i pun întrebările care mă frământau.

Aveți aici câteva exemple: „Care este situația prafului

în Beijingul de azi?” („Rezolvată”, mi-a răspuns el.) „Chinezii mai scuipă și acum pe trotuare, în mașini, peste tot?” („Nu. Problema scuipatului s-a rezolvat cu câteva milioane de scuipători și presiuni psihologice – așa s-a pus capăt epidemiilor de gripă care deveniseră o catastrofă națională”). „Ce fel de relații sunt permise între băieții și fetele mai mari?” („E ceva de groază”, mi-a zis el. „Din cauza problemelor inerente unei populații așa de numeroase, presiunea exercitată asupra puștilor este atât de mare, încât aproape că nici nu mai îndrăznesc să mai vorbească unii cu alții”.)

Ați putea să mă întrebați dacă am crezut răspunsurile lui. Oare chiar se rezolvase problema prafului la Beijing? (De șaptezeci și cinci de ani Beijingul este din ce în ce mai prăfuit. Mai mult, chiar s-a întâmplat să „ningă” cu praf pe timp de iarnă. Se credea că vânturile schimbătoare aduceau cu ele praful din deșertul Gobi tocmai până în acest oraș nefericit. Soluția comunistă a constat în replantarea copacilor în zone strategice, sau așa îmi spusese domnul cu care discutasem. Când Nixon a vizitat Beijingul, m-am uitat după copaci și i-am găsit acolo unde mi s-a spus.)

Nu trebuie să uităm că dictatorii rezolvă de multe ori asemenea probleme minore. Dictatorul meu (din SCLIPIREA VIITORULUI) a creat „lumea perfectă”. Trebuie să decideți singuri dacă ați fi gata să plătiți prețul cerut pentru a obține soluțiile dorite prin asemenea metode.

Mult mai târziu în seara aceea, când m-am dus la amicul lui Sam ca să-mi iau rămas-bun de la el, mi-a zis: „Ești singura persoană pe care o cunosc în Statele Unite și care știe ceva despre China. Ce-ar fi să-mi faci o vizită la Beijing când relațiile dintre Statele Unite și China se vor normaliza?”

Desigur, încercase probabil să mă măgulească. În această țară există o mulțime de experți în domeniu –

universitari, jurnaliști, diplomați sau oameni obișnuiți (asemenea răposatului Henry Luce) care se născuseră în China. Mulți dintre aceștia, printre care și o rusoaică albă pe care o cunoșteam și care locuia în Oregon, vorbeau fluent chineza.

Dar pe vremea mea am fost și eu un expert intelectual. Asta însemnând un scriitor care s-a obosit să se documenteze la sânge ca să nu se îndepărteze de adevăr.

Același lucru se aplică tuturor referințelor comuniste din SCLIPIREA VIITORULUI, precum și întregii psihologii citate ori parafrazate în diferitele părți ale povestirii. Anticomuniștii, care într-un fel sau altul au crezut că rușii și chinezii roșii au fost doar niște bandiți aproape analfabeți ascunși în munți, vor fi uimiți să descopere că erau niște intelectuali ce foloseau propria lor terminologie. Pe care am utilizat-o fără nici cea mai mică alterare în romanul de față.

Ca să dramatizez ceea ce ar putea să pară material „greu”, m-am hotărât să apelez la o secvență de deschidere de-a dreptul bizară, continuând cu alte tehnici la fel de ciudate. Rezultatul este de departe un roman fantastic fără o urmă vizibilă de intelectualitate.

Deși ea există.